

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDSDIREKTIV (EU) 2015/2366**2020/EØS/7/48****av 25. november 2015****om betalingstjenester i det indre marked, om endring av direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om oppheving av direktiv 2007/64/EF(*)**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 114,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

etter oversending av utkast til regelverksakt til de nasjonale parlamentene,

under henvisning til uttalelse fra Den europeiske sentralbank⁽¹⁾,under henvisning til uttalelse fra Den europeiske økonomiske og sosiale komité⁽²⁾,etter den ordinære regelverksprosedyren⁽³⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

- 1) I de senere årene er det gjort betydelige framskritt med å integrere massebetalinger i Unionen, særlig gjennom vedtakelsen av unionsrettsakter om betalinger, spesielt europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF⁽⁴⁾, europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 924/2009⁽⁵⁾, europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/110/EF⁽⁶⁾ og europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 260/2012⁽⁷⁾. Ved europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU⁽⁸⁾ ble dessuten den rettslige rammen for betalingstjenester ytterligere utfylt ved at det ble fastsatt en spesifikk grense for næringsdrivendes mulighet til å kreve tilleggsgebyrer av sine kunder for bruk av et gitt betalingsmiddel.

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 337 av 23.12.2015, s. 35, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 165/2019 av 13. juni 2019 om endring av EØS-avtalens vedlegg IX (Finansielle tjenester), ennå ikke kunngjort.

(1) EUT C 224 av 15.7.2014, s. 1.

(2) EUT C 170 av 5.6.2014, s. 78.

(3) Europaparlamentets holdning av 8. oktober 2015 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 16. november 2015.

(4) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/64/EF av 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om endring av direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF samt oppheving av direktiv 97/5/EF (EUT L 319 av 5.12.2007, s. 1).

(5) Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 924/2009 av 16. september 2009 om betalinger på tvers av landegrensene i Fellesskapet og oppheving av forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 av 9.10.2009, s. 11).

(6) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/110/EF av 16. september 2009 om adgang til å starte og utøve virksomhet som e-pengeforetak og om tilsyn med slik virksomhet, om endring av direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og om oppheving av direktiv 2000/46/EF (EUT L 267 av 10.10.2009, s. 7).

(7) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 260/2012 av 14. mars 2012 om tekniske og forretningsmessige krav til kreditoverføringer og direkte debiteringer i euro og om endring av forordning (EF) nr. 924/2009 (EUT L 94 av 30.3.2012, s. 22).

(8) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU av 25. oktober 2011 om forbrukerrettigheter, om endring av rådsdirektiv 93/13/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 1999/44/EF og om oppheving av rådsdirektiv 85/577/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF (EUT L 304 av 22.11.2011, s. 64).

- 2) Unionens reviderte rettslige ramme for betalingstjenester utfylles av europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/751⁽¹⁾. Nevnte forordning innfører særlig regler for innkreving av formidlingsgebyrer for kortbaserte transaksjoner og har som mål å ytterligere påskynde oppnåelsen av et effektivt integrert marked for kortbaserte betalinger.
- 3) Direktiv 2007/64/EF ble vedtatt i desember 2007 på grunnlag av et forslag fra Kommisjonen i desember 2005. Siden da har markedet for massebetalinger opplevd en vesentlig teknisk utvikling, med rask vekst i antallet elektroniske betalinger og mobilbetalinger og framvekst av nye typer betalingstjenester på markedet, noe som utfordrer gjeldende regelverk.
- 4) Gjennomgåelsen av Unionens rettslige ramme for betalingstjenester, og særlig analysen av virkningen av direktiv 2007/64/EF og samrådet om Kommisjonens grønbok av 11. januar 2012 med tittelen «Mot et integrert europeisk marked for kort-, internett- og mobilbetalinger», har vist at utviklingen har medført betydelige rettslige utfordringer. Store deler av betalingsmarkedet, særlig kort-, internett- og mobilbetalinger, er imidlertid fortsatt oppdelt etter nasjonale grenser. Mange innovative betalingsprodukter og -tjenester omfattes ikke i det hele tatt eller bare delvis av virkeområdet for direktiv 2007/64/EF. I visse tilfeller har dessuten virkeområdet for direktiv 2007/64/EF, og særlig unntakene som er fastsatt der, for eksempel unntaket for visse betalingsrelaterte aktiviteter, vist seg å være for tvetydig, for allment eller rett og slett foreldet, markedsutviklingen tatt i betraktning. Dette har ført til rettslig usikkerhet, skapt potensielle sikkerhetsrisikoer i betalingskjeden og gitt manglende forbrukervern på visse områder. Det har vist seg vanskelig for betalingstjenesteytere å lansere nyskapende og sikre digitale betalingstjenester som er enkle å bruke, og å tilby forbrukere og forhandlere effektive, brukervennlige og sikre betalingsmetoder i Unionen. På dette området er det et stort positivt potensial som må utforskes mer konsekvent.
- 5) Fortsatt utvikling av et integrert indre marked for sikker elektronisk betaling er avgjørende for å støtte veksten i Unionens økonomi og sikre valgfrihet og gjennomsiktighet i forbindelse med betalingstjenestene for forbrukere, forretningsdrivende og selskaper, slik at de kan dra full nytte av det indre marked.
- 6) Det bør fastsettes nye regler for å fylle hullene i regelverket og samtidig sikre større juridisk klarhet og ensartet anvendelse av regelverket i hele Unionen. Likeverdige driftsvilkår bør sikres for eksisterende og nye deltakere på markedet, det bør legges til rette for at nye betalingsmidler kan nå ut til et bredere marked, og det bør sikres et høyt forbrukervernivå ved bruk av disse betalingstjenestene i hele Unionen. Dette bør skape effektivitetsgevinster i hele betalingssystemet og gi flere valgmuligheter og mer åpenhet om betalingstjenestene samtidig som forbrukernes tillit til det harmoniserte betalingsmarkedet styrkes.
- 7) I de senere år har sikkerhetsrisikoene knyttet til elektroniske betalinger økt. Dette skyldes den økende tekniske kompleksitet ved elektroniske betalinger, det stadig økende antallet elektroniske betalinger i verden og utviklingen av nye typer betalingstjenester. Sikre betalingstjenester er en avgjørende forutsetning for et velfungerende marked for betalingstjenester. Brukerne av betalingstjenester bør derfor være godt beskyttet mot slike risikoer. Betalingstjenester er avgjørende for grunnleggende økonomiske og sosiale aktiviteters virkemåte.
- 8) Bestemmelsene i dette direktiv om gjennomsiktighets- og opplysningskrav for betalingstjenesteytere og om rettigheter og plikter i forbindelse med yting og bruk av betalingstjenester bør også gjelde eventuelle transaksjoner der en av betalingstjenesteyterne er etablert utenfor Det europeiske økonomiske samarbeidsområde (EØS), for å unngå ulike tilnærminger i medlemsstatene, noe som vil være til skade for forbrukerne. Dersom det er relevant, bør de nevnte bestemmelser utvides til også å omfatte transaksjoner i alle offisielle valutaer mellom betalingstjenesteytere som er etablert i EØS-området.
- 9) Pengeoverføring er en enkel betalingstjeneste som vanligvis er basert på kontanter som leveres av en betaler til en betalingstjenesteyter, som sender det tilsvarende beløpet, for eksempel via et kommunikasjonsnett, til en betalingsmottaker eller til en annen betalingstjenesteyter som opptrer på vegne av betalingsmottakeren. I noen medlemsstater yter supermarkeder, forretningsdrivende og andre forhandlere en tilsvarende tjeneste til allmennheten for betaling av regninger fra offentlige tjenesteleverandører og andre vanlige husholdningsregninger. Disse regningsbetalingsstjenestene bør behandles som pengeoverføring, med mindre vedkommende myndigheter anser at aktiviteten faller inn under en annen betalingstjeneste.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 2015/751 av 29. april 2015 om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalingstransaksjoner (EUT L 123 av 19.5.2015, s. 1).

- 10) Ved dette direktiv innføres en nøytral definisjon av innløsning av betalingstransaksjoner med sikte på å fange opp ikke bare de tradisjonelle innløsningsmodellene som er strukturert rundt bruken av betalingskort, men også andre forretningsmodeller, herunder modeller der mer enn én innløser er involvert. Dette bør sikre at de forretningsdrivende får det samme vern, uten hensyn til hvilket betalingsinstrument som brukes, dersom aktiviteten er den samme som innløsning av korttransaksjoner. Tekniske tjenester som ytes til betalingstjenesteytere, for eksempel ren behandling og lagring av data eller drift av terminaler, bør ikke anses å innebære innløsning. Noen innløsningsmodeller innbefatter for øvrig ikke at innløseren foretar en faktisk pengeoverføring til betalingsmottakeren, ettersom partene kan avtale andre former for oppgjør.
- 11) Unntaket fra virkeområdet for direktiv 2007/64/EF for betalingstransaksjoner gjennom en handelsagent på vegne av betaleren eller betalingsmottakeren anvendes svært forskjellig i de ulike medlemsstatene. Visse medlemsstater tillater at unntaket anvendes på e-handelsplattformer som opptrer som formidlere på vegne av både individuelle kjøpere og selgere, uten at de har noe virkelig rom for å forhandle om eller slutføre salget eller kjøpet av varer eller tjenester. En slik anvendelse av unntaket går ut over det tilsiktede virkeområdet fastsatt i nevnte direktiv og har potensial til å øke risikoen for forbrukerne ettersom nevnte leverandører fortsatt ikke er omfattet av regelverket. Ulik anvendelse av regelverket bidrar også til å vri konkurransen på betalingsmarkedet. For å håndtere disse problemene bør unntaket derfor få anvendelse når agentene opptrer bare på vegne av betaleren eller bare på vegne av betalingsmottakeren, uten hensyn til om de er i besittelse av kundemidler eller ikke. Når agentene handler på vegne av både betaler og betalingsmottaker (som visse e-handelsplattformer), bør de unntas bare dersom de ikke på noe tidspunkt kommer i besittelse av eller får kontroll over kundemidler.
- 12) Dette direktiv bør ikke få anvendelse på virksomhet i pengetransportselskaper eller kontanthåndteringsselskaper dersom virksomheten begrenser seg til fysisk transport av sedler og mynter.
- 13) Tilbakemeldinger fra markedet viser at de betalingsaktiviteter som omfattes av unntaket for begrensede nettverk, ofte står for betydelige betalingsvolumer og verdier og tilbyr forbrukere flere hundre eller tusen ulike produkter og tjenester. Dette er i strid med formålet med unntaket for begrensede nettverk i henhold til direktiv 2007/64/EF og innebærer økt risiko og ikke noe rettslig vern for betalingstjenestebrukerne, særlig forbrukerne, samt klare ulemper for regulerte markedsdeltakere. For å bidra til å begrense disse risikoene bør det ikke være mulig å bruke samme instrument for å utføre betalingstransaksjoner for å kjøpe varer og tjenester i mer enn ett begrenset nettverk eller for å kjøpe et ubegrenset utvalg av varer og tjenester. Et betalingsinstrument bør anses som brukt i et slikt begrenset nettverk dersom det bare kan brukes i følgende situasjoner: for det første ved kjøp av varer og tjenester hos en bestemt forhandler eller en bestemt butikkjede der de berørte foretak er direkte forbundet med hverandre gjennom en forretningsavtale som for eksempel foreskriver bruk av et felles betalingsvaremerke, og dette betalingsvaremerket brukes på utsalgsstedene og vises om mulig på betalingsinstrumentet som kan brukes der, for det andre ved kjøp av et svært begrenset utvalg av varer eller tjenester, for eksempel der bruksområdet er effektivt avgrenset til et gitt antall funksjonelt forbundne varer eller tjenester uavhengig av utsalgsstedets geografiske beliggenhet, og for det tredje dersom betalingsinstrumentet er regulert av en nasjonal eller regional offentlig myndighet for særlige samfunnsmessige eller skattemessige formål med henblikk på innkjøp av bestemte varer eller tjenester.
- 14) Betalingsinstrumenter som kommer inn under unntaket for begrensede nettverk, kan omfatte kundekort, drivstoffkort, medlemskort, kollektivtransportkort, parkeringskort, matkuponger eller tjenestekuponger, som noen ganger kan være omfattet av særskilte skattemessige eller arbeidsrettslige bestemmelser som er utformet for å fremme bruken av slike instrumenter for å oppfylle målene fastsatt i sosiallovgivningen. Dersom et slikt betalingsinstrument for et særskilt formål utvikler seg til et betalingsinstrument for generelle formål, bør unntaket fra dette direktivs virkeområde ikke lenger få anvendelse. Instrumenter som kan brukes til kjøp i butikker oppført på en liste, bør ikke unntas fra dette direktivs virkeområde, ettersom slike instrumenter vanligvis er utformet for et nettverk av tjenesteytere som stadig vokser. Unntaket for begrensede nettverk bør få anvendelse i kombinasjon med forpliktelsen for potensielle betalingstjenesteytere til å melde aktiviteter som omfattes av deres virkeområde.
- 15) Direktiv 2007/64/EF utelukker fra sitt virkeområde visse betalingstransaksjoner som utføres ved hjelp av telekommunikasjons- eller IT-utstyr, der nettopperatøren ikke bare opptrer som formidler av leveringen av digitale varer og tjenester gjennom det aktuelle utstyret, men også tilfører disse varene eller tjenestene en merverdi. Dette unntaket åpner særlig for såkalt operatørfakturering eller kjøp som faktureres direkte over telefonregningen, noe som startet med ringetoner og SMS-særtjenester, og som bidrar til utviklingen av nye forretningsmodeller som bygger på salg av digitalt innhold og talebaserte tjenester til lave beløp. Disse tjenestene omfatter underholdningstjenester som nettbaserte samtalerom, nedlastinger av for eksempel video, musikk og spill, informasjon om vær, nyheter, sportsresultater, aksjekurser og nummeropplysning samt deltakelse i TV- og radiosendinger gjennom for eksempel stemmegivning, konkurransebidrag og tilbakemeldinger på

direkten. Ut fra tilbakemeldinger fra markedet er det ingenting som tyder på at slike betalingstransaksjoner, som forbrukerne anser som pålitelige og praktiske ved betaling av lave beløp, har utviklet seg til en generell betalingsformidlingstjeneste. Som følge av den tvetydige ordlyden i det aktuelle unntaket har dette imidlertid blitt gjennomført forskjellig i medlemsstatene, noe som har ført til manglende rettssikkerhet for operatører og forbrukere og gjort at betalingsformidlingstjenestene iblant har kunnet påberope seg ubegrenset unntak fra virkeområdet for direktiv 2007/64/EF. Følgelig bør vilkårene for anvendelse av unntaket for disse tjenesteyterne klargjøres og innskrenkes ved å angi hvilke typer betalingstransaksjoner unntaket gjelder.

- 16) Unntaket som er knyttet til visse betalingstransaksjoner som utføres ved hjelp av telekommunikasjons- eller IT-utstyr, bør fokusere særlig på mikrobetalinger for digitalt innhold og talebaserte tjenester. Det bør innføres en klar henvisning til betalingstransaksjoner ved kjøp av elektroniske billetter for å ta hensyn til utviklingen når det gjelder betalinger, særlig der kundene når som helst og uten hensyn til hvor de befinner seg, kan bestille, betale for, motta og validere elektroniske billetter med mobiltelefon eller andre enheter. Elektroniske billetter gjør det mulig og lettere å levere tjenester som forbrukerne ellers hadde måttet kjøpe i form av papirbilletter, og omfatter transport, underholdning, bilparkering og inntreden til arrangementer, men ikke fysiske varer. Dermed reduserer de produksjons- og distribusjonskostnadene knyttet til tradisjonelle kanaler for utstedelse av papirbaserte billetter, og ved at de innebærer nye, enkle måter å kjøpe billetter på, økes brukervennligheten for kunden. For å lette byrden for foretak som samler inn gaver til veldedige formål, bør også betalingstransaksjoner i forbindelse med slike gaver være unntatt. Medlemsstatene bør i samsvar med nasjonal rett ha mulighet til å begrense unntaket for gaver som samles inn til fordel for registrerte veldedige organisasjoner. Unntaket bør generelt få anvendelse bare på tilfeller der betalingstransaksjonens verdi er under en angitt terskel, slik at det klart er begrenset til betalinger med lav risikoprofil.
- 17) Det felles eurobetalingsområde (SEPA) har lagt til rette for opprettelsen i hele Unionen av «betalingsfabrikker» og «inkassofabrikker», slik at betalingstransaksjoner i et og samme konsern kan sentraliseres. I den forbindelse bør betalingstransaksjoner mellom et morforetak og dets datterforetak eller mellom datterforetak av samme morforetak som ytes av en betalingstjenesteyter som tilhører samme konsern, unntas fra dette direktivs virkeområde. Innsamling av betalingsordrer som et morforetak eller dets datterforetak gjør på vegne av konsernet med henblikk på videre overføring til en betalingstjenesteyter, bør for dette direktivs formål ikke anses som en betalingstjeneste.
- 18) Betalingstjenester som tilbys gjennom kontantautomater som er uavhengige av kontotilbydere, er unntatt fra virkeområdet for direktiv 2007/64/EF. Dette unntaket har ført til en framvekst av uavhengige kontantautomattjenester i mange medlemsstater, særlig i tynt befolkede områder. Å unnta denne raskt voksende delen av kontantautomatmarkedet fullstendig fra dette direktivs virkeområde, ville imidlertid kunne føre til forvirring om uttaksgebyrer. I grensekryssende situasjoner ville dette kunne føre til dobbelt gebyr ved at både kontotilbyderen og leverandøren av kontantautomaten krevde gebyr for samme uttak. For å opprettholde kontantautomattjenestene og samtidig sikre klarhet med hensyn til uttaksgebyrer bør unntaket opprettholdes, men samtidig må operatørene av kontantautomater oppfylle særskilte krav om gjennomsiktighet i henhold til dette direktiv. Videre bør gebyrene som operatører av kontantautomater tar, ikke berøre forordning (EF) nr. 924/2009.
- 19) Tjenesteytere som har ønsket å bli omfattet av et unntak fra virkeområdet for direktiv 2007/64/EF, har ofte ikke rådført seg med myndighetene om hvorvidt deres aktiviteter omfattes av eller er unntatt fra nevnte direktiv, men har stolt på egne vurderinger. Dette har ført til at visse unntak er blitt anvendt ulikt i medlemsstatene. Det synes også som om en del betalingstjenesteytere har utnyttet enkelte unntak for å endre sin forretningsmodell slik at betalingsaktivitetene ikke skulle omfattes av nevnte direktivs virkeområde. Dette kan føre til økt risiko for betalingstjenestebrukere og ulike vilkår for betalingstjenesteytere i det indre marked. Tjenesteyterne bør derfor være forpliktet til å melde de berørte aktiviteter til vedkommende myndigheter slik at vedkommende myndigheter kan vurdere om kravene fastsatt i de relevante bestemmelsene er oppfylt, og for å sikre at reglene tolkes på samme måte i hele det indre marked. Særlig bør det fastsettes en meldingsprosedyre for alle unntak på grunnlag av overholdelse av en terskel, for å sikre at de særlige kravene blir oppfylt.
- 20) Videre er det viktig å ta med et krav om at mulige betalingstjenesteytere skal underrette vedkommende myndigheter om de formene for virksomhet som de tilbyr innenfor rammen av et begrenset nettverk på grunnlag av kriteriene fastsatt i dette direktiv, dersom verdien av betalingstransaksjonene overskrider en viss terskel. Vedkommende myndigheter bør vurdere om de meldte aktivitetene kan anses som aktiviteter som utøves innenfor rammen av et begrenset nettverk.
- 21) Definisjonen av betalingstjenester bør være teknologisk nøytral og gi mulighet for utvikling av nye typer betalings-tjenester, samtidig som det sikres likeverdige driftsvilkår for både eksisterende og nye betalingstjenesteytere.

- 22) Dette direktiv bør følge framgangsmåten fastsatt i direktiv 2007/64/EF, som dekker alle typer elektroniske betalings-tjenester. Det ville derfor ikke være hensiktsmessig å la de nye reglene få anvendelse på tjenester der overføring av midler fra betaleren til betalingsmottakeren, eller transport av disse, utføres utelukkende i sedler og mynter, eller der overføringen er basert på papirsjekker, vekslers i papirform, egenveksler eller andre instrumenter, kuponger i papirform eller kort trukket på en betalingstjenesteyter eller på en annen part med sikte på å stille midler til rådighet for betalingsmottakeren.
- 23) Dette direktiv bør ikke få anvendelse på betalingstransaksjoner foretatt i kontanter, ettersom det allerede finnes et felles betalingsmarked for kontanter. Det bør heller ikke få anvendelse på betalingstransaksjoner basert på papirsjekker, ettersom disse etter sin art ikke kan behandles like effektivt som andre betalingsmidler. God praksis på dette området bør imidlertid bygge på prinsippene i dette direktiv.
- 24) Det er nødvendig å spesifisere de kategoriene av betalingstjenesteytere som rettmessig kan yte betalingstjenester i Unionen, nemlig kredittinstitusjoner som fra brukere mottar innskudd som kan brukes til å finansiere betalingstransaksjoner, og som fortsatt bør omfattes av tilsynskravene fastsatt i europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/36/EU⁽¹⁾, e-pengeforetak som utsteder elektroniske penger som kan brukes til å finansiere betalingstransaksjoner, og som fortsatt bør omfattes av tilsynskravene fastsatt i direktiv 2009/110/EF, samt postgirokontorer som har anledning til dette i henhold til nasjonal rett. Anvendelsen av denne rettslige rammen bør begrenses til tjenesteytere som yter betalingstjenester som fast yrkes- eller forretningsvirksomhet i samsvar med dette direktiv.
- 25) Dette direktiv fastsetter regler for gjennomføring av betalingstransaksjoner der midlene er elektroniske penger som definert i direktiv 2009/110/EF. Dette direktiv fastsetter imidlertid ikke regler for utstedelse av elektroniske penger som fastsatt i direktiv 2009/110/EF. Betalingsinstitusjoner bør derfor ikke tillates å utstede elektroniske penger.
- 26) Ved direktiv 2007/64/EF ble det innført en tilsynsordning med én enkelt tillatelse for alle betalingstjenesteytere som ikke mottar innskudd eller utsteder elektroniske penger. For dette formål innførte direktiv 2007/64/EF en ny kategori av betalingstjenesteytere, nemlig «betalingsinstitusjoner», ved å fastsette at visse juridiske personer som faller utenfor de eksisterende kategoriene, på en rekke strenge og omfattende vilkår kan få tillatelse til å yte betalingstjenester i Unionen. Dermed bør de samme vilkårene få anvendelse på slike tjenester i hele Unionen.
- 27) Siden direktiv 2007/64/EF ble vedtatt, har nye typer betalingstjenester kommet til, særlig på området internettbetalinger. Særlig har det vært en utvikling av betalingsinitieringstjenester innen e-handel. Disse betalingstjenestene spiller en rolle i e-handelsbetalinger ved at de oppretter en programvarebro mellom forhandlerens nettsted og nettbankplattformen til betalernes kontotilbyder for å initiere internettbetalinger på grunnlag av en kreditoverføring.
- 28) Videre har den teknologiske utviklingen medført at en rekke tilleggstjenester har kommet til i de senere år, for eksempel kontoopplysningstjenester. Disse tjenestene gir betalingstjenestebrukerne sammenfattede opplysninger på nettet om en eller flere betalingskontoer som innehas hos en eller flere andre betalingstjenesteytere, og som de har tilgang til gjennom kontotilbyderens nettbaserte grensesnitt. Betalingstjenestebrukeren kan dermed når som helst og umiddelbart få en samlet oversikt over sin finansielle stilling. Også disse tjenestene bør være omfattet av dette direktiv for å gi forbrukerne tilstrekkelig vern for deres betalinger og kontoopplysninger samt rettsikkerhet med hensyn til statusen for ytere av kontoopplysningstjenester.
- 29) Betalingsinitieringstjenester gjør det mulig for yteren av betalingsinitieringstjenesten å forsikre betalingsmottakeren om at betalingen er initiert, og derved oppfordre betalingsmottakeren til å frigi varen eller utføre tjenesten uten unødig opphold. Slike tjenester er en billig løsning for både forretningsdrivende og forbrukere og gir forbrukerne mulighet til å handle på nettet selv om de ikke har noe betalingskort. Ettersom betalingsinitieringstjenester foreløpig ikke er omfattet av direktiv

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/36/EU av 26. juni 2013 om adgang til å utøve virksomhet som kredittinstitusjon og om tilsyn med kredittinstitusjoner og verdipapirforetak, om endring av direktiv 2002/87/EF og om oppheving av direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 av 27.6.2013, s. 338).

2007/64/EF, er de ikke nødvendigvis underlagt tilsyn av en vedkommende myndighet og trenger ikke å etterkomme direktiv 2007/64/EF. Dette reiser en rekke juridiske spørsmål, for eksempel spørsmål om forbrukervern, sikkerhet og erstatningsansvar samt konkurranse- og personvernspørsmål, særlig når det gjelder vern av betalingstjenestebrukernes opplysninger i samsvar med Unionens regelverk om vern av personopplysninger. De nye reglene bør derfor løse disse problemene.

- 30) De personaliserte sikkerhetsopplysningene som betalingstjenestebrukeren eller yteren av betalingsinstitieringstjenesten bruker for sikker kundeautentisering, utferdiges vanligvis av kontotilbyderne. Ytere av betalingsinstitieringstjenester trenger ikke nødvendigvis inngå en avtale med kontotilbyderne, og uten hensyn til hvilken forretningsmodell yterne av betalingsinstitieringstjenester bruker, bør kontotilbyderne gjøre det mulig for ytere av betalingsinstitieringstjenester å anvende framgangsmåtene for autentisering som kontotilbydere tilbyr, for å initiere en konkret betaling på vegne av betaleren.
- 31) Når en yter av betalingsinstitieringstjenester utelukkende yter betalingsinstitieringstjenester, skal vedkommende ikke på noe trinn i betalingskjeden inneha brukerens midler. Når en yter av betalingsinstitieringstjenester har til hensikt å yte betalingstjenester der vedkommende innehar brukerens midler, bør vedkommende innhente full tillatelse for disse tjenestene.
- 32) Betalingsinstitieringstjenester er basert på at yteren av betalingsinstitieringstjenesten har direkte eller indirekte tilgang til brukerens konto. En kontotilbyder som tilbyr en ordning for indirekte tilgang, bør også tillate direkte tilgang for ytere av betalingsinstitieringstjenester.
- 33) Dette direktiv bør ha som mål å sikre kontinuitet i markedet slik at eksisterende og nye tjenesteytere, uansett hvilken forretningsmodell de har, kan tilby sine tjenester innenfor et klart, harmonisert regelverk. I påvente av at disse reglene får anvendelse, og uten at det påvirker nødvendigheten av å ivareta sikkerheten for betalingstransaksjoner og verne forbrukeren mot åpenbare risikoer for bedrageri, bør medlemsstatene, Kommisjonen, Den europeiske sentralbank (ESB) og Den europeiske tilsynsmyndighet (Den europeiske banktilsynsmyndighet, EBA), opprettet ved europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1093/2010⁽¹⁾, garantere rettferdig konkurranse på markedet og unngå uberettiget forskjellsbehandling av eksisterende aktører på markedet. Alle betalingstjenesteytere, herunder betalingstjenestebrukerens kontotilbyder, bør kunne tilby betalingsinstitieringstjenester.
- 34) Dette direktiv medfører ingen vesentlige endringer i vilkårene for å gi og beholde en tillatelse som betalingsinstitusjon. Akkurat som i direktiv 2007/64/EF omfatter vilkårene tilsynskrav som står i forhold til den operasjonelle og finansielle risiko som slike organer står overfor i forbindelse med sin virksomhet. I denne sammenheng er det behov for en forsvarlig ordning for startkapital kombinert med løpende kapital som senere vil kunne videreutvikles avhengig av markedets behov. På grunn av mangfoldet på området betalingstjenester bør dette direktiv tillate ulike metoder kombinert med en viss grad av tilsynsmessig skjønn for å sikre at samme risikoer blir behandlet på samme måte for alle betalingstjenesteytere. Kravene til betalingsinstitusjonene bør gjenspeile det faktum at betalingsinstitusjoner driver en mer spesialisert og begrenset virksomhet som medfører risikoer som er mer begrensede og enklere å overvåke og kontrollere enn risikoer som oppstår i forbindelse med kredittinstitusjoners bredere virksomhet. Betalingsinstitusjoner bør særlig forby å motta innskudd fra brukere, og de bør tillates å benytte midler mottatt fra brukere bare til å yte betalingstjenester. De nødvendige tilsynsregler, herunder kravene til startkapital, bør stå i forhold til risikoen knyttet til den aktuelle betalingstjenesten betalingsinstitusjonen yter. For betalingstjenesteytere som utelukkende tilbyr betalingsinstitieringstjenester, bør risikoen med hensyn til startkapital anses som mellomstor.
- 35) Ytere av betalingsinstitieringstjenester og ytere av kontoopplysningstjenester skal når de utelukkende yter disse tjenestene, ikke inneha kundemidler. Følgelig ville det være urimelig å pålegge krav til ansvarlig kapital for disse nye markedsdeltakerne. Det er likevel viktig at de er i stand til å oppfylle sine forpliktelser i forbindelse med sin virksomhet. De bør derfor pålegges å inneha enten en yrkesansvarsforsikring eller en annen tilsvarende garanti. EBA bør utarbeide retningslinjer i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for kriteriene medlemsstatene skal anvende for å fastsette minsteløpet for yrkesansvarsforsikringen eller den tilsvarende garantien. EBA bør ikke skille mellom yrkesansvarsforsikring og tilsvarende garantier, siden de bør være innbyrdes utbyttbare.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 1093/2010 av 24. november 2010 om opprettelse av en europeisk tilsynsmyndighet (Den europeiske banktilsynsmyndighet), om endring av beslutning nr. 716/2009/EF og om oppheving av kommisjonsbeslutning 2009/78/EF (EUT L 331 av 15.12.2010, s. 12).

- 36) For å unngå misbruk av etableringsretten er det nødvendig å kreve at betalingsinstitusjonen som søker om tillatelse i medlemsstaten, yter i det minste deler av sine betalingstjenester i denne medlemsstaten.
- 37) Det bør innføres bestemmelser om at betalingstjenestebrukerens midler skal holdes atskilt fra betalingsinstitusjonens midler. Sikringskrav er nødvendig når en betalingsinstitusjon er i besittelse av betalingstjenestebrukerens midler. Dersom samme betalingsinstitusjon gjennomfører en betalingstransaksjon for både betaler og betalingsmottaker og betaleren gis en kredittlinje, kan det være hensiktsmessig å sikre midlene til fordel for betalingsmottakeren når de representerer betalingsmottakerens fordring mot betalingsinstitusjonen. Betalingsinstitusjoner bør også underlegges effektive krav med hensyn til bekjempelse av hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme.
- 38) Dette direktiv endrer ikke betalingsinstitusjonenes rapporteringsplikt eller deres plikt til å revidere sine årsregnskaper og konsoliderte regnskaper. Betalingsinstitusjoner er pålagt å utarbeide årsregnskap og konsoliderte regnskap i samsvar med rådsdirektiv 86/635/EØF⁽¹⁾ og europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/34/EU⁽²⁾. Årsregnskapene og de konsoliderte regnskapene skal revideres med mindre betalingsinstitusjonen er unntatt fra denne forpliktelsen i henhold til nevnte direktiver.
- 39) Når betalingsinstitusjoner yter en eller flere av betalingstjenestene omfattet av dette direktiv, bør de alltid ha betalingskontoer som utelukkende brukes til betalingstransaksjoner. For å gjøre det mulig for betalingstjenesteytere å yte betalingstjenester er det et ufravikelig krav at de har mulighet til å åpne og inneha kontoer i kredittinstitusjoner. Medlemsstatene bør sikre at det gis tilgang til slike kontoer på en måte som ikke innebærer forskjellsbehandling, og som står i forhold til det rettmessige mål den har til hensikt å nå. Selv om tilgangen kan være av grunnleggende art, bør den alltid være tilstrekkelig omfattende til at betalingsinstitusjonen kan yte sine tjenester uhindret og effektivt.
- 40) I dette direktiv bør det fastsettes regler for betalingsinstitusjoners yting av kreditt, nemlig yting av kredittlinjer og utstedelse av kredittkort, men bare dersom dette er nært knyttet til betalingstjenester. Bare dersom kreditt ytes for å legge forholdene til rette for betalingstjenester og denne kreditten er kortsiktig og ytes for en periode som ikke overstiger tolv måneder, herunder løpende kreditt, er det hensiktsmessig å tillate at betalingsinstitusjoner yter slik kreditt for sin virksomhet på tvers av landegrensene, på det vilkår at den i hovedsak blir refinansiert med betalingsinstitusjonens egne midler samt andre midler fra kapitalmarkedene, og ikke med midler som innehas på vegne av kunder for betalingstjenester. Slike regler bør ikke berøre europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/48/EF⁽³⁾ eller annen relevant unionsrett eller nasjonale tiltak om vilkår for å yte kreditt til forbrukere, som ikke er harmonisert ved dette direktiv.
- 41) Generelt har samarbeidet mellom nasjonale vedkommende myndigheter med ansvar for å gi tillatelse til betalingsinstitusjoner, utføre kontroll og treffe beslutning om tilbakekalling av tillatelser som er gitt, vist seg å fungere tilfredsstillende. Imidlertid bør samarbeidet mellom vedkommende myndigheter styrkes, både med hensyn til de opplysninger som utveksles, og med hensyn til en ensartet anvendelse og fortolkning av dette direktiv, når det gjelder godkjente betalingsinstitusjoner som ønsker å yte betalingstjenester i en annen medlemsstat enn hjemstaten i henhold til etableringsretten eller adgangen til å yte tjenester over grensene («passporting»), herunder via internett. EBA bør bidra til å løse tvister mellom vedkommende myndigheter i forbindelse med samarbeid over landegrensene i samsvar med forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA bør også utarbeide en serie med utkast til tekniske reguleringsstandarder for samarbeid og utveksling av opplysninger.
- 42) For å øke innsynet i driften av betalingsinstitusjoner som er godkjent av eller registrert hos vedkommende myndigheter i hjemstaten, herunder deres agenter, og for å sikre et høyt forbrukervernivå i Unionen er det nødvendig å sikre enkel offentlig tilgang til listen over foretak som yter betalingstjenester. EBA bør derfor utvikle og føre et sentralt register der det offentliggjør en liste med navnene på de foretakene som yter betalingstjenester. Medlemsstatene bør sikre at opplysningene de framlegger, er à jour. Disse tiltakene bør også bidra til å styrke samarbeidet mellom vedkommende myndigheter.

(1) Rådsdirektiv 86/635/EØF av 8. desember 1986 om bankers og andre finansinstitusjoners årsregnskaper og konsoliderte regnskaper (EFT L 372 av 31.12.1986, s. 1).

(2) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/34/EU av 26. juni 2013 om årsregnskaper, konsernregnskaper og tilhørende rapporter for visse typer foretak, om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/43/EF og om oppheving av rådsdirektiv 78/660/EØF og 83/349/EØF (EUT L 182 av 29.6.2013, s. 19).

(3) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/48/EF av 23. april 2008 om forbrukerkredittavtaler og om oppheving av rådsdirektiv 87/102/EØF (EUT L 133 av 22.5.2008, s. 66).

- 43) Tilgangen til nøyaktige, ajourførte opplysninger bør forbedres ved å kreve at betalingsinstitusjonene uten unødig opphold underretter vedkommende myndighet i sin hjemstat om enhver endring som påvirker nøyaktigheten av opplysningene og dokumentasjonen framlagt med hensyn til tillatelsen, herunder om ytterligere agenter eller foretak som virksomhet er utkontraktert til. Vedkommende myndigheter bør også, i tvilstilfeller, kontrollere at mottatte opplysninger er korrekte.
- 44) Medlemsstatene bør kunne kreve at betalingsinstitusjoner som driver virksomhet på deres territorium, og hvis hovedkontor ligger i en annen medlemsstat, regelmessig avlegger rapport om sin virksomhet på deres territorium for opplysnings- eller statistikkformål. Dersom disse betalingsinstitusjonene driver virksomhet i henhold til etableringsretten, bør disse opplysningene også kunne brukes for å overvåke overholdelsen av avdeling III og IV i dette direktiv, og medlemsstatene bør kunne kreve at disse betalingsinstitusjonene utpeker et sentralt kontaktpunkt på deres territorium for å forenkle vedkommende myndigheters tilsyn med agentnettverk. EBA bør utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder som fastsetter kriteriene for når det er hensiktsmessig å utpeke et sentralt kontaktpunkt, og hvilke funksjoner det bør ha. Kravet om å utpeke et sentralt kontaktpunkt bør stå i forhold til målet om tilstrekkelig kommunikasjon og rapportering av opplysninger om overholdelsen av avdeling III og IV i vertsstaten.
- 45) I krisesituasjoner, der umiddelbare tiltak er nødvendige for å håndtere en alvorlig trussel mot betalingstjenestebrukernes kollektive interesser i vertsstaten, for eksempel ved bedrageri i stor skala, bør det være mulig for vedkommende myndigheter i vertsstaten å treffe forebyggende tiltak samtidig som det foregår et samarbeid over landegrensene mellom vedkommende myndigheter i vertsstaten og hjemstaten i påvente av at vedkommende myndighet i hjemstaten treffer tiltak. Disse tiltakene bør være rimelige, stå i forhold til målet, ikke innebære forskjellsbehandling og være av midlertidig art. Ethvert tiltak bør være behørig begrunnet. Vedkommende myndigheter i den berørte betalingsinstitusjons hjemstat og andre berørte myndigheter, som Kommisjonen og EBA, bør underrettes på forhånd eller, dersom dette ikke er mulig på grunn av nødssituasjonen, uten unødig opphold.
- 46) Selv om dette direktiv angir det minimum av myndighet som vedkommende myndigheter bør ha når de fører tilsyn med betalingsinstitusjonenes overholdelse, skal de i utøvelsen av denne myndighet respektere de grunnleggende rettigheter, herunder retten til personvern. Med forbehold for kontrollen fra en uavhengig myndighet (nasjonal personvernmyndighet) og i samsvar med Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter bør medlemsstatene innføre hensiktsmessige og effektive beskyttelsestiltak når det er mulig at utøvelsen av denne myndighet kan føre til misbruk eller vilkårlighet som innebærer et alvorlig inngrep i slike rettigheter, for eksempel gjennom en forhåndstillatelse fra den berørte medlemsstats rettsmyndighet, dersom det er aktuelt.
- 47) Det er viktig å sikre at alle personer som yter betalingstjenester, omfattes av visse rettslige minstekrav. Det er derfor ønskelig å kreve registrering av identitet og oppholdssted for alle personer som yter betalingstjenester, herunder personer som ikke er i stand til å oppfylle alle vilkårene for tillatelse som betalingsinstitusjon. En slik tilnærming er i tråd med begrunnelsen for anbefaling 14 fra Den internasjonale innsatsgruppen for finansielle tiltak til bekjempelse av hvitvasking av penger, som gir betalingstjenesteytere som ikke er i stand til å oppfylle alle vilkårene fastsatt i nevnte rekommandasjon, mulighet til likevel å behandles som betalingsinstitusjoner. For dette formål bør medlemsstatene, selv der personene er unntatt fra alle eller deler av vilkårene for godkjenning, oppføre dem i registeret over betalingsinstitusjoner. Det er imidlertid svært viktig at muligheten for et unntak underlegges strenge krav knyttet til betalingstransaksjonenes verdi. Betalingsinstitusjoner som omfattes av et unntak, bør verken ha etableringsrett eller adgang til å yte tjenester, og de bør heller ikke indirekte kunne utøve disse rettighetene så lenge de er medlemmer av et betalingssystem.
- 48) I betraktning av virksomhetens egenart og risikoene knyttet til yting av kontoopplysningstjenester bør det innføres en egen tilsynsordning for ytere av kontoopplysningstjenester. Ytere av kontoopplysningstjenester bør ha mulighet til å yte tjenester over landegrensene og omfattes av reglene for grensekryssende virksomhet («passporting»).
- 49) Det er svært viktig for alle betalingstjenesteytere å ha tilgang til tjenestene i betalingssystemenes tekniske infrastruktur. Slik tilgang bør imidlertid være underlagt egnede krav for å sikre systemenes integritet og stabilitet. Enhver betalingstjenesteyter som søker om å få delta i et betalingssystem, bør selv bære risikoen ved det systemet den har valgt, og dokumentere overfor betalingssystemet at dens interne ordninger er tilstrekkelig motstandsdyktige overfor alle

former for risiko. Disse betalingssystemene omfatter vanligvis kortordninger med fire parter samt større systemer som behandler kreditoverføringer og direkte debiteringer. For å sikre likebehandling i hele Unionen av de ulike kategoriene av godkjente betalingstjenesteytere, i samsvar med vilkårene i deres tillatelse, er det nødvendig å klargjøre reglene for tilgang til betalingssystemer.

- 50) Det bør derfor fastsettes regler for likebehandling av godkjente betalingsinstitusjoner og kredittinstitusjoner, slik at enhver betalingstjenesteyter som konkurrerer på det indre marked, kan benytte tjenestene i betalingssystemenes tekniske infrastruktur på samme vilkår. Det bør fastsettes regler for ulik behandling av betalingstjenesteytere med tillatelse og dem som omfattes av unntaket i dette direktiv og unntaket i artikkel 3 i direktiv 2009/110/EF, ettersom deres tilsynsrammer er forskjellige. I alle tilfeller bør forskjeller i prisvilkår tillates bare når det er begrunnet i forskjeller i kostnader hos betalingstjenesteyterne. Dette bør ikke berøre medlemsstatenes rett til å begrense tilgang til systemviktige systemer i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 98/26/EF⁽¹⁾, og heller ikke ESBs og Det europeiske system av sentralbankers myndighet med hensyn til tilgang til betalingssystemer.
- 51) Dette direktiv berører ikke virkeområdet for direktiv 98/26/EF. For å sikre rettferdig konkurranse mellom betalingstjenesteyterne bør imidlertid en deltaker i et angitt betalingssystem som er underlagt vilkårene i direktiv 98/26/EF, og som yter tjenester i tilknytning til et slikt system til en godkjent eller registrert betalingstjenesteyter, på anmodning også gi enhver annen godkjent eller registrert betalingstjenesteyter tilgang til slike tjenester på en objektiv, forholdsmessig og ikke-diskriminerende måte. Betalingstjenesteytere som gis slik tilgang, bør imidlertid ikke anses som deltakere i henhold til direktiv 98/26/EF, og de bør dermed ikke omfattes av beskyttelsen i henhold til nevnte direktiv.
- 52) Bestemmelsene om tilgang til betalingssystemer bør ikke få anvendelse på systemer som er opprettet og drives av en enkelt betalingstjenesteyter. Slike betalingssystemer kan drives enten i direkte konkurranse med andre betalingssystemer eller, noe som er vanligere, i en markedsnisje som ikke i tilstrekkelig grad er dekket av betalingssystemer. Slike systemer omfatter ordninger med tre parter, for eksempel kortordninger med tre parter, i den utstrekning at de aldri faktisk fungerer som kortordninger med fire parter, for eksempel ved å benytte lisenstakere, agenter eller partnere med samme varemerke. Slike systemer omfatter også vanligvis betalingstjenester som tilbys av ytere av teletjenester der operatøren av ordningen er betalingstjenesteyter for både betaleren og betalingsmottakeren, samt interne systemer i bankkonserner. For å stimulere den konkurransen som slike lukkede betalingssystemer kan gi etablerte og velkjente betalingssystemer, er det ikke hensiktsmessig å gi tredjeparter tilgang til disse lukkede private betalingssystemene. Slike lukkede systemer bør imidlertid alltid være underlagt Unionens og nasjonale konkurranseregler, som kan fastsette at det skal gis tilgang til ordningene for å opprettholde en effektiv konkurranse i betalingsmarkedene.
- 53) Ettersom forbrukere og foretak ikke er i samme situasjon, har de ikke behov for samme beskyttelsesnivå. Selv om det er viktig å garantere forbrukernes rettigheter gjennom bestemmelser som ikke kan fravikes ved avtale, er det rimelig å la foretak og organisasjoner avtale andre vilkår i situasjoner som ikke gjelder forbrukere. Medlemsstatene bør imidlertid kunne fastsette at svært små bedrifter, som definert i kommisjonsrekommendasjon 2003/361/EF⁽²⁾, behandles på samme måte som forbrukere. I alle tilfeller bør visse grunnbestemmelser i dette direktiv alltid få anvendelse, uansett brukerens status.
- 54) I dette direktiv bør det angis hvilke forpliktelser betalingstjenesteyterne har til å gi opplysninger til betalings-tjenestebrukerne, som bør få samme klare opplysninger om betalingstjenester for å kunne foreta velbegrunnede valg og fritt velge blant tilbud fra hele Unionen. Av hensyn til åpenheten fastsetter dette direktiv de harmoniserte krav som er nødvendige for å sikre at det gis nødvendige, tilstrekkelige og forståelige opplysninger til betalings-tjenestebrukerne om betalingstjenesteavtalen og betalingstransaksjonene. For at det indre marked for betalingstjenester skal virke på en tilfredsstillende måte, bør medlemsstatene ikke vedta andre bestemmelser om opplysningskrav enn dem som er fastsatt i dette direktiv.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 98/26/EF av 19. mai 1998 om endeleg oppgjør i betalingssystem og i oppgjerssystem for verdipapir (EFT L 166 av 11.6.1998, s. 45).

⁽²⁾ Kommisjonsrekommendasjon 2003/361/EF av 6. mai 2003 om definisjonen av svært små, små og mellomstore bedrifter (EUT L 124 av 20.5.2003, s. 36).

- 55) Forbrukerne bør vernes mot urimelig og villedende praksis i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF⁽¹⁾ og europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/31/EF⁽²⁾, 2002/65/EF⁽³⁾, 2008/48/EF, 2011/83/EU⁽⁴⁾ og 2014/92/EU⁽⁵⁾. Bestemmelsene i disse direktivene får fortsatt anvendelse. Imidlertid bør særlig forholdet mellom kravene til opplysninger før avtaleinngåelse som er fastsatt i dette direktiv, og de som er fastsatt i direktiv 2002/65/EF, klargjøres.
- 56) For å øke effektiviteten bør de nødvendige opplysningene stå i forhold til brukernes behov og gis på en standardisert måte. Opplysningskravene for en enkelt betalingstransaksjon bør imidlertid være forskjellige fra kravene til en rammeavtale som omfatter en rekke betalingstransaksjoner.
- 57) I praksis er rammeavtaler og de betalingstransaksjonene som omfattes av disse, langt vanligere og økonomisk langt mer betydningsfulle enn enkeltstående betalingstransaksjoner. Dersom det finnes en betalingskonto eller et særlig betalingsinstrument, kreves det en rammeavtale. Derfor bør kravene til forhåndsopplysninger om rammeavtaler være omfattende, og opplysningene bør alltid gis på papir eller et annet varig medium, for eksempel utskrifter fra bankautomater, CD-ROM-er, DVD-er og harddisker i personlige datamaskiner der det kan lagres elektronisk post, samt nettsteder, forutsatt at slike nettsteder er tilgjengelige for bruk i framtiden i et tidsrom som er tilstrekkelig for formålet med tilgangen til opplysningene, og forutsatt at disse nettstedene gir mulighet til uendret gjengivelse av de lagrede opplysningene. Det bør imidlertid være mulig for betalingstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren å fastsette i rammeavtalen hvordan senere opplysninger om gjennomførte betalingstransaksjoner skal gis, for eksempel at ved bruk av nettbank skal alle opplysninger om betalingskontoen gjøres tilgjengelige online.
- 58) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaksjoner bør bare de viktigste opplysningene alltid gis på betalingstjenesteyterens eget initiativ. Ettersom betaleren vanligvis er til stede når betalingsordren gis, burde det ikke være nødvendig å kreve at opplysningene i alle tilfeller skal gis på papir eller på et annet varig medium. Betalingstjenesteyteren bør kunne gi opplysningene muntlig over skranken eller på annen måte gjøre dem lett tilgjengelige, for eksempel ved at vilkårene står på en oppslagstavle i lokalene. Det bør også gis opplysninger om hvor nærmere opplysninger finnes, for eksempel på nettstedet. Dersom forbrukeren anmoder om det, bør de viktigste opplysningene imidlertid også gis på papir eller på et annet varig medium.
- 59) I dette direktiv bør det fastsettes at forbrukeren har rett til å motta relevante opplysninger gratis før vedkommende blir bundet av en betalingstjenesteavtale. Forbrukerne bør også kunne be om å få forhåndsopplysningene og rammeavtalen gratis på papir når som helst under avtaleforholdet for både å kunne sammenligne tjenester og vilkår hos ulike betalingstjenesteytere og i tilfelle tvist kontrollere sine avtalefestede rettigheter og plikter, slik at det opprettholdes et høyt forbrukervernivå. Disse bestemmelsene bør være forenlige med direktiv 2002/65/EF. De særlige bestemmelsene om gratis opplysninger i dette direktiv bør ikke føre til at det kan kreves gebyr for opplysninger som gis til forbrukere i henhold til andre gjeldende direktiver.
- 60) Den måten betalingstjenesteyteren skal gi betalingstjenestebrukeren de ønskede opplysningene på, bør ta hensyn til brukerens behov samt praktiske tekniske aspekter og kostnadseffektivitet, avhengig av hva som er fastsatt i den gjeldende betalingstjenesteavtalen. I dette direktiv bør det derfor skjelnes mellom to måter betalingstjenesteyteren skal gi opplysninger på: enten bør opplysningene gis aktivt av betalingstjenesteyteren på et egnet tidspunkt slik det kreves i dette direktiv, uten at betalingstjenestebrukeren kommer med ytterligere anmodninger, eller opplysningene bør gjøres tilgjengelige for betalingstjenestebrukeren på grunnlag av en anmodning om ytterligere opplysninger. I det sistnevnte tilfellet bør betalingstjenestebrukeren utføre en aktiv handling for å få opplysningene, som for eksempel ved å uttrykkelig

(1) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF av 11. mai 2005 om foretaks urimelige handelspraksis overfor forbrukere på det indre marked og om endring av rådsdirektiv 84/450/EØF, europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT L 149 av 11.6.2005, s. 22).

(2) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/31/EF av 8. juni 2000 om visse rettslige aspekter ved informasjonssamfunnstjenester, særlig elektronisk handel, i det indre marked (EFT L 178 av 17.7.2000, s. 1).

(3) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/65/EF av 23. september 2002 om fjernsal av finansielle tenester til forbrukere, og om endring av rådsdirektiv 90/619/EØF og av direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (EFT L 271 av 9.10.2002, s. 16).

(4) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2011/83/EU av 25. oktober 2011 om forbrukerrettigheter, om endring av rådsdirektiv 93/13/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 1999/44/EF og om oppheving av rådsdirektiv 85/577/EØF og europaparlaments- og rådsdirektiv 97/7/EF (EUT L 304 av 22.11.2011, s. 64).

(5) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/92/EU av 23. juli 2014 om sammenlignbarhet av kostnader forbundet med betalingskontoer, bytte av betalingskontoer og adgang til å opprette og bruke betalingskontoer med grunnleggende funksjoner (EUT L 257 av 28.8.2014, s. 214).

anmode om å få dem fra betalingstjenesteyteren, logge seg inn i kontoens postkasse i nettbanken eller sette inn et bankkort i en skriver for å få en kontoutskrift. For slike formål bør betalingstjenesteyteren sikre tilgang til opplysningene og sørge for at opplysningene er tilgjengelige for betalingstjenestebrukeren.

- 61) Forbrukeren bør uten tilleggsgebyr motta grunnleggende opplysninger om gjennomførte betalingstransaksjoner. Ved enkeltstående betalingstransaksjoner bør betalingstjenesteyteren ikke kreve særskilt gebyr for slike opplysninger. Etterfølgende opplysninger om betalingstransaksjoner i henhold til en rammeavtale bør på samme måte gis månedlig uten kostnad. Tatt i betraktning betydningen av åpenhet om prisfastsettelsen og ulike kundebehov bør partene imidlertid kunne avtale gebyrer for opplysninger som gis oftere, eller for tilleggsopplysninger. For å ta hensyn til forskjeller i nasjonal praksis bør medlemsstatene kunne kreve at månedlige betalingskontoutskrifter på papir eller et annet varig medium alltid skal gis gratis.
- 62) For å lette kundemobilitet bør det være mulig for forbrukere å si opp en rammeavtale kostnadsfritt. Når det gjelder avtaler som forbrukeren sier opp mindre enn seks måneder etter at de har trådt i kraft, bør betalingstjenesteytere likevel kunne kreve gebyrer i samme størrelsesorden som de kostnader som påløper som følge av at forbrukeren har sagt opp rammeavtalen. For brukere bør den avtalte oppsigelsesfristen ikke være lengre enn én måned, og for betalingstjenesteytere ikke kortere enn to måneder. Dette direktiv bør ikke berøre betalingstjenesteyteres plikt til å si opp betalingstjenesteavtalen i unntakstilfeller i henhold til annen unionsrett eller nasjonal rett, som for eksempel lovgivning om hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme, tiltak for å fryse midler eller andre særlige tiltak knyttet til forebygging og etterforskning av kriminalitet.
- 63) For å sikre et høyt forbrukervernnivå bør medlemsstatene, av hensyn til forbrukernes interesser, kunne opprettholde eller innføre restriksjoner eller forbud mot å gjennomføre ensidige endringer i vilkårene for en rammeavtale, for eksempel dersom det ikke er noen berettiget grunn til en slik endring.
- 64) Avtalebestemmelser bør verken ha til formål eller som virkning at forbrukere som er lovlig bosatt i Unionen, forskjellsbehandles på grunnlag av nasjonalitet eller bosted. Dersom for eksempel en rammeavtale fastsetter en rett til å sperre betalingsinstrumentet av objektivt begrunnede årsaker, bør betalingstjenesteyteren ikke kunne påberope seg denne retten bare fordi betalingstjenestebrukeren har byttet bosted i Unionen.
- 65) Når det gjelder gebyrer, har erfaring vist at deling av gebyrer mellom en betaler og en betalingsmottaker er det mest effektive systemet ettersom det letter den direkte behandlingen av betalinger. Det bør derfor fastsettes bestemmelser om at de respektive betalingstjenesteyterne normalt kan kreve gebyrene direkte fra betaleren og betalingsmottakeren. Størrelsen på gebyrene som innkreves, kan også være lik null, ettersom bestemmelsene i dette direktiv ikke bør berøre den praksis der betalingstjenesteyteren unnlater å ta gebyr fra forbrukerne for å kreditere deres kontoer. Avhengig av avtalevilkårene kan en betalingstjenesteyter på samme måte ta gebyr bare fra betalingsmottakeren (den forretningsdrivende) for bruk av betalingstjenesten, slik at betaleren ikke belastes med noe gebyr. Det er mulig at betalingssystemene krever gebyrer i form av en abonnementsavgift. Bestemmelsene om overført beløp eller eventuelle innkrevde gebyrer har ingen direkte innvirkning på prisfastsettelsen mellom betalingstjenesteytere eller eventuelle formidlere.
- 66) Forskjeller i nasjonal praksis når det gjelder gebyrer for bruk av et gitt betalingsinstrument («tilleggsgebyrer») har ført til at Unionens betalingsmarked har blitt svært uensartet, noe som skaper forvirring hos forbrukerne, særlig ved e-handel og i grenseoverskridende sammenhenger. Forretningsdrivende som er etablert i medlemsstater der tilleggsgebyrer er tillatt, tilbyr produkter og tjenester i medlemsstater der tilleggsgebyrer er forbudt, og belaster forbrukerne med tilleggsgebyrene. Det finnes også mange eksempler på forretningsdrivende som har krevd forbrukerne for mye høyere gebyrer for bruk av et gitt betalingsinstrument enn de kostnadene de selv må bære for bruken av det. En annen god grunn til at praksisen med tilleggsgebyrer bør revideres, er at forordning (EU) 2015/751 fastsetter regler om formidlingsgebyrer for kortbaserte betalinger. Formidlingsgebyrene utgjør størstedelen av den forretningsdrivendes gebyrer for kort og kortbaserte betalinger. Tilleggsgebyrer er den ledende praksis som forretningsdrivende iblant bruker for å kompensere for tilleggskostnadene ved kortbaserte betalinger. Forordning (EU) 2015/751 fastsetter grenser for formidlingsgebyrenes størrelse. Disse grensene kommer til anvendelse før forbudet fastsatt i dette direktiv. Medlemsstatene bør følgelig vurdere å forhindre betalingsmottakerne fra å kreve gebyrer for bruken av betalingsinstrumenter der formidlingsgebyrer er regulert i kapittel II i forordning (EU) 2015/751.

- 67) Selv om dette direktiv anerkjenner betalingsinstitusjonenes betydning, er kredittinstitusjonene fortsatt forbrukernes viktigste vei til betalingsinstrumenter. Dersom et kortbasert betalingsinstrument utstedes av en annen betalingstjenesteyter enn den som forvalter kundens konto, enten det er en kredittinstitusjon eller en betalingsinstitusjon, kan dette bidra til økt konkurranse i markedet og dermed flere valgmuligheter og en bedre tilbud til forbrukerne. Selv om de fleste betalinger på salgsstedet i dag er kortbasert, kan den nåværende innovasjonsgraden på betalingsområdet raskt føre til at det i de kommende årene utvikles nye betalingskanaler. Derfor bør Kommissjonen i sin gjennomgåelse av dette direktiv ta særlig hensyn til denne utviklingen og til om det er nødvendig å gjennomgå virkeområdet for bestemmelsen om bekreftelse på tilgjengelige midler. For at betalingstjenesteytere som utsteder kortbaserte betalingsinstrumenter, særlig debetkort, bedre skal kunne styre og redusere sin kredittrisiko, bør de ha mulighet til å få bekreftet hos kontotilbyderen at det er tilgjengelige midler på kundens konto. Samtidig bør denne bekreftelsen ikke gi kontotilbyder mulighet til å reservere midler på betalerens betalingskonto.
- 68) Bruk av et kort eller et kortbasert betalingsinstrument for å foreta en betaling fører ofte til at det sendes en melding som bekrefter at midlene er tilgjengelige, samt to betalingstransaksjoner som følger av dette. Den første transaksjonen finner sted mellom utstederen og den forretningsdrivendes kontotilbyder, mens den andre, vanligvis en direkte debitering, finner sted mellom betalerens kontotilbyder og utstederen. Begge transaksjonene bør behandles på samme måte som alle andre tilsvarende transaksjoner. Betalingstjenesteytere som utsteder kortbaserte betalingsinstrumenter, bør ha de samme rettigheter og plikter i henhold til dette direktiv, uten hensyn til om de er betalerens kontotilbyder eller ikke, særlig når det gjelder ansvar (f.eks. for autentisering) og erstatningsansvar overfor de ulike aktørene i betalingskjeden. Ettersom betalingstjenesteyterens anmodning og bekreftelsen på tilgjengelige midler kan skje gjennom eksisterende sikre kommunikasjonskanaler, tekniske prosedyrer og infrastruktur for kommunikasjon mellom ytere av betalingsinitieringstjenester eller ytere av kontoopplysningstjenester og kontotilbydere, samtidig som nødvendige sikkerhetstiltak overholdes, bør det ikke påløpe ytterligere kostnader for betalingstjenesteyteren eller kortinnehaveren. Dessuten bør kontotilbyderen, enten betalingstransaksjonen finner sted i et internettmiljø (den forretningsdrivendes nettsted) eller i en butikk, bare være forpliktet til å gi utstederen den bekreftelse vedkommende har anmodet om, dersom de kontoførende betalingstjenesteyternes kontoer er tilgjengelige elektronisk for en slik bekreftelse, i det minste online. Med tanke på elektroniske pengers egenart bør det ikke være mulig å benytte denne ordningen for betalingstransaksjoner som initieres ved bruk av kortbaserte betalingsinstrumenter der det er lagret elektroniske penger, som definert i direktiv 2009/110/EF.
- 69) Forpliktelsen til å ivareta sikkerheten for personaliserte sikkerhetsopplysninger er av avgjørende betydning for å beskytte betalingstjenestebrukerens midler og begrense risikoene knyttet til bedrageri og uautorisert tilgang til betalingskontoen. Vilkårene eller andre forpliktelser som betalingstjenesteyterne pålegger betalingstjenestebrukerne i forbindelse med ivaretagelsen av de personaliserte sikkerhetsopplysningene, bør imidlertid ikke utformes på en måte som hindrer betalingstjenestebrukerne fra å benytte tjenester som tilbys av andre betalingstjenesteytere, herunder betalingsinitieringstjenester og kontoopplysningstjenester. Slike vilkår bør heller ikke inneholde noen bestemmelser som på noen måte kan gjøre det vanskeligere å bruke betalingstjenestene til andre betalingstjenesteytere som er godkjent eller registrert i henhold til dette direktiv.
- 70) For å redusere risikoene ved og følgene av uautoriserte eller feil utførte betalingstransaksjoner bør betalingstjenestebrukeren underrette betalingstjenesteyteren så snart som mulig om eventuelle innsigelser mot påståtte uautoriserte eller feil gjennomførte betalingstransaksjoner, forutsatt at betalingstjenesteyteren har oppfylt sine opplysningsplikter i henhold til dette direktiv. Dersom betalingstjenestebrukeren har overholdt meldingsfristen, bør denne kunne gjøre disse kravene gjeldende innen foreldelsesfristene fastsatt i nasjonal rett. Dette direktiv bør ikke påvirke andre tvister mellom betalingstjenestebrukere og betalingstjenesteytere.
- 71) Når det gjelder en uautorisert betalingstransaksjon, bør betalingstjenesteyteren umiddelbart tilbakebetale transaksjonsbeløpet til betaleren. Dersom det hersker alvorlig mistanke om en uautorisert transaksjon som følger av bedrageri fra betalingstjenestebrukerens side, og dersom mistanken bygger på objektive grunner som er meddelt vedkommende nasjonale myndighet, bør betalingstjenesteyteren innen rimelig tid kunne gjennomføre en undersøkelse før betaleren får tilbakebetaling. For å beskytte betaleren mot eventuelle ulemper bør valuteringsdatoen for kreditering av tilbakebetalingen ikke være senere enn den dato da beløpet ble debitert. For å oppmuntre betalingstjenestebrukeren til snarest mulig å underrette sin betalingstjenesteyter om tyveri eller tap av et betalingsinstrument og dermed redusere risikoen for uautoriserte betalingstransaksjoner, bør brukeren være ansvarlig for bare et svært begrenset beløp, med mindre betalingstjenestebrukeren har opptrådt bedragerisk eller grovt uaktsomt. I denne sammenheng synes et beløp på 50 euro å

være tilstrekkelig for å sikre et harmonisert høyt brukerbeskyttelsesnivå i Unionen. Det bør ikke foreligge noe erstatningsansvar i tilfeller der betaleren ikke har forutsetninger for å vite at betalingsinstrumentet var tapt, stjålet eller urettmessig tilegnet. Når en bruker har underrettet en betalingstjenesteyter om at vedkommendes betalingsinstrument kan være misbrukt, bør det ikke kreves at betalingstjenestebrukeren dekker eventuelle ytterligere tap som skyldes uautorisert bruk av instrumentet. Dette direktiv bør ikke berøre betalingstjenesteyteres ansvar for egne produkters tekniske sikkerhet.

- 72) For å vurdere mulig uaktsomhet eller grov uaktsomhet fra betalingstjenestebrukers side bør det tas hensyn til alle omstendigheter. Bevis for og graden av påstått uaktsomhet bør som en regel vurderes i samsvar med nasjonal rett. Selv om begrepet uaktsomhet innebærer brudd på aktsomhetsplikten, bør grov uaktsomhet imidlertid bety mer enn ren uaktsomhet og innebære atferd som medfører en vesentlig grad av skjødesløshet, for eksempel at sikkerhetsopplysningene som brukes for å godkjenne en betalingstransaksjon, har vært oppbevart sammen med betalingsinstrumentet i et format som er åpent og lett gjenkjennelig for tredjeparter. Avtalevilkår knyttet til levering og bruk av et betalingsinstrument som innebærer økt bevisbyrde for forbrukeren eller redusert bevisbyrde for utstederen, bør anses som ugyldige. I visse situasjoner, særlig der betalingsinstrumentet ikke befinner seg på salgsstedet, noe som for eksempel er tilfellet ved nettbetalinger, bør betalingstjenesteyteren pålegges å framlegge bevis på den påståtte uaktsomhet, ettersom betaleren i slike tilfeller har svært begrensede muligheter til å gjøre dette.
- 73) Det bør fastsettes bestemmelser om fordelingen av tap i tilfelle av uautoriserte betalingstransaksjoner. Andre bestemmelser kan gjelde for betalingstjenestebrukere som ikke er forbrukere, ettersom slike brukere vanligvis har bedre forutsetninger for å vurdere risikoen for bedrageri og treffe mottiltak. For å sikre et høyt forbrukervernivå bør betaleren alltid ha anledning til å rette sitt krav om tilbakebetaling til sin kontotilbyder, også i tilfeller der en yter av betalingsinitieringstjenester er involvert i betalingstransaksjonen. Dette berører ikke ansvarsfordelingen mellom betalingstjenesteyterne.
- 74) Når det gjelder betalingsinitieringstjenester, bør betalingstjenestebrukernes og involverte betalingstjenesteyteres rettigheter og plikter stå i forhold til den tjenesten som ytes. Nærmere bestemt bør ansvarsfordelingen mellom betalingstjenesteyteren som forvalter kontoen, og yteren av betalingsinitieringstjenester som er involvert i transaksjonen, være slik at hver av dem tar ansvar for den del av transaksjonen som er under deres kontroll.
- 75) Formålet med dette direktiv er å styrke forbrukervernet ved kortbaserte betalingstransaksjoner der det nøyaktige transaksjonsbeløpet ikke er kjent på det tidspunkt betaleren gir sitt samtykke til å gjennomføre betalingstransaksjonen, for eksempel på ubemannede bensinstasjoner, i bilutleieavtaler eller ved hotellbestilling. Betalerens betalingstjenesteyter bør kunne reservere midler på betalerens betalingskonto bare dersom betaleren har gitt sitt samtykke til det nøyaktige beløp som skal reserveres, og disse midlene bør frigis uten unødig opphold når opplysninger om betalingstransaksjonens nøyaktige beløp er mottatt, og senest umiddelbart etter at betalingsordren er mottatt.
- 76) Målet med SEPA-prosjektet er å videreutvikle felles betalingstjenester i Unionen til erstatning for dagens nasjonale tjenester knyttet til betalinger angitt i euro. For å sikre en fullstendig overgang til unionsomfattende kreditoverføringer og direkte debiteringer fastsetter forordning (EU) nr. 260/2012 tekniske og forretningsmessige krav til kreditoverføringer og direkte debiteringer i euro. Når det gjelder direkte debiteringer, åpner nevnte forordning for at betaleren skal gi sitt samtykke både til betalingsmottakeren og til betalerens betalingstjenesteyter (enten direkte eller indirekte gjennom betalingsmottakeren), og at fullmaktene samt senere endringer eller annulleringer oppbevares av betalingsmottakeren eller en tredjepart på vegne av betalingsmottakeren. Dagens og så langt eneste felleseuropeiske ordning for direkte debitering for forbrukerbetalinger i euro, som er utviklet av Det europeiske betalingsråd, bygger på prinsippet om at fullmakten til å gjennomføre en direkte debitering gis av betaleren til betalingsmottakeren og oppbevares av betalingsmottakeren sammen med senere endringer eller annulleringer. Fullmakten kan også oppbevares av en tredjepart på vegne av betalingsmottakeren. For å sikre bred offentlig støtte til SEPA og et høyt forbrukervernivå i SEPA gis det i den gjeldende felleseuropeiske ordningen for direkte debitering en ubetinget rett til tilbakebetaling av godkjente betalinger. For å spille denne virkelighet har dette direktiv som mål å fastsette en ubetinget rett til tilbakebetaling som et allment krav til alle direkte debiteringstransaksjoner angitt i euro i Unionen.

Parallelt med SEPA finnes det imidlertid fortsatt tradisjonelle ordninger for direkte debitering i andre valutaer enn euro i medlemsstater som ikke har euro som valuta. Disse ordningene har vist seg å være effektive og sikrer samme høye beskyttelsesnivå for betaleren gjennom andre sikkerhetstiltak, som ikke alltid tar utgangspunkt i en ubetinget rett til tilbakebetaling. I dette tilfellet bør betaleren komme inn under den generelle regelen om tilbakebetaling når den gjennomførte betalingstransaksjonen overstiger det beløp som med rimelighet kunne forventes. Dessuten bør det være mulig for medlemsstatene å fastsette regler for retten til tilbakebetaling som er mer fordelaktige for betaleren. I SEPA finnes det en reell etterspørsel etter særskilte produkter for direkte debitering angitt i euro, som viser seg ved at visse tradisjonelle betalingstjenester i euro fortsatt er i drift i enkelte medlemsstater. Det vil være rimelig å tillate at betaleren og dennes betalingstjenesteyter i en rammeavtale fastsetter at betaleren ikke har rett til tilbakebetaling i tilfeller der betaleren har beskyttelse enten fordi betaleren har gitt sitt samtykke til å gjennomføre en transaksjon direkte til sin betalingstjenesteyter, herunder i tilfeller der betalingstjenesteyteren opptrer på vegne av betalingsmottakeren, eller, dersom det er relevant, fordi opplysninger om den framtidige betalingstransaksjonen var gitt eller gjort tilgjengelige for betaleren på avtalt vis av betalingstjenesteyteren eller betalingsmottakeren minst fire uker før forfallsdag. Under enhver omstendighet bør betaleren alltid være beskyttet gjennom hovedregelen om tilbakebetaling i tilfelle av uautoriserte eller feil gjennomførte betalingstransaksjoner.

- 77) For å kunne planlegge sin økonomi og oppfylle sine betalingsforpliktelser i rett tid har forbrukere og foretak behov for å være sikre på hvor lang tid det tar å gjennomføre en betalingsordre. Ved dette direktiv bør det derfor innføres et tidspunkt da rettigheter og plikter får virkning, det vil si når betalingstjenesteyteren mottar betalingsordren, herunder når betalingstjenesteyteren har hatt mulighet til å motta den via de kommunikasjonsmidler som er fastsatt i betalingstjenesteavtalen, og uten hensyn til en eventuell tidligere deltaking i prosessen som førte til opprettelsen og oversendelsen av betalingsordren, f.eks. sikkerhets- og dekningskontroller, informasjon om bruken av PIN-kode eller utstedelse av et betalingstilsagn. Dessuten bør mottaket av en betalingsordre skje når betalernes betalingstjenesteyter mottar betalingsordren som skal debiteres betalernes konto. Den dag eller det tidspunkt da en betalingsmottaker overfører til sin betalingstjenesteyter betalingsordrer for innkreving av for eksempel kortbetalinger eller av direkte debiteringer, eller når betalingsmottakeren innvilges forhåndsfinansiering av de aktuelle beløpene av sin betalingstjenesteyter ved en betinget kreditt på dennes konto, bør ikke ha noen betydning i denne sammenheng. Brukerne bør kunne stole på at en fullstendig og gyldig betalingsordre blir rett gjennomført dersom betalingstjenesteyteren ikke har noen avtalt eller lovfestet avvisningsgrunn. Dersom betalingstjenesteyteren avviser en betalingsordre, bør betalingstjenestebrukeren snarest mulig underrettes om dette og om årsaken i henhold til kravene i unionsretten og nasjonal rett. Dersom rammeavtalen fastsetter at betalingstjenesteyteren kan kreve et gebyr for avvisning, bør et slikt gebyr være objektivt begrunnet og så lavt som mulig.
- 78) Ettersom moderne, fullt automatiserte betalingssystemer behandler betalingstransaksjoner raskt, noe som betyr at betalingsordrer etter et visst tidspunkt ikke kan tilbakekalles uten høye kostnader fordi det må gripes inn manuelt, er det nødvendig å fastsette en klar frist for tilbakekalling av betaling. Avhengig av typen betalingstjeneste og betalingsordre bør det imidlertid være mulig å la fristen for tilbakekalling variere etter avtale mellom partene. Tilbakekalling i denne sammenheng bør bare gjelde for forholdet mellom en betalingstjenestebruker og en betalingstjenesteyter, og berører dermed ikke det at betalingstransaksjoner i betalingssystemer er ugjenkallelige og endelige.
- 79) Slik ugjenkallelighet bør ikke berøre de rettigheter eller plikter som en betalingstjenesteyter i henhold til lovgivningen i visse medlemsstater på grunnlag av betalernes rammeavtale eller nasjonal rett, forskrifter eller retningslinjer har til å tilbakebetale betaleren beløpet for den gjennomførte betalingstransaksjonen i tilfelle av en tvist mellom betaleren og betalingsmottakeren. En slik tilbakebetaling bør anses som en ny betalingsordre. Bortsett fra i de nevnte tilfellene bør rettsvister som oppstår innenfor det forhold som ligger til grunn for betalingsordren, avgjøres bare mellom betaleren og betalingsmottakeren.
- 80) Det er av avgjørende betydning for en fullt integrert, direkte behandling av betalinger og for rettssikkerheten med hensyn til oppfyllelsen av en eventuell underliggende forpliktelse mellom betalingstjenestebrukere at det fulle beløpet som overføres av betaleren, blir kreditert betalingsmottakerens konto. Det bør derfor ikke være mulig for noen av de formidlere som deltar i gjennomføringen av betalingstransaksjoner, å gjøre fradrag i det overførte beløpet. Det bør imidlertid være mulig for betalingsmottakerne å inngå en avtale med betalingstjenesteyterne om at disse kan trekke fra sine egne gebyrer. For at betalingsmottakeren skal kunne kontrollere at det skyldige beløpet er korrekt innbetalt, bør imidlertid senere opplysninger om betalingstransaksjonen angi ikke bare det fulle beløpet som er overført, men også størrelsen på eventuelle fratrukne gebyrer.

- 81) Betalingsinstrumenter for lave beløp bør være et billig og brukervennlig alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke underlegges for strenge krav. De relevante opplysningskravene og reglene for gjennomføring bør derfor begrenses til vesentlige opplysninger, idet det også tas hensyn til de tekniske muligheter som med rette kan forventes av instrumenter som anvendes bare til betaling av lave beløp. Til tross for denne mindre strenge ordningen bør betalingstjenestebrukerne ha tilstrekkelig vern med tanke på den begrensede risikoen som er forbundet med disse betalingsinstrumentene, særlig med hensyn til forhåndsbetalte betalingsinstrumenter.
- 82) For å gjøre betalinger i Unionen mer effektive bør det fastsettes en gjennomføringsfrist på høyst én dag for alle betalingsordrer som initieres av betaleren og angis i euro eller i valutaen til en medlemsstat som ikke har euro som valuta, herunder kreditoverføringer og pengeoverføringer. For alle andre betalinger, som for eksempel betalinger initiert av eller gjennom en betalingsmottaker, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gjennomføringsfrist på én dag gjelde såfremt det ikke foreligger en uttrykkelig avtale mellom betalingstjenesteyteren og betaleren om en lengre gjennomføringsfrist. Det bør være mulig å forlenge disse fristene med én virkedag dersom en betalingsordre gis på papir, slik at betalingstjenester fortsatt kan ytes til forbrukere som bare er vant til papirdokumenter. Når en ordning for direkte debitering benyttes, bør betalingsmottakerens betalingstjenesteyter overføre innkrevingsordren innen de tidsfrister som er avtalt mellom betalingsmottakeren og betalingstjenesteyteren, slik at oppgjør kan skje på avtalt forfallsdato. I lys av at betalingsinfrastrukturene ofte er svært effektive, og for å forhindre en eventuell reduksjon av nåværende tjenestenivåer, bør medlemsstatene der det er hensiktsmessig, tillates å beholde eller innføre bestemmelser om en kortere gjennomføringsfrist enn én virkedag.
- 83) Bestemmelsene om betaling av det fulle beløpet og om gjennomføringsfrist bør representere god praksis dersom en av betalingstjenesteyterne ikke er etablert i Unionen.
- 84) For å styrke forbrukernes tillit til det harmoniserte betalingsmarkedet er det svært viktig for betalingstjenestebrukerne å kjenne til de virkelige kostnadene og gebyrene for betalingstjenester når de foretar sine valg. Derfor bør det være forbudt å bruke prisfastsettelsesmetoder som ikke er gjennomsiktige, ettersom det er en allmenn oppfatning at slike metoder gjør det ytterst vanskelig for brukerne å bestemme den virkelige prisen på betalingstjenesten. Særlig bør bruken av valuteringsdatoer til skade for brukeren ikke være tillatt.
- 85) For at betalingssystemet skal fungere smidig og effektivt, må brukeren kunne stole på at betalingstjenesteyteren gjennomfører betalingstransaksjonen korrekt og innen avtalt frist. Normalt har betalingstjenesteyteren forutsetninger for å vurdere de risikoene som betalingstransaksjonen medfører. Det er betalingstjenesteyteren som stiller betalingssystemet til rådighet, inngår avtaler om tilbakekalling av midler som er feilaktig plassert eller tildelt, og i de fleste tilfeller bestemmer hvilke formidlere som bidrar til å gjennomføre betalingstransaksjonen. I lys av alle disse betraktningene er det berettiget, bortsett fra under unormale og uforutsette omstendigheter, å pålegge betalingstjenesteyteren ansvaret for gjennomføringen av en betalingstransaksjon som denne har tatt imot fra brukeren, med unntak av handlinger og utelatelser fra betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, som betalingsmottakeren alene har valgt. For at betaleren ikke skal være uten vern i den usannsynlige situasjonen at det ikke er klart om betalingsbeløpet ble behørig mottatt av betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, bør imidlertid den tilsvarende bevisbyrden ligge hos betalernes betalingstjenesteyter. Som regel kan det forventes at formidlerinstitusjonen, vanligvis et nøytralt organ som en sentralbank eller en clearingsentral som overfører betalingsbeløpet fra den avsendende til den mottakende betalingstjenesteyter, vil lagre kontoopplysningene og kunne stille dem til rådighet dersom det er nødvendig. Når betalingsbeløpet er kreditert den mottakende betalingstjenesteyterens konto, bør betalingsmottakeren umiddelbart ha et krav mot betalingstjenesteyteren for kreditering av kontoen.
- 86) Betalernes betalingstjenesteyter, det vil si kontotilbyderen, eventuelt yteren av betalingsinitieringstjenesten, bør påta seg ansvaret for korrekt gjennomføring av betalingen, særlig med hensyn til betalingstransaksjonens fulle beløp og transaksjonens gjennomføringsfrist, samt fullt ansvar for eventuelt mislighold hos andre parter i betalingskjeden fram til betalingsmottakerens konto. Som et resultat av dette ansvaret bør betalernes betalingstjenesteyter, dersom det fulle beløpet ikke krediteres eller krediteres for sent til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, korrigere betalingstransaksjonen eller snarest mulig tilbakebetale det aktuelle transaksjonsbeløpet til betaleren, uten at dette berører andre krav som kan bli framsatt i samsvar med nasjonal rett. På grunn av betalingstjenesteyterens ansvar bør verken betaleren eller betalingsmottakeren påføres noen kostnader i tilknytning til en feilaktig betaling. Dersom en betalingstransaksjon ikke er gjennomført eller er mangelfullt eller for sent gjennomført, bør medlemsstatene sikre at valuteringsdatoen for korrigerende betalinger som gjøres av betalingstjenesteyteren, alltid er den samme som valuteringsdatoen for en korrekt gjennomført transaksjon.

- 87) Dette direktiv bør gjelde bare for avtaleforpliktelser og ansvarsforhold mellom betalingstjenestebrukeren og betalings-tjenesteyteren. For at kreditoverføringer og andre betalingstjenester skal fungere tilfredsstillende, kreves det imidlertid at betalingstjenesteytere og deres formidlere, for eksempel betalingsbehandlere, har avtaler der deres gjensidige rettigheter og plikter er fastsatt. Spørsmål om ansvar utgjør en vesentlig del av disse ensartede avtalene. For å sikre tillit mellom betalingstjenesteytere og formidlere som deltar i en betalingstransaksjon, må det garanteres rettssikkerhet slik at en ikke-ansvarlig betalingstjenesteyter kompenseres for påførte tap eller utbetalte beløp i henhold til bestemmelsene om ansvar i dette direktiv. Ytterligere rettigheter og detaljer om innholdet av regressen samt hvordan krav mot den betalingstjenesteyter eller formidler som har forårsaket en mangelfull betalingstransaksjon, skal behandles, bør fastsettes ved avtale.
- 88) Det bør være mulig for betalingstjenesteyteren entydig å angi de opplysningene som kreves for å gjennomføre en betalingsordre riktig. For å unngå oppsplitting og for ikke å sette innføringen av integrerte betalingssystemer i Unionen på spill bør medlemsstatene imidlertid ikke kunne kreve at det benyttes en særlig identifikasjonskode for betalingstransaksjoner. Dette bør imidlertid ikke hindre medlemsstatene i å kreve at betalerens betalingstjenesteyter utviser behørig aktsomhet og, når det er teknisk mulig og ikke krever at det gripes inn manuelt, kontrollerer at den entydige identifikasjonskoden stemmer, og dersom den entydige identifikasjonskoden viser seg ikke å stemme, at betalingstjenesteyter avviser betalingsordren og underretter betaleren om dette. Betalingstjenesteyterens ansvar bør være begrenset til korrekt gjennomføring av betalingstransaksjonen i samsvar med betalingsordren fra betalingstjenestebrukeren. Dersom midlene som en betalingstransaksjon gjelder, havner hos feil mottaker fordi betaleren har oppgitt feil entydig identifikasjonskode, bør verken betalerens eller betalingsmottakerens betalingstjenesteyter holdes ansvarlig, men de bør være forpliktet til å samarbeide om å treffe rimelige tiltak for å inndrive midlene, herunder ved å formidle relevante opplysninger.
- 89) Når betalingstjenesteytere yter betalingstjenester, kan dette omfatte behandling av personopplysninger. Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF⁽¹⁾, nasjonale regler som innarbeider direktiv 95/46/EF, og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001⁽²⁾ får anvendelse på behandling av personopplysninger i henhold til dette direktiv. Når personopplysninger behandles i henhold til dette direktiv, bør særlig det nøyaktige formålet angis, relevant rettslig grunnlag nevnes, relevante sikkerhetskrav fastsatt i direktiv 95/46/EF overholdes og prinsippene om nødvendighet, forholdsmessighet, formålsbegrensning og forholdsmessig oppbevaringstid for opplysningene følges. Dessuten bør innebygd personvern og personvern som standardinnstilling inngå i alle databehandlingssystemer som utvikles og brukes innenfor rammen av dette direktiv.
- 90) Dette direktiv er forenlig med de grunnleggende rettigheter og de prinsipper som er anerkjent i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter, herunder retten til respekt for privatliv og familieliv, retten til vern av personopplysninger, friheten til å drive næringsvirksomhet, retten til effektiv klageadgang og retten til ikke å bli domfelt eller straffet to ganger for samme straffbare handling. Dette direktiv må gjennomføres i samsvar med nevnte rettigheter og prinsipper.
- 91) Betalingstjenesteyterne er ansvarlige for sikkerhetstiltakene. Disse tiltakene må stå i forhold til aktuelle sikkerhetsrisikoer. Betalingstjenesteyterne bør fastsette en ramme for å begrense risikoene og opprettholde effektive framgangsmåter for håndtering av hendelser. En ordning for regelmessig rapportering bør opprettes for å sikre at betalingstjenesteyterne regelmessig gir vedkommende myndigheter en oppdatert vurdering av sine sikkerhetsrisikoer og de tiltakene de har truffet for å håndtere disse risikoene. For å sikre at skadene for brukerne og andre betalingstjenesteytere og betalingssystemer, for eksempel en vesentlig forstyrrelse i et betalingssystem, begrenses til et minimum, er det dessuten viktig at betalings-tjenesteyterne pålegges å rapportere viktige sikkerhetshendelser uten unødig opphold til vedkommende myndigheter. EBA bør gis en samordningsrolle.
- 92) Plikten til å rapportere sikkerhetshendelser bør ikke berøre plikten til å rapportere andre hendelser i henhold til andre unionsrettsakter, og alle krav fastsatt i dette direktiv bør tilpasses og stå i forhold til rapporteringspliktene som følger av annen unionsrett.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 95/46/EF av 24. oktober 1995 om beskyttelse av fysiske personer i forbindelse med behandling av personopplysninger og om fri utveksling av slike opplysninger (EFT L 281 av 23.11.1995, s. 31).

⁽²⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 45/2001 av 18. desember 2000 om personvern i forbindelse med behandling av personopplysninger i Fellesskapets institusjoner og organer og om fri utveksling av slike opplysninger (EFT L 8 av 12.1.2001, s. 1).

- 93) Det er nødvendig å fastsette en klar rettslig ramme med vilkårene for når ytere av betalingsinitieringstjenester og ytere av kontoopplysningstjenester skal kunne yte sine tjenester med kontohaverens samtykke uten at kontotilbyderen kan kreve at de skal bruke en bestemt forretningsmodell, basert på direkte eller indirekte tilgang, for å yte disse typene tjenester. Ytere av betalingsinitieringstjenester og ytere av kontoopplysningstjenester på den ene side og kontotilbydere på den annen bør overholde de nødvendige kravene med hensyn til vern av personopplysninger og sikkerhetskravene som er fastsatt ved eller nevnes i dette direktiv eller inngår i de tekniske reguleringsstandardene. Disse tekniske reguleringsstandardene bør være forenlige med de ulike teknologiske løsningene som er tilgjengelige. For å sikre sikker kommunikasjon mellom de relevante aktørene i forbindelse med slike tjenester bør EBA også angi kravene for de felles, åpne kommunikasjonsstandardene som alle kontotilbydere bør anvende, og som gjør det mulig å yte nettbaserte betalingstjenester. Dette innebærer at disse åpne standardene bør sikre samvirkingsevne for ulike teknologiske. Disse felles, åpne standardene bør også sikre at kontotilbyderne får vite at de blir kontaktet av en yter av betalingsinitieringstjenester eller en yter av kontoopplysningstjenester og ikke av kunden selv. Standardene bør også sikre at yterne av betalingsinitieringstjenester og yterne av kontoopplysningstjenester kan kommunisere på en sikker måte med kontotilbyderen og med berørte kunder. Ved utarbeiding av disse kravene bør EBA særlig ta hensyn til det faktum at de standardene som skal anvendes, må tillate at alle vanlige typer enheter (som datamaskiner, nettbrett og mobiltelefoner) brukes til å utføre ulike betalingstjenester.
- 94) Ved utarbeiding av tekniske reguleringsstandarder for autentisering og kommunikasjon bør EBA systematisk vurdere og ta hensyn til personverndimensjonen for å identifisere risikoene som er forbundet med hver enkelt av de tekniske løsningene som er tilgjengelige, og tiltakene som kan gjennomføres for i størst mulig grad å redusere truslene mot personvernet.
- 95) Sikkerhet for elektroniske betalinger er avgjørende for å sikre vern for brukerne og utvikling av et godt e-handelsmiljø. Alle betalingstjenester som tilbys elektronisk, bør utføres på en sikker måte og benytte teknologi som kan garantere sikker autentisering av brukeren og i størst mulig grad redusere risikoen for bedrageri. Det synes ikke å være nødvendig å garantere samme nivå av beskyttelse for betalingstransaksjoner som initieres og gjennomføres på andre måter enn via elektroniske handelsplasser eller bruk av elektronisk utstyr, som papirbaserte betalingstransaksjoner eller ordrer per post eller telefon. En kraftig økning i internett- og mobilbetalinger bør ledsages av en generell styrking av sikkerhetstiltakene. Betalingstjenester som tilbys via internett eller via andre fjernkanaler, og som ikke er avhengige av hvor enheten som brukes til å initiere betalingstransaksjonen, eller hvor betalingsinstrumentet som brukes, fysisk befinner seg, bør derfor omfatte autentisering av transaksjoner gjennom dynamiske koder, slik at brukeren til enhver tid er kjent med beløpet og betalingsmottakeren for den transaksjonen brukeren godkjenner.
- 96) Sikkerhetstiltakene bør stå i forhold til risikonivået forbundet med den aktuelle betalingstjenesten. For å gjøre det mulig å utvikle brukervennlige og lett tilgjengelige betalingsmidler for lavrisikobetalinger, som kontaktløs betaling av lave beløp på salgsstedet, uavhengig av om de utføres med mobiltelefon eller ikke, bør unntakene fra anvendelsen av sikkerhetskravene angis i tekniske reguleringsstandarder. For å begrense risikoen for phishing og andre former for bedrageri kreves sikker bruk av personaliserte sikkerhetsopplysninger. I denne sammenheng bør brukeren kunne ha tillit til at det er truffet tiltak som ivaretar de personaliserte sikkerhetsopplysningenes fortrolighet og integritet. Disse tiltakene vil typisk omfatte krypteringssystemer som bygger på betalerens personlige utstyr, herunder kortlesere eller mobiltelefoner, eller som betaleren får fra sin kontotilbyder via en annen kanal, for eksempel tekstmelding eller e-post. Tiltakene, som vanligvis omfatter krypteringssystemer som kan generere autentiseringskoder, for eksempel engangspassord, er egnet til å øke sikkerheten ved betalingstransaksjoner. Betalingstjenestebrukernes bruk av slike autentiseringskoder bør anses som forenlig med deres forpliktelser med hensyn til betalingsinstrumenter og personaliserte sikkerhetsopplysninger, også når ytere av betalingsinitieringstjenester eller ytere av kontoopplysningstjenester er involvert.
- 97) Medlemsstatene bør avgjøre om de vedkommende myndigheter som er utpekt til å gi tillatelse til betalingsinstitusjoner, også kan være vedkommende myndigheter for prosedyrer for alternativ tvisteløsning.
- 98) Uten at det berører kundenes rett til å bringe sin sak inn for domstolene, bør medlemsstatene sikre at det finnes en lett tilgjengelig, tilstrekkelig, uavhengig, upartisk, gjennomskiktig og effektiv prosedyre for alternativ tvisteløsning for tvister mellom betalingstjenesteytere og betalingstjenestebrukere som oppstår i forbindelse med de rettigheter og plikter som er

fastsatt i dette direktiv. Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 593/2008⁽¹⁾ fastsetter at det vern forbrukerne har i henhold til ufravikelige rettsregler i den stat der de har sitt vanlige bosted, ikke kan tilsidesettes av eventuelle avtalevilkår om hvilken lovgivning som får anvendelse. For å kunne innføre en effektiv og formålstjenlig tvisteløsningsprosedyre bør medlemsstatene sikre at betalingstjenesteyterne har en effektiv klageordning som deres betalingstjenestebrukere kan følge før tvisten henvises til en prosedyre for alternativ tvisteløsning eller bringes inn for en domstol. Klageprosedyren bør ha korte og klart definerte svarfrister for betalingstjenesteyteren ved klager. Medlemsstatene bør sikre at de alternative tvisteløsningsorganene har tilstrekkelig kapasitet til å delta i et egnet, effektivt samarbeid over landegrensene med hensyn til tvister om rettigheter og forpliktelser i henhold til dette direktiv.

- 99) Det er nødvendig å sikre effektiv håndheving av bestemmelsene i nasjonal rett som vedtas i henhold til dette direktiv. Det bør derfor innføres egnede framgangsmåter som gjør det mulig å fremme klage mot betalingstjenesteytere som ikke overholder disse bestemmelsene, og sikre at det ved behov ilegges sanksjoner som er virkningsfulle, står i forhold til overtredelsen og virker avskrekkende. For å sikre effektiv overholdelse av dette direktiv bør medlemsstatene utpeke vedkommende myndigheter som oppfyller vilkårene fastsatt i forordning (EU) nr. 1093/2010, og som opptrer uavhengig av betalingstjenesteyterne. Av åpenhetshensyn bør medlemsstatene underrette Kommissjonen om hvilke myndigheter som er utpekt, med en klar beskrivelse av deres oppgaver i henhold til dette direktiv.
- 100) Uten at det berører retten til å bringe en sak inn for domstolene for å sikre overholdelse av dette direktiv, bør medlemsstatene også sikre at vedkommende myndigheter er gitt den nødvendige myndighet, herunder myndighet til å ilegge sanksjoner, når en betalingstjenesteyter ikke overholder rettighetene og pliktene fastsatt i dette direktiv, særlig dersom det er risiko for gjentakelse eller finnes andre betenkeligheter med hensyn til forbrukernes kollektive interesser.
- 101) Det er viktig at forbrukerne underrettes på en klar og forståelig måte om sine rettigheter og plikter i henhold til dette direktiv. Kommissjonen bør derfor utarbeide en brosjyre om disse rettighetene og pliktene.
- 102) Dette direktiv berører ikke bestemmelser i nasjonal rett om ansvar for unøyaktige formuleringer eller feil ved overføring av opplysninger.
- 103) Dette direktiv bør ikke berøre bestemmelsene om merverdiavgiftbehandling av betalingstjenester i rådsdirektiv 2006/112/EF⁽²⁾.
- 104) Når det i dette direktiv vises til beløp i euro, bør disse beløpene anses som motverdien uttrykt i nasjonal valuta i samsvar med det som er fastsatt av hver medlemsstat som ikke har euro som valuta.
- 105) Av hensyn til rettssikkerheten er det hensiktsmessig å innføre overgangsordninger som gir personer som har påbegynt sin virksomhet som betalingsinstitusjon i samsvar med nasjonal rett som innarbeider direktiv 2007/64/EF, før dette direktiv trådte i kraft, mulighet til å fortsette denne virksomheten i vedkommende medlemsstat i en nærmere fastsatt periode.
- 106) Myndigheten til å vedta rettsakter i samsvar med artikkel 290 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte bør delegeres til Kommissjonen når det gjelder tilpasning av henvisningen til rekommandasjon 2003/361/EF, dersom denne endres, og oppdatering av det gjennomsnittlige beløp for betalingstransaksjoner som betalingstjenesteyteren har gjennomført, som brukes som terskelverdi for medlemsstater som benytter muligheten til å unnta mindre betalingsinstitusjoner fra (deler av) kravene om godkjenning, for å ta hensyn til inflasjon. Det er særlig viktig at Kommissjonen holder hensiktsmessige samråd under sitt forberedende arbeid, herunder på ekspertnivå. Kommissjonen bør ved forberedelse og utarbeiding av delegerede rettsakter sikre at relevante dokumenter oversendes Europaparlamentet og Rådet samtidig, til rett tid og på en egnet måte.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 593/2008 (EF) av 17. juni 2008 om hvilken lovgivning som får anvendelse på avtaleforpliktelser (Roma I) (EUT L 177 av 4.7.2008, s. 6).

⁽²⁾ Rådsdirektiv 2006/112/EF av 28. november 2006 om det felles merverdiavgiftssystem (EUT L 347 av 11.12.2006, s. 1).

- 107) For å sikre en ensartet anvendelse av dette direktiv bør Kommissjonen kunne støtte seg på EBAs sakkunnskap og bistand, og EBA bør ha i oppgave å utarbeide retningslinjer og utkast til tekniske reguleringsstandarder for sikkerhetsaspektene ved betalingstjenester, særlig med hensyn til sterk kundeautentisering, og for samarbeidet mellom medlemsstatene om yting av tjenester og opprettelse av godkjente betalingsinstitusjoner i andre medlemsstater. Kommissjonen bør gis myndighet til å vedta disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder. Disse særlige oppgavene er helt i samsvar med EBAs rolle og ansvar som fastsatt i forordning (EU) nr. 1093/2010.
- 108) Ved utarbeidelse av retningslinjer, utkast til tekniske reguleringsstandarder og utkast til tekniske gjennomføringsstandarder i henhold til dette direktiv og i samsvar med forordning (EU) nr. 1093/2010 bør EBA sikre at den rådfører seg med alle berørte parter, herunder på markedet for betalingstjenester, slik at alle berørte interesser er representert. Dersom det er nødvendig for å få en god balanse mellom ulike synspunkter, bør EBA gjøre en særlig anstrengelse for å innhente synspunkter fra andre berørte aktører enn banker.
- 109) Ettersom målet for dette direktiv, som er ytterligere integrasjon av det indre marked for betalingstjenester, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene fordi det krever harmonisering av en lang rekke ulike regler som er gjeldende i de ulike medlemsstatenes rettssystemer, og derfor på grunn av omfanget og virkningene bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå dette målet.
- 110) I samsvar med den felles politiske erklæringen fra medlemsstatene og Kommissjonen av 28. september 2011 om forklarende dokumenter⁽¹⁾ har medlemsstatene forpliktet seg til at underretningen om innarbeidingstiltakene i berettigede tilfeller skal følges av ett eller flere dokumenter som forklarer sammenhengen mellom et direktivs bestanddeler og de tilsvarende delene av de nasjonale innarbeidingsdokumentene. Med hensyn til dette direktiv anser regelgiveren at oversendingen av slike dokumenter er berettiget.
- 111) EUs datatilsyn er blitt rådspurt i samsvar med artikkel 28 nr. 2 i forordning (EF) nr. 45/2001 og har avgitt uttalelse 5. desember 2013⁽²⁾.
- 112) Direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 bør derfor endres.
- 113) I betraktning av antallet endringer som må gjøres i direktiv 2007/64/EF, bør direktivet oppheves og erstattes.

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

AVDELING I

FORMÅL, VIRKEOMRÅDE OG DEFINISJONER

Artikkel 1

Formål

1. I dette direktiv fastsettes regler for hvordan medlemsstatene skal skjelle mellom følgende kategorier av betalingstjenesteytere:

⁽¹⁾ EUT C 369 av 17.12.2011, s. 14.

⁽²⁾ EUT C 38 av 8.2.2014, s. 14.

- a) Kredittinstitusjoner som definert i artikkel 4 nr. 1 punkt 1 i europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013⁽¹⁾, herunder deres filialer som definert i artikkel 4 nr. 1 punkt 17 i nevnte forordning dersom filialene er etablert i Unionen, uten hensyn til om hovedkontoret for disse filialene ligger i Unionen eller, i samsvar med artikkel 47 i direktiv 2013/36/EU og nasjonal rett, utenfor Unionen.
 - b) E-pengeforetak som definert i artikkel 2 punkt 1 i direktiv 2009/110/EF, herunder, i samsvar med artikkel 8 i nevnte direktiv og nasjonal rett, deres filialer dersom filialene er etablert i Unionen og hovedkontoret for disse filialene er etablert utenfor Unionen, i den utstrekning betalingstjenestene disse filialene yter, er knyttet til utstedelse av elektroniske penger.
 - c) Postgirokontorer som i henhold til nasjonal rett har anledning til å yte betalingstjenester.
 - d) Betalingsinstitusjoner.
 - e) ESB og nasjonale sentralbanker, når disse ikke opptrer i egenskap av monetære myndigheter eller andre offentlige myndigheter.
 - f) Medlemsstatene eller deres regionale eller lokale myndigheter, når disse ikke opptrer i egenskap av offentlige myndigheter.
2. I dette direktiv fastsettes det også regler for
- a) åpenhet om vilkår og opplysningskrav for betalingstjenester, og
 - b) betalingstjenestebrukernes og betalingstjenesteyternes respektive rettigheter og plikter ved yting av betalingstjenester som fast yrkes- eller forretningsvirksomhet.

Artikkel 2

Virkeområde

1. Dette direktiv får anvendelse på betalingstjenester som ytes i Unionen.
2. Avdeling III og IV får anvendelse på betalingstransaksjoner i en medlemsstats valuta dersom både betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter eller den eneste betalingstjenesteyteren som er involvert i betalingsstransaksjonen, er etablert i Unionen.
3. For betalingstransaksjoner i en annen valuta enn en medlemsstats valuta får avdeling III, unntatt artikkel 45 nr. 1 bokstav b), artikkel 52 nr. 2 bokstav e) og artikkel 56 bokstav a), og avdeling IV, unntatt artikkel 81–86, anvendelse på de delene av betalingstransaksjonen som gjennomføres i Unionen, dersom både betalerens betalingstjenesteyter og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter eller den eneste betalingstjenesteyteren som er involvert i betalingstransaksjonen, er etablert i Unionen.
4. For betalingstransaksjoner, uansett valuta, der bare en av betalingstjenesteyterne er etablert i Unionen, får avdeling III, unntatt artikkel 45 nr. 1 bokstav b), artikkel 52 nr. 2 bokstav e), artikkel 52 nr. 5 bokstav g) og artikkel 56 bokstav a), og avdeling IV, unntatt artikkel 62 nr. 2 og 4, artikkel 76, 77, 81, 83 nr. 1 og artikkel 89 og 92, anvendelse på de delene av betalingstransaksjonen som gjennomføres i Unionen.
5. Medlemsstatene kan unnta foretak nevnt i artikkel 2 nr. 5 punkt 4–23 i direktiv 2013/36/EU fra anvendelsen av alle eller deler av bestemmelsene i dette direktiv.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013 av 26. juni 2013 om tilsynskrav for kredittinstitusjoner og verdipapirforetak og om endring av forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 av 27.6.2013, s. 1).

*Artikkel 3***Unntak**

Dette direktiv får ikke anvendelse på

- a) betalingstransaksjoner som foretas utelukkende i kontanter, direkte fra betaleren til betalingsmottakeren, uten medvirkning av en formidler,
- b) betalingstransaksjoner fra betaleren til betalingsmottakeren gjennom en handelsagent som gjennom avtale har tillatelse til å forhandle fram eller slutføre salg eller kjøp av varer eller tjenester på vegne av bare betaleren eller bare betalingsmottakeren,
- c) yrkesmessig fysisk transport av sedler og mynter, herunder henting, håndtering og levering av disse,
- d) betalingstransaksjoner som består i ikke-yrkesmessig henting og levering av kontanter innenfor rammen av ideell eller veldedig virksomhet,
- e) tjenester der betalingsmottakeren forsyner betaleren med kontanter som del av en betalingstransaksjon etter uttrykkelig anmodning fra betalingstjenestebrukeren like før betalingstransaksjonen gjennomføres ved betaling for kjøp av varer eller tjenester,
- f) kontante valutavekslingstransaksjoner der midlene ikke holdes på en betalingskonto,
- g) betalingstransaksjoner basert på et av følgende dokumenter trukket på betalingstjenesteyteren med sikte på å stille midler til rådighet for betalingsmottakeren:
 - i) Papirsjekker som er underlagt Genève-konvensjonen av 19. mars 1931 om vedtakelse av enhetlige lover for sjekker.
 - ii) Papirsjekker tilsvarende dem som er omhandlet i punkt i), som er underlagt lovgivningen i medlemsstater som ikke er part i Genève-konvensjonen av 19. mars 1931 om vedtakelse av enhetlige lover for sjekker.
 - iii) Papirbaserte vekslers i samsvar med Genève-konvensjonen av 7. juni 1930 om vedtakelse av enhetlige lover for vekslers og egenvekslers.
 - iv) Papirbaserte vekslers tilsvarende dem som er omhandlet i punkt iii), som er underlagt lovgivningen i medlemsstater som ikke er part i Genève-konvensjonen av 7. juni 1930 om vedtakelse av enhetlige lover for vekslers og egenvekslers.
 - v) Papirbaserte kuponger.
 - vi) Papirbaserte reisesjekker.
 - vii) Papirbaserte postanvisninger som definert av Verdenspostforeningen.
- h) betalingstransaksjoner som gjennomføres innenfor et system for oppgjør av betalinger eller verdipapirer mellom oppgjørsagenter, sentrale motparter, clearingsentraler og/eller sentralbanker og andre deltakere i systemet og betalingstjenesteytere, uten at dette berører artikkel 35,

- i) betalingstransaksjoner knyttet til forvaltning av verdipapirer, herunder utbytte, inntekter eller andre utdelinger eller deres innløsning eller salg, som foretas av personer som omhandlet i bokstav h) eller av verdipapirforetak, kredittinstitusjoner, innretninger for kollektiv investering eller kapitalforvaltningsselskaper som yter investeringstjenester, og alle andre foretak som har tillatelse til å ha finansielle instrumenter,
- j) tjenester som leveres av ytere av tekniske tjenester til støtte for betalingstjenesteytingen, uten at disse på noe tidspunkt kommer i besittelse av de midler som skal overføres, herunder behandling og lagring av data, tillitsskapende tjenester og integritetsvern, autentisering av data og enheter, levering av nett for informasjonsteknologi (IT) og kommunikasjonsnett, levering og vedlikehold av terminaler og innretninger som benyttes til betalingstjenester, med unntak av betalingsiniteringstjenester og kontoopplysningstjenester,
- k) tjenester basert på særlige betalingsinstrumenter som kan brukes bare i begrenset omfang, og som oppfyller ett av følgende vilkår:
 - i) Instrumenter som setter innehaveren i stand til å erverve varer eller tjenester bare i utstederens lokaler eller i et begrenset nettverk av tjenesteytere som har en direkte forretningsavtale med en profesjonell utsteder.
 - ii) Instrumenter som kan brukes bare til å anskaffe et svært begrenset utvalg av varer eller tjenester.
 - iii) Instrumenter som er gyldige bare i en enkelt medlemsstat, som stilles til rådighet på anmodning fra et foretak eller et offentlig organ, og som er regulert av en nasjonal eller regional offentlig myndighet for særlige samfunnsmessige eller skattemessige formål med henblikk på innkjøp av bestemte varer eller tjenester fra leverandører som har en forretningsavtale med utstederen.
- l) betalingstransaksjoner som en leverandør av elektroniske kommunikasjonsnett eller -tjenester tilbyr brukere som abonnerer på nettet eller tjenesten, i tillegg til elektroniske kommunikasjonstjenester,
 - i) for kjøp av digitalt innhold og talebaserte tjenester, uten hensyn til hvilken innretning som brukes til kjøpet eller forbruket av det digitale innholdet, og som faktureres på den tilhørende regningen, eller
 - ii) som utføres fra eller via en elektronisk innretning og faktureres på den tilhørende regningen innenfor rammen av veldedig virksomhet eller for kjøp av billetter,forutsatt at verdien på den enkelte betalingstransaksjonen nevnt i punkt i) og ii) ikke overstiger 50 euro og
 - den samlede verdien av betalingstransaksjonene som foretas av den enkelte abonnent, ikke overstiger 300 euro per måned, eller
 - den samlede verdien av betalingstransaksjonene ikke overstiger 300 euro per måned dersom abonnenten på forhånd har satt inn penger på sin konto hos leverandøren av elektroniske kommunikasjonsnett eller -tjenester,
- m) betalingstransaksjoner som gjennomføres mellom betalingstjenesteytere, deres agenter eller filialer for egen regning,
- n) betalingstransaksjoner og tilknyttede tjenester mellom et morforetak og dets datterforetak eller mellom datterforetak av samme morforetak uten at noen annen betalingstjenesteyter enn et foretak i samme konsern medvirker som formidler,
- o) kontantuttak i kontantautomater som tilbys av tjenesteytere som opptre på vegne av en eller flere kortutstedere som ikke er part i rammeavtalen med kunden som tar ut penger fra en betalingskonto, forutsatt at disse tjenesteyterne ikke yter andre betalingstjenester som nevnt i vedlegg I. Kundene skal likevel ha opplysninger om eventuelle uttaksgebyrer nevnt i artikkel 45, 48, 49 og 59 før de foretar uttak, samt når de mottar kontanter når transaksjonen avsluttes etter uttaket.

*Artikkel 4***Definisjoner**

I dette direktiv menes med

- 1) «hjemstat» enten
 - a) den medlemsstat der betalingstjenesteyteren har sitt forretningskontor, eller
 - b) dersom betalingstjenesteyteren i henhold til nasjonal rett ikke har noe forretningskontor, den medlemsstat der denne har sitt hovedkontor,
- 2) «vertsstat» en annen medlemsstat enn hjemstaten, der en betalingstjenesteyter har en agent eller en filial eller yter betalingstjenester,
- 3) «betalingstjeneste» enhver forretningsvirksomhet som er oppført i vedlegg I,
- 4) «betalingsinstitusjon» en juridisk person som har fått tillatelse i samsvar med artikkel 11 til å yte og gjennomføre betalingstjenester i Unionen,
- 5) «betalingstransaksjon» en handling som initieres av betaleren eller på dennes vegne eller av betalingsmottakeren for å innbetale, overføre eller ta ut midler, uten hensyn til eventuelle underliggende forpliktelser mellom betaleren og betalingsmottakeren,
- 6) «fjernbetalingstransaksjon» en betalingstransaksjon initiert via internett eller ved en innretning som kan benyttes til fjernkommunikasjon,
- 7) «betalingssystem» et system for overføring av midler med formelle og standardiserte ordninger og felles regler for behandling, clearing og/eller oppgjør av betalingstransaksjoner,
- 8) «betaler» en fysisk eller juridisk person som er innehaver av en betalingskonto og tillater en betalingsordre fra denne betalingskontoen, eller, dersom det ikke finnes noen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person som gir en betalingsordre,
- 9) «betalingsmottaker» en fysisk eller juridisk person som er tiltenkt mottaker av midlene som inngår i en betalingstransaksjon,
- 10) «betalingstjenestebruker» en fysisk eller juridisk person som gjør bruk av en betalingstjeneste i egenskap av betaler, betalingsmottaker eller begge deler,
- 11) «betalingstjenesteyter» et organ som nevnt i artikkel 1 nr. 1 eller en fysisk eller juridisk person som omfattes av unntaket i henhold til artikkel 32 eller 33,
- 12) «betalingskonto» en konto som innehas i en eller flere betalingstjenestebrukeres navn, og som brukes til å gjennomføre betalingstransaksjoner,
- 13) «betalingsordre» en instruks som en betaler eller betalingsmottaker gir til sin betalingstjenesteyter om å gjennomføre en betalingstransaksjon,
- 14) «betalingsinstrument» en personlig innretning og/eller et sett av framgangsmåter som er avtalt mellom betalingstjenestebrukeren og betalingstjenesteyteren, og som benyttes for å initiere en betalingsordre,

- 15) «betalingsinitieringstjeneste» en tjeneste for å initiere en betalingsordre på anmodning fra betalingstjenestebrukeren med hensyn til en betalingskonto hos en annen betalingstjenesteyter,
- 16) «kontoopplysningstjeneste» en onlinetjeneste som skal gi samlede opplysninger om en eller flere betalingskontoer som betalingstjenestebrukeren har hos enten en annen betalingstjenesteyter eller hos mer enn én betalingstjenesteyter,
- 17) «kontotilbyder» en betalingstjenesteyter som tilbyr betalingskonto til og fører denne for betaler,
- 18) «yter av betalingsinitieringstjenester» en betalingstjenesteyter som utøver forretningsvirksomhet som nevnt i vedlegg I nr. 7,
- 19) «yter av kontoopplysningstjenester» en betalingstjenesteyter som utøver forretningsvirksomhet som nevnt i vedlegg I nr. 8,
- 20) «forbruker» en fysisk person som innenfor rammen av de betalingstjenesteavtaler som omfattes av dette direktiv, opptrer med et formål som ligger utenfor vedkommendes forretnings- eller yrkesvirksomhet,
- 21) «rammeavtale» en avtale om betalingstjenester som regulerer den framtidige gjennomføringen av enkeltstående og gjentatte betalingstransaksjoner, og som kan inneholde forpliktelser og vilkår for å opprette en konto,
- 22) «pengeoverføring» en betalingstjeneste der det mottas midler fra en betaler uten at det opprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmottakerens navn, utelukkende med sikte på å overføre et tilsvarende beløp til en betalingsmottaker eller en annen betalingstjenesteyter som opptrer på betalingsmottakerens vegne, og/eller der midlene tas imot på betalingsmottakerens vegne og stilles til rådighet for denne,
- 23) «direkte debitering» en betalingstjeneste for debitering av en betalers betalingskonto, der en betalingstransaksjon blir initiert av betalingsmottakeren på grunnlag av samtykke gitt av betaleren til betalingsmottakeren, til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter eller til betalerens egen betalingstjenesteyter,
- 24) «kreditoverføring» en betalingstjeneste for å kreditere en betalingsmottakers betalingskonto med en betalingstransaksjon eller en rekke betalingstransaksjoner fra en betalers betalingskonto, foretatt av den betalingstjenesteyteren som innehar betalerens betalingskonto, på grunnlag av instruks fra betaleren,
- 25) «midler» pengesedler og mynter, kontopenger eller elektroniske penger som definert i artikkel 2 nr. 2 i direktiv 2009/110/EF,
- 26) «valuteringsdato» et referansetidspunkt som benyttes av en betalingstjenesteyter for å beregne renter på midlene som debiteres eller krediteres en betalingskonto,
- 27) «referansevekslingskurs» den vekslingskurs som benyttes som grunnlag for å beregne en valutaveksling, og som gjøres tilgjengelig av betalingstjenesteyteren eller stammer fra en offentlig tilgjengelig kilde,
- 28) «referanserentesats» den rentesats som benyttes som grunnlag for å beregne den renten som skal benyttes, og som stammer fra en offentlig tilgjengelig kilde som kan kontrolleres av begge parter i en betalingstjenesteavtale,
- 29) «autentisering» en framgangsmåte som gjør det mulig for betalingstjenesteyteren å verifisere identiteten til en betalings-tjenestebruker eller gyldigheten av bruken av et bestemt betalingsinstrument, herunder bruken av brukerens personaliserte sikkerhetsopplysninger,

- 30) «sterk kundeautentisering» en autentisering basert på bruk av to eller flere elementer som er kategorisert som kunnskap (noe bare brukeren vet), besittelse (noe bare brukeren har) og iboende egenskap (noe brukeren er), som er uavhengige av hverandre, slik at brudd på ett av dem ikke svekker de andres pålitelighet, og som er utformet på en måte som beskytter autentiseringsopplysningenes fortrolighet,
- 31) «personaliserte sikkerhetsopplysninger» personaliserte elementer som en betalingstjenesteyter stiller til rådighet for en betalingstjenestebruker for autentiseringsformål,
- 32) «sensitiv betalingsinformasjon» opplysninger, herunder personaliserte sikkerhetsopplysninger som kan brukes til å utføre bedrageri. For ytere av betalingsinstitusjoner og ytere av kontoopplysningstjenester utgjør navnet på kontoeier og kontonummer ikke sensitiv betalingsinformasjon,
- 33) «entydig identifikasjonskode» en kombinasjon av bokstaver, tall eller symboler som betalingstjenesteyteren oppgir til betalingstjenestebrukeren, og som betalingstjenestebrukeren skal benytte for entydig å identifisere en annen betalingsstjenestebruker og/eller dennes betalingskonto i forbindelse med en betalingstransaksjon,
- 34) «fjernkommunikasjonsmiddel» en metode som kan benyttes til å inngå en betalingstjenesteavtale uten at betalingsstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren er fysisk til stede samtidig,
- 35) «varig medium» enhver innretning som gjør det mulig for en betalingstjenestebruker å lagre opplysninger som er rettet til betalingstjenestebrukeren personlig, på en måte som gjør dem tilgjengelige for bruk i framtiden, i et tidsrom som er tilpasset formålet med opplysningene, og som gir mulighet til uendret gjengivelse av de lagrede opplysningene,
- 36) «svært liten bedrift» en bedrift som på tidspunktet for inngåelsen av betalingstjenesteavtalen er en bedrift som definert i artikkel 1 og artikkel 2 nr. 1 og 3 i vedlegget til rekommandasjon 2003/361/EF,
- 37) «virkedag» en dag da betalerens berørte betalingstjenesteyter eller betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, som medvirker til gjennomføringen av en betalingstransaksjon, holder åpent som påkrevd for slik gjennomføring,
- 38) «agent» en fysisk eller juridisk person som opptrer på vegne av en betalingsinstitusjon ved yting av betalingstjenester,
- 39) «filial» et annet forretningssted enn hovedkontoret, som er en del av en betalingsinstitusjon, som er uten selvstendig rettsevne og som direkte utfører, helt eller delvis, de transaksjoner som inngår i en betalingsinstitusjons virksomhet. Alle forretningssteder som er opprettet i samme medlemsstat av en betalingsinstitusjon med hovedkontor i en annen medlemsstat, skal anses som en enkelt filial,
- 40) «konsern» en gruppe av foretak som har tilknytning til hverandre som omhandlet i artikkel 22 nr. 1, 2 eller 7 i direktiv 2013/34/EU, eller foretak som definert i artikkel 4, 5, 6 og 7 i delegert kommisjonsforordning (EU) nr. 241/2014⁽¹⁾ som har tilknytning til hverandre som omhandlet i artikkel 10 nr. 1 eller artikkel 113 nr. 6 eller 7 i forordning (EU) nr. 575/2013,
- 41) «elektroniske kommunikasjonsnett» et nett som definert i artikkel 2 bokstav a) i europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/21/EF⁽²⁾,
- 42) «elektroniske kommunikasjonstjenester» en tjeneste som definert i artikkel 2 bokstav c) i direktiv 2002/21/EF,

⁽¹⁾ Delegert kommisjonsforordning (EU) nr. 241/2014 av 7. januar 2014 om utfylling av europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013 med hensyn til tekniske reguleringsstandarder for krav til ansvarlig kapital for institusjoner (EUT L 74 av 14.3.2014, s. 8).

⁽²⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/21/EF av 7. mars 2002 om felles rammeregler for elektroniske kommunikasjonsnett og -tjenester (rammedirektivet) (EFT L 108 av 24.4.2002, s. 33).

- 43) «digitalt innhold» varer eller tjenester som framstilles og leveres i digital form, hvis bruk eller forbruk er begrenset til en teknisk innretning, og som ikke på noen måte omfatter bruk eller forbruk av fysiske varer eller tjenester,
- 44) «innløsning av betalingsstransaksjoner» en betalingstjeneste som ytes av en betalingstjenesteyter som har inngått avtale med en betalingsmottaker om å godta og behandle betalingsstransaksjoner, og som fører til en overføring av midler til betalingsmottakeren,
- 45) «utstedelse av betalingsinstrumenter» en betalingstjeneste som ytes av en betalingstjenesteyter som har inngått avtale om å stille et betalingsinstrument til rådighet for betaleren for å initiere og behandle betalerens betalingsstransaksjoner,
- 46) «ansvarlig kapital» kapital som definert i artikkel 4 nr. 1 punkt 118 i forordning (EU) nr. 575/2013, og der minst 75 % av kjernekapitalen er ren kjernekapital i henhold til artikkel 50 i nevnte forordning og tilleggskapitalen utgjør høyst en tredel av kjernekapitalen,
- 47) «betalingsvaremerke» ethvert navn, begrep, tegn, symbol og enhver kombinasjon av slike, uten hensyn til om de er fysiske eller digitale, som kan angi hvilken kortordning kortbaserte betalingstransaksjoner tilhører,
- 48) «flere varemerker» («co-badging») samling av to eller flere betalingsvaremerker eller betalingsapplikasjoner for samme betalingsvaremerke på samme betalingsinstrument.

AVDELING II

BETALINGSTJENESTEYTERE

KAPITTEL 1

Betalingsinstitusjoner

Avsnitt 1

Alminnelige regler

Artikkel 5

Søknad om tillatelse

1. For å få tillatelse som betalingsinstitusjon skal det legges fram en søknad for vedkommende myndigheter i hjemstaten sammen med
 - a) en virksomhetsplan der det blant annet angis hvilken type betalingstjeneste som er planlagt,
 - b) en forretningsplan, herunder en budsjettprognose for de første tre regnskapsårene, som viser at søkeren er i stand til å benytte de systemer, ressurser og framgangsmåter som er hensiktsmessige og passende for en forsvarlig drift,
 - c) dokumentasjon på at betalingsinstitusjonen har den startkapital som er fastsatt i artikkel 7,
 - d) for betalingsinstitusjoner nevnt i artikkel 10 nr. 1, en beskrivelse av hvilke tiltak som er truffet for å sikre betalings-tjenestebrukeres midler i samsvar med artikkel 10,
 - e) en beskrivelse av søkerens ordninger for foretaksstyring og internkontroll, herunder framgangsmåter for forvaltning, risikohåndtering og regnskapsføring, som viser at disse foretaksstyrings- og kontrollordningene samt framgangsmåtene er riktig avpasset, hensiktsmessige, forsvarlige og tilstrekkelige,
 - f) en beskrivelse av framgangsmåten som er innført for å overvåke, håndtere og følge opp sikkerhetshendelser og sikkerhetsrelaterte kundeklager, herunder en ordning for rapportering av hendelser som tar hensyn til betalingsinstitusjonens meldingsplikt i henhold til artikkel 96,

- g) en beskrivelse av prosessen som er innført for å lagre, overvåke, spore og begrense tilgangen til sensitiv betalingsinformasjon,
- h) en beskrivelse av ordningene for å sikre kontinuerlig drift, herunder en tydelig angivelse av kritiske funksjoner, effektive beredskapsplaner og en prosedyre for regelmessig test og kontroll av planenes egnethet og effektivitet,
- i) en beskrivelse av de prinsipper og definisjoner som anvendes for innsamling av statistiske opplysninger om ytelse, transaksjoner og bedragerier,
- j) et sikkerhetspolitisk dokument, herunder en detaljert risikovurdering av betalingstjenestene og en beskrivelse av sikkerhetskontrolltiltak og risikoreducerende tiltak som er truffet for å sikre betalingstjenestebrukerne tilfredsstillende vern mot risikoene som identifiseres, blant annet bedrageri og ulovlig bruk av sensitiv informasjon og personopplysninger,
- k) for betalingsinstitusjoner som er pålagt forpliktelser i tilknytning til hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/849⁽¹⁾ og europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/847⁽²⁾, en beskrivelse av de internkontrollordningene som søkeren har innført for å oppfylle disse forpliktelsene,
- l) en beskrivelse av søkerens organisasjonsstruktur, herunder eventuelt en beskrivelse av forventet bruk av agenter og filialer og av de eksterne og stedlige kontroller som søkeren forplikter seg til å gjennomføre hos dem minst én gang i året, samt en beskrivelse av utkontrakteringsordninger og av søkerens deltaking i et nasjonalt eller internasjonalt betalingssystem,
- m) identiteten til de personer som direkte eller indirekte innehar kvalifiserende eierandeler i henhold til artikkel 4 nr. 1 punkt 36 i forordning (EU) nr. 575/2013 i søkeren, størrelsen på deres respektive eierandeler og dokumentasjon på deres egnethet, idet det tas hensyn til behovet for å sikre sunn og forsvarlig ledelse av en betalingsinstitusjon,
- n) identiteten til medlemmer av ledelsen og personer med ansvar for forvaltning av betalingsinstitusjonen og, der det er relevant, personer med ansvar for forvaltning av betalingsinstitusjonens betalingstjenestevirksomhet samt dokumentasjon på at de har godandel, og at de i henhold til betalingsinstitusjonens hjemstat har den kunnskap og erfaring som er nødvendig for å utføre betalingstjenester,
- o) dersom det er relevant, identiteten til revisorer som foretar lovfestet revisjon, og revisjonsselskaper som definert i europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/43/EF⁽³⁾,
- p) søkerens rettslige status og vedtekter, og
- q) adressen til søkerens hovedkontor.

Med hensyn til første ledd bokstav d), e), f) og l) skal søkeren gi en beskrivelse av sine revisjonsordninger og de organisatoriske ordningene som er innført med sikte på å treffe alle rimelige tiltak for å verne brukernes interesser og sikre kontinuitet og pålitelighet ved yting av betalingstjenester.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/849 av 20. mai 2015 om tiltak for å hindre at finanssystemet brukes til hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme, om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 648/2012 og om oppheving av europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/60/EF og kommisjonsdirektiv 2006/70/EF (EUT L 141 av 5.6.2015, s. 73).

⁽²⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/847 av 20. mai 2015 om opplysninger som skal følge pengeoverføringer, og om oppheving av forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 av 5.6.2015, s. 1).

⁽³⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2006/43/EF av 17. mai 2006 om lovfestet revisjon av årsregnskap og konsernregnskap, om endring av rådsdirektiv 78/660/EØF og 83/349/EØF og om oppheving av rådsdirektiv 84/253/EØF (EUT L 157 av 9.6.2006, s. 87).

I forbindelse med de sikkerhetskrolltiltak og risikoreducerende tiltak som er nevnt i første ledd bokstav j), skal det angis hvordan de sikrer et høyt nivå av teknisk sikkerhet og personvern, også for programvaren og IT-systemene som brukes av søkeren eller de foretak søkeren har utkontraktert hele eller deler av sin virksomhet til. Disse tiltakene skal også omfatte sikkerhetstiltakene fastsatt i artikkel 95 nr. 1. I forbindelse med disse tiltakene skal det tas hensyn til EBAs retningslinjer om sikkerhetstiltak som nevnt i artikkel 95 nr. 3, når disse foreligger.

2. Medlemsstatene skal kreve at foretak som søker om tillatelse til å yte betalingstjenester som nevnt i vedlegg I nr. 7, som et vilkår for tillatelsen skal ha en yrkesansvarsforsikring som dekker de territorier der de tilbyr tjenester, eller en annen tilsvarende garanti mot erstatningsansvar som sikrer at de kan dekke sine forpliktelser i henhold til artikkel 73, 90 og 92.

3. Medlemsstatene skal kreve at foretak som søker om registrering for å yte betalingstjenester som nevnt i vedlegg I nr. 8, som et vilkår for registreringen skal ha en yrkesansvarsforsikring som dekker de territorier der de tilbyr tjenester, eller en annen tilsvarende garanti mot erstatningsansvar overfor kontotilbyderen eller betalingstjenestebrukere som følge av uautorisert eller bedragerisk tilgang til eller uautorisert eller bedragerisk bruk av betalingskontoopplysninger.

4. Innen 13. januar 2017 skal EBA, etter samråd med alle berørte parter, herunder på markedet for betalingstjenester slik at alle interesser er representert, utstede retningslinjer for vedkommende myndigheter i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for kriteriene for fastsettelse av minstebeløpet for yrkesansvarsforsikringen eller den tilsvarende garantien nevnt i nr. 2 og 3.

Ved utarbeiding av retningslinjene nevnt i første ledd skal EBA ta hensyn til følgende:

- a) Foretakets risikoprofil.
- b) I hvilken grad foretaket yter andre betalingstjenester som nevnt i vedlegg I eller driver annen virksomhet.
- c) Virksomhetens størrelse:
 - i) For foretak som søker om tillatelse til å yte betalingstjenester som nevnt i vedlegg I nr. 7, verdien av initierte transaksjoner.
 - ii) For foretak som søker om registrering for å yte betalingstjenester som nevnt i vedlegg I nr. 8, antall kunder som bruker kontoopplysningstjenestene.
- d) Særtrekkene ved de tilsvarende garantiene og kriteriene for å benytte slike.

EBA skal gjennomgå disse retningslinjene regelmessig.

5. Innen 13. juli 2017 skal EBA, etter samråd med alle berørte parter, herunder på markedet for betalingstjenester slik at alle interesser er representert, utstede retningslinjer i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for de opplysninger som skal gis til vedkommende myndigheter i søknaden om tillatelse som betalingsinstitusjon, herunder kravene fastsatt i nr. 1 første ledd bokstav a), b), c), e) og g)–j) i denne artikkel.

EBA skal gjennomgå disse retningslinjene regelmessig og under enhver omstendighet minst hvert tredje år.

6. Samtidig som det tas hensyn til erfaringer fra anvendelsen av retningslinjene nevnt i nr. 5, der det er relevant, kan EBA utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder som angir hvilke opplysninger som skal gis til vedkommende myndigheter ved søknad om tillatelse som betalingsinstitusjon, herunder kravene fastsatt i nr. 1 bokstav a), b), c), e) og g)–j).

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

7. Opplysningene nevnt i nr. 4 skal meldes til vedkommende myndigheter i samsvar med nr. 1.

Artikkel 6

Kontroll av eierandeler

1. Enhver fysisk eller juridisk person som har besluttet å direkte eller indirekte erverve eller ytterligere øke en kvalifiserende eierandel i henhold til artikkel 4 nr. 1 punkt 36 i forordning (EU) nr. 575/2013 i en betalingsinstitusjon, med den følge at andelen av kapitalen eller stemmerettene som innehas, når opp til eller overstiger 20 %, 30 % eller 50 %, eller at betalingsinstitusjonen blir vedkommendes datterforetak, skal på forhånd skriftlig underrette vedkommende myndigheter om sin hensikt. Det samme gjelder enhver fysisk eller juridisk person som har besluttet å direkte eller indirekte avhende en kvalifiserende eierandel eller å redusere sin kvalifiserende eierandel slik at vedkommendes andel av kapitalen eller stemmerettene som innehas, faller under 20 %, 30 % eller 50 %, eller slik at betalingsinstitusjonen opphører å være vedkommendes datterforetak.

2. Den aktuelle erververen av en kvalifiserende eierandel skal oversende til vedkommende myndighet opplysninger som angir størrelsen på den tiltenkte eierandelen og relevante opplysninger nevnt i artikkel 23 nr. 4 i direktiv 2013/36/EU.

3. Medlemsstatene skal kreve at i de tilfeller der innflytelsen til den aktuelle erverver nevnt i nr. 2 kan være til skade for en aktsom og forsvarlig forvaltning av betalingsinstitusjonen, skal vedkommende myndigheter motsette seg dette eller treffe andre egnede tiltak for å bringe denne situasjonen til opphør. Slike tiltak kan omfatte påbud, sanksjoner overfor styremedlemmer eller personene som er ansvarlige for ledelsen, eller suspensjon av de stemmeretter som er knyttet til aksjene som innehas av den berørte betalingsinstitusjons aksjeeiere eller deltakere.

Lignende tiltak skal anvendes overfor fysiske eller juridiske personer som ikke overholder plikten til forutgående underretning fastsatt i denne artikkel.

4. Dersom en andel blir ervervet til tross for at vedkommende myndigheter har motsatt seg det, skal medlemsstatene, uavhengig av andre sanksjoner, enten sørge for at de tilsvarende stemmeretter blir suspendert, eller at de avgitte stemmene kjennes ugyldige eller annulleres.

Artikkel 7

Startkapital

Medlemsstatene skal kreve at betalingsinstitusjoner på tidspunktet for tillatelsen har startkapital som består av en eller flere av de poster som er nevnt i artikkel 26 nr. 1 bokstav a)–e) i forordning (EU) nr. 575/2013, som følger:

- a) Dersom betalingsinstitusjonen bare yter betalingstjenesten nevnt i vedlegg I nr. 6, skal dens kapital ikke på noe tidspunkt være mindre enn 20 000 euro.
- b) Dersom betalingsinstitusjonen yter betalingstjenesten nevnt i vedlegg I nr. 7, skal dens kapital ikke på noe tidspunkt være mindre enn 50 000 euro.

- c) Dersom betalingsinstitusjonen yter noen av betalingstjenestene nevnt i vedlegg I nr. 1–5, skal dens kapital ikke på noe tidspunkt være mindre enn 125 000 euro.

Artikkel 8

Ansvarlig kapital

1. Betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal ikke falle under det beløp som er høyest av beløpet for startkapitalen som nevnt i artikkel 7 og beløpet for ansvarlig kapital som beregnet i samsvar med artikkel 9 i dette direktiv.
2. Medlemsstatene skal treffe nødvendige tiltak for å hindre gjentatt anvendelse av poster som kan inngå i ansvarlig kapital, dersom betalingsinstitusjonen tilhører samme konsern som en annen betalingsinstitusjon eller kredittinstitusjon eller et annet verdipapirforetak, kapitalforvaltningsselskap eller forsikringsforetak. Dette nummer får også anvendelse når en betalingsinstitusjon er av blandet art og utøver annen virksomhet enn å yte betalingstjenester.
3. Dersom vilkårene i artikkel 7 i forordning (EU) nr. 575/2013 er oppfylt, kan medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter velge ikke å anvende artikkel 9 i dette direktiv på betalingsinstitusjoner som omfattes av det konsoliderte tilsynet med morkredittinstitusjonen i henhold til direktiv 2013/36/EU.

Artikkel 9

Beregning av ansvarlig kapital

1. Uten hensyn til kravene til startkapital i artikkel 7 skal medlemsstatene kreve at betalingsinstitusjonene, med unntak av dem som bare yter tjenestene nevnt i vedlegg I nr. 7 og/eller 8, til enhver tid har en ansvarlig kapital beregnet etter en av følgende tre metoder, som fastsatt av vedkommende myndigheter i samsvar med nasjonal rett:

Metode A

Betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal tilsvare minst 10 % av det foregående års faste kostnader. Vedkommende myndigheter kan tilpasse dette krav ved vesentlige endringer i en betalingsinstitusjons virksomhet i forhold til det foregående år. Dersom en betalingsinstitusjon har utøvd sin virksomhet i mindre enn ett år på beregningstidspunktet, skal kravet være at betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal tilsvare minst 10 % av de tilsvarende faste kostnadene som inngår i forretningsplanen, med mindre vedkommende myndigheter krever en justering av planen.

Metode B

Betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal tilsvare minst summen av følgende poster multiplisert med skaleringsfaktor k definert i nr. 2, der betalingsvolum (BV) utgjør en tolvdel av det samlede beløp for de betalingstransaksjonene som betalingsinstitusjonen har gjennomført i det foregående år:

- a) 4,0 % av den del av BV som ikke overstiger 5 millioner euro,

pluss

- b) 2,5 % av den del av BV som overstiger 5 millioner euro, men ikke 10 millioner euro,

pluss

- c) 1 % av den del av BV som overstiger 10 millioner euro, men ikke 100 millioner euro,

pluss

d) 0,5 % av den del av BV som overstiger 100 millioner euro, men ikke 250 millioner euro,

pluss

e) 0,25 % av den del av BV som overstiger 250 millioner euro.

Metode C

Betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal tilsvare minst den relevante indikator definert i bokstav a) multiplisert med multiplikasjonsfaktoren definert i bokstav b) og skaleringsfaktor k definert i nr. 2.

a) Relevant indikator er summen av

i) renteinntekter,

ii) rentekostnader,

iii) mottatt provisjon og mottatte honorarer, og

iv) andre driftsinntekter.

Hver post skal medregnes i summen med positivt eller negativt fortegn. Inntekter fra ekstraordinære eller uregelmessige poster skal ikke benyttes ved beregning av relevant indikator. Utgifter til utkontraktering av tjenester som utføres av tredjeparter, kan redusere den relevante indikator dersom utgiftene påføres av et foretak som er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Relevant indikator skal beregnes på grunnlag av tolv månedersobservasjonen ved avslutningen av foregående regnskapsår. Relevant indikator skal beregnes for foregående regnskapsår. Ansvarlig kapital som er beregnet etter metode C, skal likevel ikke utgjøre mindre enn 80 % av gjennomsnittet av de tre foregående regnskapsårene for den relevante indikator. Når reviderte tall ikke er tilgjengelige, kan estimerer benyttes.

b) Multiplikasjonsfaktoren skal være

i) 10 % av den del av den relevante indikator som ikke overstiger 2,5 millioner euro,

ii) 8 % av den del av den relevante indikator som overstiger 2,5 millioner euro, men ikke 5 millioner euro,

iii) 6 % av den del av den relevante indikator som overstiger 5 millioner euro, men ikke 25 millioner euro,

iv) 3 % av den del av den relevante indikator som overstiger 25 millioner euro, men ikke 50 millioner euro,

v) 1,5 % over 50 millioner euro.

2. Den skaleringsfaktor k som skal benyttes i metode B og C, skal være

a) 0,5 dersom betalingsinstitusjonen bare yter betalingstjenesten nevnt i vedlegg I nr. 6,

b) 1 dersom betalingsinstitusjonen yter en av betalingstjenestene nevnt i vedlegg I nr. 1–5.

3. Vedkommende myndigheter kan, på grunnlag av en vurdering av betalingsinstitusjonens risikostyringsprosesser, tapsrisikodatabase og internkontrollordninger, kreve at betalingsinstitusjonen har en ansvarlig kapital som er opptil 20 % større enn det beløp som ville blitt resultatet ved anvendelse av metoden valgt i samsvar med nr. 1, eller tillate at betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital er opptil 20 % mindre enn det beløp som ville blitt resultatet ved anvendelse av metoden valgt i samsvar med nr. 1.

Artikkel 10

Krav til sikring av midler

1. Medlemsstatene eller vedkommende myndigheter skal kreve at en betalingsinstitusjon som yter betalingstjenester som nevnt i vedlegg I nr. 1–6, skal sikre alle midler som er mottatt fra betalingstjenestebrukere eller gjennom en annen betalingstjenesteyter for å gjennomføre betalingstransaksjoner, på en av følgende måter:

- a) Midlene skal ikke på noe tidspunkt blandes sammen med midlene til andre fysiske eller juridiske personer enn betalingstjenestebrukerne som midlene innehas for, og skal, dersom midlene fortsatt innehas av betalingsinstitusjonen, men ennå ikke er overlevert til betalingsmottakeren eller overført til en annen betalingstjenesteyter innen slutten av den virkedag som følger etter den dag midlene ble mottatt, settes inn på en særskilt konto i en kredittinstitusjon eller investeres i sikre, likvide eiendeler med lav risiko som fastsatt av vedkommende myndigheter i hjemstaten, og skal i samsvar med nasjonal rett og i betalingstjenestebrukernes interesse vernes mot krav fra betalingsinstitusjonens øvrige kreditorer, særlig i tilfelle av insolvens.
- b) Midlene skal omfattes av en forsikringspolise eller en annen tilsvarende garanti fra et forsikringsselskap eller en kredittinstitusjon som ikke tilhører samme konsern som betalingsinstitusjonen selv, for et beløp som tilsvarer det beløp som ville blitt holdt atskilt i mangel av nevnte forsikringspolise eller en annen tilsvarende garanti, og som skal utbetales dersom betalingsinstitusjonen ikke er i stand til å oppfylle sine finansielle forpliktelser.

2. Dersom en betalingsinstitusjon er pålagt å sikre midler i henhold til nr. 1 og en del av disse midlene skal benyttes til framtidige betalingstransaksjoner og det resterende beløpet skal benyttes til andre tjenester enn betalingstjenester, skal den delen av midlene som skal benyttes til framtidige betalingstransaksjoner, også omfattes av kravene i nr. 1. Dersom denne delen varierer i størrelse eller ikke er kjent på forhånd, skal medlemsstatene tillate at betalingsinstitusjoner anvender dette nummer på grunnlag av en representativ del som antas å skulle benyttes til betalingstjenester, forutsatt at en slik representativ del med rimelighet kan anslås på grunnlag av historiske opplysninger og godtgjøres overfor vedkommende myndigheter.

Artikkel 11

Tildeling av tillatelse

1. Medlemsstatene skal kreve at andre foretak enn dem som er nevnt i artikkel 1 nr. 1 bokstav a), b) c), e) og f), og andre enn fysiske eller juridiske personer som omfattes av et unntak i henhold til artikkel 32 eller 33, som har til hensikt å yte betalingstjenester, skal ha tillatelse som betalingsinstitusjon før de begynner å yte betalingstjenester. Tillatelse skal gis bare til en juridisk person som er etablert i en medlemsstat.

2. Vedkommende myndigheter skal gi tillatelse dersom de opplysninger og den dokumentasjon som er vedlagt søknaden, oppfyller alle kravene fastsatt i artikkel 5, og dersom vedkommende myndigheter, etter å ha gjennomgått søknaden, kommer fram til en samlet positiv vurdering. Før en tillatelse gis, kan vedkommende myndigheter eventuelt rådføre seg med den nasjonale sentralbanken eller andre relevante offentlige myndigheter.

3. En betalingsinstitusjon som i henhold til nasjonal rett i sin hjemstat er pålagt å ha et forretningskontor, skal ha sitt hovedkontor i samme medlemsstat som forretningskontoret og yte minst en del av sine betalingstjenester der.

4. Vedkommende myndigheter skal gi tillatelse bare dersom vedkommende betalingsinstitusjon, idet det tas hensyn til behovet for å sikre en sunn og forsvarlig ledelse av en betalingsinstitusjon, har solide systemer for foretaksstyring for sin betalingstjenestevirksomhet, noe som omfatter en klar organisasjonsstruktur med veldefinert, gjennomiktig og konsekvent ansvarsfordeling,

effektive framgangsmåter for å identifisere, håndtere, overvåke og rapportere risiko som betalingsinstitusjonen er eller kan bli utsatt for, og tilfredsstillende internkontrollordninger, herunder god administrasjons- og regnskapspraksis; disse systemene, framgangsmåtene og ordningene skal være fyllestgjørende og stå i forhold til arten av, størrelsen på og kompleksiteten til de betalingstjenester som ytes av betalingsinstitusjonen.

5. Dersom en betalingsinstitusjon yter noen av betalingstjenestene nevnt i vedlegg I nr. 1–7 og samtidig driver andre typer forretningsvirksomhet, kan vedkommende myndigheter kreve at det opprettes et særskilt foretak for betalingstjenestevirksomheten, dersom de deler av betalingsinstitusjonens virksomhet som ikke er betalingstjenester, svekker eller vil kunne svekke enten betalingsinstitusjonens økonomiske soliditet eller vedkommende myndigheters evne til å overvåke at betalingsinstitusjonen oppfyller alle sine forpliktelser i henhold til dette direktiv.

6. Vedkommende myndigheter skal nekte å gi tillatelse dersom de av hensyn til behovet for å sikre en sunn og forsvarlig ledelse av en betalingsinstitusjon ikke er overbevist om at aksjeeierne eller deltakerne som har kvalifiserende eierandeler, er egnet.

7. Dersom det foreligger nære forbindelser som definert i artikkel 4 nr. 1 punkt 38 i forordning (EU) nr. 575/2013 mellom betalingsinstitusjonen og andre fysiske eller juridiske personer, skal vedkommende myndigheter gi tillatelse bare dersom disse forbindelsene ikke hindrer dem i å utføre tilsynsoppgavene på en forsvarlig måte.

8. Vedkommende myndigheter skal gi tillatelse bare dersom en tredjestats lover og forskrifter som gjelder for en eller flere fysiske eller juridiske personer som betalingsinstitusjonen har nære forbindelser til, eller vanskeligheter ved håndheving av nevnte lover og forskrifter, ikke hindrer dem i å utføre tilsynsoppgavene på en forsvarlig måte.

9. Tillatelsen skal være gyldig i alle medlemsstater og gjøre det mulig for vedkommende betalingsinstitusjon å yte betalingstjenester som er omfattet av tillatelsen, i hele Unionen i henhold til adgangen til å yte tjenester eller etableringsadgangen.

Artikkel 12

Underretning om beslutning

Innen tre måneder etter mottak av en søknad eller, dersom søknaden er ufullstendig, av alle opplysninger som er nødvendige for å treffe beslutningen, skal vedkommende myndigheter underrette søkeren om tillatelsen er gitt eller avslått. Ved et eventuelt avslag skal vedkommende myndighet begrunne sitt svar.

Artikkel 13

Tilbakekalling av tillatelse

1. Vedkommende myndigheter kan tilbakekalle en tillatelse utstedt til en betalingsinstitusjon bare dersom institusjonen
 - a) ikke gjør bruk av tillatelsen innen tolv måneder, uttrykkelig gir avkall på tillatelsen eller ikke har utøvd virksomhet på mer enn seks måneder, med mindre den berørte medlemsstat har fastsatt at tillatelsen bortfaller i slike tilfeller,
 - b) har fått tillatelsen på grunnlag av uriktige opplysninger eller andre uregelmessigheter,
 - c) ikke lenger oppfyller vilkårene for å få tillatelse eller unnlater å underrette vedkommende myndighet om vesentlige endringer i denne forbindelse,
 - d) ville utgjøre en trussel mot betalingssystemets stabilitet eller tilliten til det dersom den fortsatte sin betalingstjenestevirksomhet, eller

- e) omfattes av et av de andre tilfellene der nasjonal rett fastsetter tilbakekalling av tillatelsen.
2. Vedkommende myndighet skal begrunne enhver tilbakekalling av en tillatelse og underrette de berørte parter om dette.
3. Vedkommende myndighet skal offentliggjøre tilbakekallingen av tillatelsen, herunder i registrene nevnt i artikkel 14 og 15.

Artikkel 14

Registrering i hjemstaten

1. Medlemsstatene skal opprette et offentlig register der følgende skal innføres:
 - a) Betalingsinstitusjoner med tillatelse og deres agenter.
 - b) Fysiske og juridiske personer som omfattes av et unntak i henhold til artikkel 32 eller 33, og deres agenter.
 - c) Institusjonene nevnt i artikkel 2 nr. 5 som i henhold til nasjonal rett har anledning til å yte betalingstjenester.

Filialer av betalingsinstitusjoner skal føres inn i registeret i hjemstaten dersom disse filialene yter tjenester i en annen medlemsstat enn hjemstaten.

2. Det offentlige registeret skal inneholde opplysninger om de betalingstjenester som betalingsinstitusjonen har tillatelse til å yte, eller som den fysiske eller juridiske person er registrert for. Betalingsinstitusjoner med tillatelse skal være oppført i registeret atskilt fra fysiske og juridiske personer som omfattes av et unntak i henhold til artikkel 32 eller 33. Registeret skal være offentlig tilgjengelig, også på internett, og oppdateres uten opphold.
3. Vedkommende myndigheter skal innføre i det offentlige registeret enhver tilbakekalling av tillatelse og enhver tilbakekalling av unntak i henhold til artikkel 32 eller 33.
4. Vedkommende myndigheter skal underrette EBA om grunnene for enhver tilbakekalling av tillatelse og enhver tilbakekalling av unntak i henhold til artikkel 32 eller 33.

Artikkel 15

EBAs register

1. EBA skal utvikle, drive og vedlikeholde et elektronisk sentralt register som inneholder de opplysningene som er gitt av vedkommende myndigheter i samsvar med nr. 2. EBA skal ha ansvar for at de framlagte opplysningene er korrekte.

EBA skal gjøre registeret offentlig tilgjengelig på sitt nettsted og sørge for at opplysningene vederlagsfritt er lett tilgjengelige og lett søkbare.

2. Vedkommende myndigheter skal uten opphold underrette EBA om opplysningene som legges inn i deres offentlige registre som nevnt i artikkel 14, på ett av språkene som er vanlige innen finans.
3. Vedkommende myndigheter skal være ansvarlig for at opplysningene angitt i nr. 2 er korrekte, og for å holde disse opplysningene oppdatert.

4. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder som fastsetter tekniske krav til utvikling, drift og vedlikehold av det elektroniske sentrale registeret og for tilgang til opplysninger i registeret. De tekniske kravene skal sikre at bare vedkommende myndighet og EBA kan foreta endringer i opplysningene.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 13. januar 2018.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske gjennomføringsstandarder for detaljene og strukturen i opplysningene som skal gis i henhold til nr. 1, herunder det felles format og malen som skal brukes ved framlegging av disse opplysningene.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske gjennomføringsstandarder for Kommisjonen innen 13. juli 2017.

Kommisjonen gis myndighet til å vedta de tekniske gjennomføringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 15 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 16

Opprettholdelse av tillatelse

Når det skjer endringer som påvirker korrektheten til de opplysninger og den dokumentasjon som er gitt i samsvar med artikkel 5, skal betalingsinstitusjonen uten unødig opphold underrette vedkommende myndigheter i institusjonens hjemstat om dette.

Artikkel 17

Regnskaper og lovfestet revisjon

1. Direktiv 86/635/EØF og 2013/34/EU og europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1606/2002⁽¹⁾ får tilsvarende anvendelse på betalingsinstitusjoner.

2. Med mindre de er unntatt i henhold til direktiv 2013/34/EU og, der det er relevant, direktiv 86/635/EØF, skal betalingsinstitusjonenes årsregnskaper og konsoliderte regnskaper revideres av revisorer som foretar lovfestet revisjon, eller av revisjonsselskaper i henhold til direktiv 2006/43/EF.

3. For tilsynsformål skal medlemsstatene kreve at betalingsinstitusjoner gir atskilte regnskapsopplysninger om betalingstjenester og om virksomhet som er nevnt i artikkel 18 nr. 1, som det skal utarbeides en revisjonsberetning for. Denne revisjonsberetningen skal, der det er relevant, utarbeides av revisorene som foretar lovfestet revisjon, eller av et revisjonsselskap.

4. Når det gjelder betalingstjenestevirksomhet, får forpliktelsene fastsatt i artikkel 63 i direktiv 2013/36/EU tilsvarende anvendelse på betalingsinstitusjonenes revisorer som foretar lovfestet revisjon, eller på revisjonsselskaper.

Artikkel 18

Virksomhet

1. Bortsett fra å yte betalingstjenester skal betalingsinstitusjoner ha rett til å utøve følgende virksomhet:

a) Yting av driftstjenester og nært tilknyttede tilleggstjenester som f.eks. sikring av at betalingstransaksjoner blir gjennomført, valutaveksling, oppbevaringsvirksomhet samt lagring og behandling av opplysninger.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1606/2002 av 19. juli 2002 om anvendelse av internasjonale regnskapsstandarder (EFT L 243 av 11.9.2002, s. 1).

- b) Drift av betalingssystemer uten at det berører artikkel 35.
- c) Annen forretningsvirksomhet enn yting av betalingstjenester, idet det tas hensyn til gjeldende unionsregelverk og nasjonal rett.
2. Når betalingsinstitusjoner yter en eller flere betalingstjenester, kan de bare ha betalingskontoer som utelukkende brukes til betalingstransaksjoner.
3. Midler som betalingsinstitusjoner mottar fra betalingstjenestebrukere for å yte betalingstjenester, skal ikke betraktes som innskudd eller andre tilbakebetalingspliktige midler i henhold til artikkel 9 i direktiv 2013/36/EU, eller som elektroniske penger i henhold til artikkel 2 nr. 2 i direktiv 2009/110/EF.
4. Betalingsinstitusjoner kan bare yte kreditt i forbindelse med betalingstjenester som nevnt i vedlegg I nr. 4 eller 5 dersom alle følgende vilkår er oppfylt:
- a) Kreditten skal være en tilleggstjeneste og utelukkende ytes i forbindelse med gjennomføringen av en betalingstransaksjon.
- b) Uten at det berører de nasjonale regler som gjelder for yting av kreditt med kredittkort, skal den kreditt som ytes i forbindelse med en betaling og gjennomføres i samsvar med artikkel 11 nr. 9 og artikkel 28, betales tilbake innen en kort periode som ikke i noe tilfelle skal overstige tolv måneder.
- c) Slik kreditt skal ikke ytes av midler som er mottatt eller innehas for å gjennomføre en betalingstransaksjon.
- d) Betalingsinstitusjonens ansvarlige kapital skal til enhver tid og etter tilsynsmyndighetenes oppfatning stå i et passende forhold til det samlede kredittbeløp som ytes.
5. Betalingsinstitusjoner skal ikke drive virksomhet som består i å ta imot innskudd eller andre tilbakebetalingspliktige midler i henhold til artikkel 9 i direktiv 2013/36/EU.
6. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, andre relevante bestemmelser i unionsretten eller nasjonale tiltak med hensyn til vilkår for å yte kreditt til forbrukere, som ikke er harmonisert ved dette direktiv, og som er i samsvar med unionsretten.

Avsnitt 2

Andre krav

Artikkel 19

Bruk av agenter, filialer eller foretak som virksomhet er utkontraktert til

1. Når en betalingsinstitusjon har til hensikt å yte betalingstjenester gjennom en agent, skal institusjonen underrette vedkommende myndigheter i sin hjemstat om følgende:
- a) Agentens navn og adresse.
- b) En beskrivelse av internkontrollordningene som agenten vil benytte for å oppfylle forpliktelsene med hensyn til hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme i henhold til direktiv (EU) 2015/849, som skal oppdateres uten opphold i tilfelle av vesentlige endringer i opplysningene som ble oversendt i den opprinnelige meldingen.
- c) Identiteten til medlemmer av ledelsen og personer med ansvar for håndteringen av agenten som skal brukes til å yte betalingstjenester, og for andre agenter enn betalingstjenesteytere, dokumentasjon på at de er egnet.
- d) De av betalingsinstitusjonens betalingstjenester som agenten har fullmakt til å tilby.

e) Dersom det er relevant, agentens entydige identifikasjonskode eller -nummer.

2. Innen to måneder etter mottak av opplysningene nevnt i nr. 1 skal vedkommende myndighet i hjemstaten underrette betalingsinstitusjonen om agenten er innført i registeret omhandlet i artikkel 14. Etter innføring i registeret kan agenten begynne å yte betalingstjenester.

3. Før agenten oppføres i registeret, skal vedkommende myndigheter, dersom de anser at de mottatte opplysningene ikke er korrekte, treffe ytterligere tiltak for å kontrollere opplysningene.

4. Dersom vedkommende myndigheter, etter å ha truffet tiltak for å kontrollere opplysningene, ikke er overbevist om at opplysningene mottatt i henhold til nr. 1 er korrekte, skal de avslå å oppføre agenten i registeret omhandlet i artikkel 14 og uten unødig opphold underrette betalingsinstitusjonen om dette.

5. Dersom betalingsinstitusjonen ønsker å yte betalingstjenester i en annen medlemsstat ved å bruke en agent eller opprette en filial, skal den følge framgangsmåtene fastsatt i artikkel 28.

6. Når en betalingsinstitusjon har til hensikt å utkontraktere driftsfunksjoner for sine betalingstjenester, skal den underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten om dette.

Utkontraktering av viktige driftsfunksjoner, herunder IT-systemer, kan ikke skje på en slik måte at det vesentlig forringer kvaliteten på betalingsinstitusjonens internkontroll og vedkommende myndigheters mulighet til å overvåke og spore om betalingsinstitusjonen oppfyller alle sine forpliktelser i henhold til dette direktiv.

Med hensyn til annet ledd skal en driftsfunksjon anses som viktig dersom en mangel eller feil i utførelsen av den i vesentlig grad vil forringe en betalingsinstitusjons evne til fortsatt å oppfylle kravene i tillatelsen i henhold til denne avdeling eller andre forpliktelser i henhold til dette direktiv, skade dens finansielle inntjening eller svekke dens betalingstjenesters soliditet eller kontinuitet. Medlemsstatene skal sikre at dersom betalingsinstitusjoner utkontrakterer viktige driftsfunksjoner, skal de oppfylle følgende vilkår:

a) Utkontrakteringen skal ikke føre til at den øverste ledelsen delegerer sitt ansvar.

b) Betalingsinstitusjonens forhold til og forpliktelser overfor sine betalingstjenestebrukere i henhold til dette direktiv skal ikke endres.

c) Vilkårene som betalingsinstitusjonen skal oppfylle for å få tillatelse og beholde den i samsvar med denne avdeling, skal ikke undergraves.

d) Ingen av de andre vilkårene som lå til grunn for betalingsinstitusjonens tillatelse, skal fjernes eller endres.

7. Betalingsinstitusjonene skal sikre at agenter eller filialer som opptrer på deres vegne, underretter betalingstjenestebrukerne om dette.

8. Betalingsinstitusjonene skal uten unødig opphold underrette vedkommende myndigheter i sin hjemstat om enhver endring med hensyn til bruk av foretak som virksomhet er utkontraktert til, og, i samsvar med framgangsmåten fastsatt i nr. 2, 3 og 4, agenter, herunder ytterligere agenter.

*Artikkel 20***Erstatningsansvar**

1. Medlemsstatene skal sikre at dersom betalingsinstitusjoner lar tredjeparter utføre driftsfunksjoner, skal de treffe rimelige tiltak for å sikre at kravene i dette direktiv blir overholdt.
2. Medlemsstatene skal kreve at betalingsinstitusjoner skal ha fullt ansvar for alle handlinger som foretas av deres ansatte eller av agenter, filialer eller foretak som virksomhet er utkontraktert til.

*Artikkel 21***Oppbevaring av dokumentasjon**

Medlemsstatene skal kreve at betalingsinstitusjoner oppbevarer all relevant dokumentasjon i henhold til denne avdeling i minst fem år, uten at det berører direktiv (EU) 2015/849 eller annen relevant unionsrett.

*Avsnitt 3***Vedkommende myndigheter og tilsyn***Artikkel 22***Utpeking av vedkommende myndigheter**

1. Medlemsstatene skal utpeke til vedkommende myndigheter med ansvar for å gi tillatelse til og føre tilsyn med betalingsinstitusjoner, som skal utføre de oppgaver som er fastsatt i henhold til denne avdeling, enten offentlige myndigheter eller slike organer som er anerkjent i nasjonal rett eller av offentlige myndigheter, og som i henhold til nasjonal rett uttrykkelig har fullmakt til dette, herunder nasjonale sentralbanker.

Vedkommende myndigheter skal garantere sin uavhengighet av økonomiske organer og unngå interessekonflikter. Uten at det berører første ledd, skal betalingsinstitusjoner, kredittinstitusjoner, e-pengeforetak eller postgirokontorer ikke kunne utpekes til vedkommende myndigheter.

Medlemsstatene skal underrette Kommissjonen om dette.

2. Medlemsstatene skal sikre at vedkommende myndigheter som er utpekt i henhold til nr. 1, har alle nødvendige fullmakter til å utføre sine oppgaver.
3. Medlemsstater som på sitt territorium har flere enn én vedkommende myndighet for spørsmål som omfattes av denne avdeling, skal påse at disse myndighetene samarbeider tett, slik at de kan utføre sine respektive oppgaver på en effektiv måte. Det samme gjelder dersom vedkommende myndigheter for spørsmål som omfattes av denne avdeling, ikke er vedkommende myndigheter med ansvar for tilsyn med kredittinstitusjoner.
4. Ansvar for de oppgaver som vedkommende myndigheter utpekt i henhold til nr. 1 skal utføre, ligger hos vedkommende myndigheter i hjemstaten.
5. Nr. 1 skal ikke innebære at vedkommende myndigheter skal føre tilsyn med andre deler av betalingsinstitusjoners forretningsvirksomhet enn yting av betalingstjenester og virksomhet nevnt i artikkel 18 nr. 1 bokstav a).

*Artikkel 23***Tilsyn**

1. Medlemsstatene skal sikre at de kontroller som vedkommende myndigheter gjennomfører for å kontrollere fortsatt overholdelse av bestemmelsene i denne avdeling, er forholdsmessige, tilstrekkelige og avpasset etter de risikoene som betalingsinstitusjoner er utsatt for.

For å kontrollere at denne avdeling blir overholdt, skal vedkommende myndigheter særlig kunne treffe følgende tiltak:

- a) Kreve at betalingsinstitusjonen legger fram alle opplysninger som er nødvendige for å overvåke overholdelsen, med angivelse av formålet med anmodningen, der det er relevant, og fristen for å framlegge opplysningene.
- b) Utføre kontroller på stedet hos betalingsinstitusjonen, hos alle agenter eller filialer som yter betalingstjenester på betalingsinstitusjonens ansvar, eller hos alle foretak det er utkontraktert virksomhet til.
- c) Vedta anbefalinger, retningslinjer og eventuelt bindende administrativ bestemmelser
- d) Utsette eller tilbakekalle en tillatelse i henhold til artikkel 13.

2. Uten at det berører framgangsmåtene for tilbakekalling av tillatelser og strafferettslige bestemmelser, skal medlemsstatene fastsette at deres respektive vedkommende myndigheter overfor betalingsinstitusjoner eller dem som faktisk kontrollerer virksomheten til betalingsinstitusjoner som overtrer lover eller forskrifter for tilsyn med eller utøvelse av sin betalings-tjenestevirksomhet, kan vedta eller ilegge sanksjoner eller treffe tiltak særlig med det formål å bringe slike lovbrudd eller årsakene til dem til opphør.

3. Uten hensyn til kravene i artikkel 7, artikkel 8 nr. 1 og 2 og artikkel 9 skal medlemsstatene påse at vedkommende myndigheter har rett til å treffe de tiltak som er beskrevet i nr. 1 i denne artikkel, for å sikre tilstrekkelig kapital til betalingstjenester, særlig dersom den del av betalingsinstitusjonens virksomhet som ikke er betalingstjenester, svekker eller kan svekke betalingsinstitusjonens finansielle soliditet.

Artikkel 24

Taushetsplikt

1. Medlemsstatene skal påse at alle personer som arbeider eller har arbeidet for vedkommende myndigheter, samt sakkyndige som opptrer på vegne av vedkommende myndigheter, skal være underlagt taushetsplikt, med forbehold for saker som omfattes av strafferetten.
2. I forbindelse med utveksling av opplysninger i samsvar med artikkel 26 skal taushetsplikten anvendes strengt for å sikre vern av enkeltpersoners og virksomheters rettigheter.
3. Medlemsstatene kan ved anvendelse av denne artikkel ta tilsvarende hensyn til artikkel 53–61 i direktiv 2013/36/EU.

Artikkel 25

Klageadgang

1. Medlemsstatene skal påse at beslutninger truffet av vedkommende myndigheter med hensyn til en betalingsinstitusjon i henhold til lover og forskrifter vedtatt i samsvar med dette direktiv, kan bringes inn for en domstol.
2. Nr. 1 får også anvendelse dersom det unnlates å treffe beslutning.

Artikkel 26

Utveksling av opplysninger

1. Medlemsstatenes vedkommende myndigheter skal samarbeide med hverandre og, der det er relevant, med ESB og medlemsstatenes nasjonale sentralbanker, EBA og andre relevante vedkommende myndigheter utpekt i henhold til unionsrett og nasjonal rett som får anvendelse på betalingstjenesteytere.

2. Medlemsstatene skal i tillegg tillate utveksling av opplysninger mellom sine egne vedkommende myndigheter og
 - a) vedkommende myndigheter i andre medlemsstater med ansvar for å gi tillatelse til og føre tilsyn med betalingsinstitusjoner,
 - b) ESB og medlemsstatenes nasjonale sentralbanker i deres egenskap av monetære myndigheter og tilsynsmyndigheter og, der det er relevant, andre offentlige myndigheter med ansvar for å føre tilsyn med betalings- og oppgjørssystemer,
 - c) andre relevante myndigheter utpekt i henhold til dette direktiv, direktiv (EU) 2015/849 og annen unionsrett som får anvendelse på betalingstjenesteytere, for eksempel lovgivning om hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme,
 - d) EBA, i samsvar med dens plikt til å bidra til at tilsynsordningene nevnt i artikkel 1 nr. 5 bokstav a) i forordning (EU) nr. 1093/2010 virker på en ensartet og sammenhengende måte.

Artikkel 27

Løsning av tvister mellom vedkommende myndigheter i forskjellige medlemsstater

1. Dersom en vedkommende myndighet i en medlemsstat anser at samarbeidet over landegrensene med vedkommende myndigheter i en medlemsstat i en bestemt sak som nevnt i artikkel 26, 28, 29, 30 eller 31 i dette direktiv ikke er i samsvar med de relevante vilkårene fastsatt i disse bestemmelsene, kan den henvide saken til EBA og anmode om bistand i samsvar med artikkel 19 i forordning (EU) nr. 1093/2010.
2. I tilfeller der EBA har blitt anmodet om å bistå i henhold til nr. 1 i denne artikkel, skal den uten unødig opphold treffe en beslutning i henhold til artikkel 19 nr. 3 i forordning (EU) nr. 1093/2010. EBA kan også på eget initiativ i samsvar med artikkel 19 nr. 1 annet ledd i nevnte forordning bistå vedkommende myndigheter med å komme til enighet. Uansett skal berørte vedkommende myndigheter utsette sin beslutning til tvisten er løst i henhold til artikkel 19 i nevnte forordning.

Artikkel 28

Søknad om å utøve etableringsretten og adgangen til å yte tjenester

1. En betalingsinstitusjon med tillatelse som for første gang ønsker å yte betalingstjenester i en annen medlemsstat enn hjemstaten i henhold til etableringsretten eller adgangen til å yte tjenester, skal oversende følgende opplysninger til vedkommende myndigheter i sin hjemstat:
 - a) Betalingsinstitusjonens navn, adresse og eventuelt tillatelsesnummer.
 - b) I hvilke medlemsstater foretaket har til hensikt å utøve virksomhet.
 - c) Betalingstjenestene som skal ytes.
 - d) Dersom betalingsinstitusjonen har til hensikt å benytte en agent, opplysningene nevnt i artikkel 19 nr. 1.
 - e) Dersom betalingsinstitusjonen har til hensikt å benytte en filial, opplysningene nevnt i artikkel 5 nr. 1 bokstav b) og e) med hensyn til betalingstjenestevirksomheten i vertsstaten, en beskrivelse av filialens organisasjonsstruktur og identiteten til de ansvarlige for ledelsen av filialen.

Dersom betalingsinstitusjonen har til hensikt å utkontraktere driftsfunksjoner for sine betalingstjenester til andre foretak i vertsstaten, skal den underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten om dette.

2. Innen én måned etter å ha mottatt alle opplysningene nevnt i nr. 1, skal vedkommende myndigheter i hjemstaten oversende dem til vedkommende myndigheter i vertsstaten.

Innen én måned etter å ha mottatt disse opplysningene fra vedkommende myndigheter i hjemstaten, skal vedkommende myndigheter i vertsstaten vurdere disse opplysningene og gi vedkommende myndigheter i hjemstaten relevante opplysninger om betalingsinstitusjonens planlagte yting av betalingstjenester innenfor rammen av etableringsadgangen eller adgangen til å yte tjenester. Vedkommende myndigheter i vertsstaten skal særlig underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten om eventuelle rimelige grunner til bekymring i forbindelse med den planlagte bruken av en agent eller opprettelsen av en filial når det gjelder hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme i henhold til direktiv (EU) 2015/849.

Dersom vedkommende myndigheter i hjemstaten ikke er enig i vurderingen fra vedkommende myndigheter i vertsstaten, skal de gi sistnevnte en begrunnelse for sin beslutning.

Dersom vurderingen fra vedkommende myndigheter i hjemstaten, særlig i lys av opplysningene mottatt fra vedkommende myndigheter i vertsstaten, ikke er positiv, skal vedkommende myndighet i hjemstaten avslå å registrere agenten eller filialen eller tilbakekalle registreringen dersom den allerede er gjennomført.

3. Innen tre måneder etter å ha mottatt opplysningene nevnt i nr. 1, skal vedkommende myndigheter i hjemstaten underrette vedkommende myndigheter i vertsstaten og betalingsinstitusjonen om sin beslutning.

Etter innføring i registeret nevnt i artikkel 14 kan agenten eller filialen begynne å utøve sin virksomhet i den aktuelle vertsstaten.

Betalingsinstitusjonen skal underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten om fra hvilken dato den begynner å utøve sin virksomhet gjennom agenten eller filialen i den aktuelle vertsstaten. Vedkommende myndigheter i hjemstaten skal underrette vedkommende myndigheter i vertsstaten om dette.

4. Betalingsinstitusjonen skal uten unødig opphold underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten om alle relevante endringer med hensyn til opplysningene som er oversendt i samsvar med nr. 1, herunder ytterligere agenter, filialer eller foretak som virksomhet er utkontraktert til i de vertsstatene der den driver virksomhet. Framgangsmåten fastsatt i nr. 2 og 3 får anvendelse.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder med nærmere opplysninger om rammen for samarbeid og utveksling av opplysninger mellom vedkommende myndigheter i hjemstaten og i vertsstaten i samsvar med denne artikkel. Disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder skal angi metoden, midler og nærmere bestemmelser for samarbeidet ved underretning om betalingsinstitusjoner som driver virksomhet over landegrensene, og særlig omfanget og behandlingen av opplysningene som skal framlegges, herunder en felles terminologi og standardiserte meldingsmaler for å sikre en ensartet og effektiv meldingsprosess.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 13. januar 2018.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 29

Tilsyn med betalingsinstitusjoner som utøver etableringsretten og adgangen til å yte tjenester

1. For å kunne utføre de kontroller og treffe de nødvendige tiltak som er fastsatt i denne avdeling og i bestemmelsene i nasjonal rett som innarbeider avdeling III og IV, skal vedkommende myndigheter i hjemstaten, i samsvar med artikkel 100 nr. 4 og med hensyn til agenten eller filialen til en betalingsinstitusjon som ligger på en annen medlemsstats territorium, samarbeide med vedkommende myndigheter i vertsstaten.

Innenfor rammen av samarbeidet i samsvar med første ledd skal vedkommende myndigheter i hjemstaten underrette vedkommende myndigheter i vertsstaten dersom de har til hensikt å utføre en kontroll på stedet på vertsstatens territorium.

Vedkommende myndigheter i hjemstaten kan imidlertid delegere oppgaven med å utføre kontroll på stedet av den berørte institusjon til vedkommende myndigheter i vertsstaten.

2. Vedkommende myndigheter i vertsstatene kan kreve at alle betalingsinstitusjoner som har agenter eller filialer på deres territorium, regelmessig avlegger rapport om virksomhet de utøver på deres territorium.

Slike rapporter skal kreves for opplysnings- eller statistikkformål og, i den utstrekning agentene og filialene driver betalings-tjenestevirksomheten i henhold til etableringsretten, for å kontrollere overholdelsen av bestemmelsene i nasjonal rett som innarbeider avdeling III og IV. Slike agenter og filialer skal være underlagt krav om taushetsplikt som minst tilsvarer dem som er omhandlet i artikkel 24.

3. Vedkommende myndigheter skal gi hverandre alle viktige og/eller relevante opplysninger, særlig når det gjelder overtredelser eller mistanke om overtredelser begått av en agent eller en filial, og om overtredelsen har funnet sted innenfor rammen av utøvelsen av adgangen til å yte tjenester. I den forbindelse skal vedkommende myndigheter på anmodning oversende alle relevante opplysninger og på eget initiativ oversende alle vesentlige opplysninger, herunder om hvorvidt betalingsinstitusjonen oppfyller vilkårene i artikkel 11 nr. 3.

4. Medlemsstatene kan kreve at betalingsinstitusjoner som driver virksomhet på deres territorium via agenter etter reglene om etableringsrett, og der hovedkontoret ligger i en annen medlemsstat, utpeker et sentralt kontaktpunkt på deres territorium for å sikre tilstrekkelig kommunikasjon og rapportering av opplysninger om overholdelsen av avdeling III og IV, uten at dette berører eventuelle bestemmelser om bekjempelse av hvitvasking av penger og finansiering av terrorisme, og for å legge til rette for at vedkommende myndigheter i hjemstaten og vertsstaten kan føre tilsyn, herunder ved å gi vedkommende myndigheter dokumenter og informasjon når de anmoder om det.

5. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for å angi kriteriene som skal anvendes ved fastsettelse, i samsvar med forholdsmessighetsprinsippet, av de omstendigheter der det er hensiktsmessig å utpeke et sentralt kontaktpunkt i samsvar med nr. 4, og hvilke funksjoner disse kontaktpunktene skal ha.

Disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder skal særlig ta hensyn til

- a) samlet volum og verdi av transaksjonene betalingsinstitusjonen har utført i vertsstatene,
- b) typen betalingstjenester som ytes, og
- c) samlet antall agenter som er etablert i vertsstaten.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommisjonen innen 13. januar 2017.

6. EBA skal utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder med nærmere opplysninger om rammen for samarbeid og utveksling av opplysninger mellom vedkommende myndigheter i hjemstaten og i vertsstaten i samsvar med denne avdeling og for kontroll med overholdelsen av bestemmelsene i nasjonal rett som innarbeider avdeling III og IV. Utkastene til tekniske reguleringsstandarder skal angi metode, midler og nærmere bestemmelser for samarbeidet ved tilsyn med betalingsinstitusjoner som driver virksomhet over landegrensene, og særlig omfanget og behandlingen av opplysningene som skal utveksles, for å sikre et ensartet og effektivt tilsyn med betalingsinstitusjoner som yter betalingstjenester over landegrensene.

Disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder skal også angi metoder og nærmere bestemmelser for rapportering som vertsstatene pålegger betalingsinstitusjonene om den forretningsmessige betalingsvirksomhet de utøver på deres territorium i samsvar med nr. 2, herunder rapporteringshyppighet.

EBA skal framlegge disse utkastene til tekniske reguleringsstandarder for Kommissjonen innen 13. januar 2018.

7. Kommissjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i nr. 5 og 6 i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Artikkel 30

Tiltak ved manglende overholdelse, herunder forebyggende tiltak

1. Med forbehold for ansvaret vedkommende myndigheter i hjemstaten har, skal vedkommende myndighet i vertsstaten, dersom den fastslår at en betalingsinstitusjon som har agenter eller filialer på dens territorium, ikke overholder denne avdeling eller nasjonal rett som innarbeider avdeling III eller IV, omgående underrette vedkommende myndighet i hjemstaten.

Etter å ha vurdert opplysningene mottatt i henhold til første ledd skal vedkommende myndighet i hjemstaten uten unødig opphold treffe alle egnede tiltak for å sikre at den berørte betalingsinstitusjon bringer det lovstridige forholdet til opphør. Vedkommende myndighet i hjemstaten skal omgående underrette vedkommende myndighet i vertsstaten og vedkommende myndigheter i alle andre berørte medlemsstater om disse tiltakene.

2. I krisesituasjoner der umiddelbare tiltak er nødvendige for å håndtere en alvorlig trussel mot de kollektive interessene til betalingstjenestebrukere i vertsstaten, kan vedkommende myndigheter i vertsstaten treffe forebyggende tiltak parallelt med samarbeidet over landegrensene mellom vedkommende myndigheter i påvente av at vedkommende myndigheter i hjemstaten treffer tiltak i henhold til artikkel 29.

3. Alle forebyggende tiltak i henhold til nr. 2 skal være hensiktsmessige og stå i forhold til formålet om å beskytte de kollektive interessene til betalingstjenestebrukere i vertsstaten mot en alvorlig trussel. De skal ikke medføre at betalingsinstitusjonens betalingstjenestebrukere i vertsstaten gis fortrinn framfor betalingsinstitusjonens betalingstjenestebrukere i andre medlemsstater.

De forebyggende tiltakene skal være midlertidige og skal avsluttes når de alvorlige truslene som er oppdaget, er håndtert, herunder med bistand fra eller i samarbeid med vedkommende myndigheter i hjemstaten eller EBA i samsvar med artikkel 27 nr. 1.

4. Dersom dette er forenlig med krisesituasjonen, skal vedkommende myndigheter i vertsstaten på forhånd og i alle tilfeller uten unødig opphold underrette vedkommende myndigheter i hjemstaten og i enhver annen berørt medlemsstat, Kommissjonen og EBA om hvilke forebyggende tiltak som er truffet i henhold til nr. 2, og begrunnelsen for dem.

Artikkel 31

Begrunnelse og meddelelse

1. Ethvert tiltak vedkommende myndigheter treffer i henhold til artikkel 23, 28, 29 eller 30, og som innebærer sanksjoner eller restriksjoner på utøvelsen av adgangen til å yte tjenester eller etableringsadgangen, skal være behørig begrunnet og meddeles den berørte betalingsinstitusjon.

2. Artikkel 28, 29 og 30 berører ikke vedkommende myndigheters forpliktelse i henhold til direktiv (EU) 2015/849 og forordning (EU) 2015/847, særlig artikkel 48 nr. 1 i direktiv (EU) 2015/849 og artikkel 22 nr. 1 i forordning (EU) 2015/847, til å føre tilsyn med eller overvåke at kravene i nevnte rettsakter oppfylles.

Avsnitt 4

Unntak

Artikkel 32

Vilkår

1. Medlemsstatene kan unnta eller tillate sine vedkommende myndigheter å unnta fysiske eller juridiske personer som yter betalingstjenestene nevnt i vedlegg I nr. 1–6, fra anvendelsen av alle eller deler av framgangsmåtene og vilkårene fastsatt i avsnitt 1, 2 og 3, med unntak av artikkel 14, 15, 22, 24, 25 og 26, dersom
 - a) det månedlige gjennomsnittet av samlet verdi av de betalingstransaksjoner som er gjennomført de foregående tolv måneder av vedkommende person, herunder av en eventuell agent som denne påtar seg fullt ansvar for, ikke overstiger en grense fastsatt av medlemsstaten, men som ikke under noen omstendighet beløper seg til mer enn 3 millioner euro. Dette kravet skal vurderes på grunnlag av det forventede samlede beløp for betalingstransaksjoner i forretningsplanen, med mindre vedkommende myndigheter krever en justering av denne planen, og
 - b) ingen av de fysiske personene som har ansvar for ledelsen eller driften av virksomheten, er dømt for straffbare forhold i tilknytning til hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme eller andre økonomiske forbrytelser.
2. Fysiske eller juridiske personer som er registrert i samsvar med nr. 1, skal pålegges å ha sitt hovedkontor eller bosted i den medlemsstat der de faktisk driver sin virksomhet.
3. Personene omhandlet i nr. 1 i denne artikkel skal behandles som betalingsinstitusjoner, men artikkel 11 nr. 9 og artikkel 28, 29 og 30 får ikke anvendelse på dem.
4. Medlemsstatene kan også fastsette at fysiske eller juridiske personer som er registrert i samsvar med nr. 1 i denne artikkel, bare kan utøve noe av den virksomhet som er oppført i artikkel 18.
5. Personene omhandlet i nr. 1 i denne artikkel skal underrette vedkommende myndigheter om eventuelle endringer i sin situasjon som har betydning for vilkårene fastsatt i nevnte nummer. Medlemsstatene skal treffe nødvendige tiltak for å sikre at berørte personer, dersom vilkårene i nr. 1, 2 og 4 i denne artikkel ikke lenger er oppfylt, skal søke om tillatelse innen 30 kalenderdager i samsvar med artikkel 11.
6. Nr. 1–5 i denne artikkel får ikke anvendelse med hensyn til direktiv (EU) 2015/849 eller nasjonal rett om bekjempelse av hvitvasking av penger.

Artikkel 33

Ytere av kontoopplysningstjenester

1. Fysiske eller juridiske personer som utelukkende yter betalingstjenesten nevnt i vedlegg I nr. 8, skal unntas fra anvendelsen av framgangsmåten og vilkårene fastsatt i avsnitt 1 og 2, med unntak av artikkel 5 nr. 1 bokstav a), b), e)–h), j), l), n), p) og q), artikkel 5 nr. 3 og artikkel 14 og 15. Avsnitt 3 får anvendelse, med unntak av artikkel 23 nr. 3.
2. Personene omhandlet i nr. 1 i denne artikkel skal behandles som betalingsinstitusjoner, bortsett fra at avdeling III og IV ikke får anvendelse på dem, med unntak av artikkel 41, 45 og 52 der det er relevant, og artikkel 67, 69 og 95–98.

Artikkel 34

Melding og informasjon

Dersom en medlemsstat anvender et unntak i henhold til artikkel 32, skal den underrette Kommisjonen om dette innen 13. januar 2018 og umiddelbart underrette Kommisjonen om alle senere endringer. I tillegg skal vedkommende medlemsstat underrette Kommisjonen om antallet fysiske og juridiske personer som er berørt, og hvert år om samlet verdi av betalingsstransaksjoner som er gjennomført per 31. desember i hvert kalenderår, som omhandlet i artikkel 32 nr. 1 bokstav a).

*KAPITTEL 2**Felles bestemmelser**Artikkel 35***Tilgang til betalingssystemer**

1. Medlemsstatene skal sikre at reglene for tilgang til betalingssystemer for betalingstjenesteytere med tillatelse eller registrerte betalingstjenesteytere som er juridiske personer, er objektive, ikke-diskriminerende og forholdsmessige, og at de ikke hindrer tilgang i større grad enn det som er nødvendig for å beskytte mot særlige former for risiko som oppgjørrisiko, operasjonell risiko og forretningsrisiko, og for å verne betalingssystemets finansielle og driftsmessige stabilitet.

Betalingssystemene skal ikke pålegge betalingstjenesteytere, betalingstjenestebrukere eller andre betalingssystemer noen av følgende krav:

- a) Restriktive regler om effektiv deltaking i andre betalingssystemer.
- b) Regler som forskjellsbehandler betalingstjenesteytere med tillatelse eller registrerte betalingstjenesteytere når det gjelder deltakernes rettigheter, plikter og fordeler.
- c) Begrensninger på grunnlag av institusjonens status.

2. Nr. 1 får ikke anvendelse på

- a) betalingssystemer utpekt i henhold til direktiv 98/26/EF,
- b) betalingssystemer som utelukkende består av betalingstjenesteytere som tilhører et konsern.

Ved anvendelsen av første ledd bokstav a) skal medlemsstatene sikre at dersom en deltaker i et utpekt system tillater en betalingstjenesteyter med tillatelse eller en registrert betalingstjenesteyter som ikke er deltaker i systemet, å sende overføringsordrer gjennom systemet, skal denne deltaker på anmodning gi samme mulighet på en objektiv, forholdsmessig og ikke-diskriminerende måte til andre betalingstjenesteytere med tillatelse eller registrerte betalingstjenesteytere i samsvar med nr. 1.

Deltakeren skal gi den anmodende betalingstjenesteyteren en fullstendig begrunnelse for et eventuelt avslag.

*Artikkel 36***Tilgang til kontoer i en kredittinstitusjon**

Medlemsstatene skal sikre at betalingsinstitusjoner har tilgang til kredittinstitusjonenes betalingskontotjenester på en objektiv, ikke-diskriminerende og forholdsmessig måte. Tilgangen skal være tilstrekkelig omfattende til at betalingsinstitusjonene kan yte betalingstjenestene uhindret og effektivt.

Kredittinstitusjonen skal gi vedkommende myndighet en behørig begrunnelse for et eventuelt avslag.

*Artikkel 37***Forbud mot at andre personer enn betalingstjenesteytere yter betalingstjenester, og meldingsplikt**

1. Medlemsstatene skal forby fysiske og juridiske personer som verken er betalingstjenesteytere eller uttrykkelig er utelukket fra dette direktivs virkeområde, å yte betalingstjenester.

2. Medlemsstatene skal kreve at tjenesteytere som utøver en av eller begge virksomhetene nevnt i artikkel 3 bokstav k) punkt i) og ii), og der samlet verdi av betalingstransaksjonene gjennomført i løpet av de foregående tolv måneder overstiger 1 million euro, skal sende en melding til vedkommende myndigheter med en beskrivelse av tjenestene som ytes, med angivelse av hvilket av unntakene nevnt i artikkel 3 bokstav k) punkt i) og ii) virksomheten anses å være omfattet av.

På grunnlag av denne meldingen skal vedkommende myndighet treffe en behørig begrunnet beslutning på grunnlag av kriteriene nevnt i artikkel 3 bokstav k) i tilfeller der virksomheten ikke anses som et begrenset nettverk, og underrette tjenesteyteren om dette.

3. Medlemsstatene skal kreve at tjenesteytere som utøver en virksomhet som nevnt i artikkel 3 bokstav l), skal sende en melding til vedkommende myndigheter og framlegge for vedkommende myndigheter en årlig revisjonserklæring som bekrefter at virksomheten overholder grensene fastsatt i artikkel 3 bokstav l).

4. Uten hensyn til nr. 1 skal vedkommende myndigheter underrette EBA om tjenester som er meldt i henhold til nr. 2 og 3, og angi hvilket av unntakene virksomheten omfattes av.

5. Beskrivelsen av virksomheten meldt i henhold til nr. 2 og 3 i denne artikkel skal offentliggjøres i registrene angitt i artikkel 14 og 15.

AVDELING III

ÅPENHET OM VILKÅR OG OPPLYSNINGSKRAV FOR BETALINGSTJENESTER

KAPITTEL 1

Alminnelige regler

Artikkel 38

Virkeområde

1. Denne avdeling får anvendelse på enkeltstående betalingstransaksjoner, rammeavtaler og betalingstransaksjoner som omfattes av disse. Partene kan avtale at denne avdeling helt eller delvis ikke får anvendelse dersom betalingstjenestebrukeren ikke er en forbruker.

2. Medlemsstatene kan anvende bestemmelsene i denne avdeling på svært små foretak på samme måte som på forbrukere.

3. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, andre relevante bestemmelser i unionsretten eller nasjonale tiltak med hensyn til vilkår for å yte kreditt til forbrukere, som ikke er harmonisert ved dette direktiv, og som er i samsvar med unionsretten.

Artikkel 39

Andre bestemmelser i unionsretten

Bestemmelsene i denne avdeling berører ikke annet unionsregelverk som inneholder tilleggskrav til forhåndsopplysninger.

Dersom direktiv 2002/65/EF også får anvendelse, skal imidlertid opplysningskravene i artikkel 3 nr. 1 i nevnte direktiv, med unntak av punkt 2 bokstav c)–g), punkt 3 bokstav a), d) og e) og punkt 4 bokstav b) i samme nummer, erstattes av artikkel 44, 45, 51 og 52 i dette direktiv.

Artikkel 40

Gebyrer for opplysninger

1. Betalingstjenesteyteren skal ikke kreve gebyr av betalingstjenestebrukeren for opplysninger som gis i henhold til denne avdeling.

2. Betalingstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren kan avtale gebyrer for ytterligere eller hyppigere opplysninger eller for overføring ved hjelp av andre kommunikasjonsmidler enn dem som er fastsatt i rammeavtalen, dersom dette skjer på anmodning fra betalingstjenestebrukeren.

3. Når betalingstjenesteyteren kan kreve gebyrer for opplysninger i samsvar med nr. 2, skal de være rimelige og stå i forhold til betalingstjenesteyterens faktiske kostnader.

Artikkel 41

Bevisbyrde med hensyn til opplysningskrav

Medlemsstatene skal fastsette at betalingstjenesteyteren skal ha bevisbyrden når det gjelder å dokumentere at denne har overholdt opplysningskravene i denne avdeling.

Artikkel 42

Unntak fra opplysningskravene for betalingsinstrumenter for lave beløp og elektroniske penger

1. Når det gjelder betalingsinstrumenter som i samsvar med den relevante rammeavtale gjelder bare enkeltstående betalingstransaksjoner som ikke overstiger 30 euro, eller som enten har en beløpsgrense på 150 euro eller lagrer midler som ikke på noe tidspunkt overstiger 150 euro,

- a) skal betalingstjenesteyteren, som unntak fra artikkel 51, 52 og 56, gi betaleren opplysninger bare om betalingstjenestens viktigste egenskaper, herunder på hvilken måte betalingsinstrumentet kan brukes, ansvar, gebyrer og andre viktige opplysninger som er nødvendige for å treffe en velbegrunnet beslutning, samt angi hvor andre opplysninger og vilkår fastsatt i artikkel 52 er stilt til rådighet på en måte som gjør at de er lett tilgjengelige,
- b) kan det avtales, som unntak fra artikkel 54, at betalingstjenesteyteren ikke er pålagt å foreslå endringer i vilkårene i rammeavtalen på samme måte som fastsatt i artikkel 51 nr. 1,
- c) kan det avtales at betalingstjenesteyteren, som unntak fra artikkel 57 og 58, etter at en betalingstransaksjon er gjennomført,
 - i) gir eller gjør tilgjengelig bare en referanse som gjør det mulig for betalingstjenestebrukeren å identifisere betalingstransaksjonen, betalingstransaksjonens beløp, eventuelle gebyrer og/eller, i tilfelle av flere betalingstransaksjoner av samme type til samme betalingsmottaker, opplysninger om samlet beløp og samlede gebyrer for disse betalingstransaksjonene,
 - ii) ikke er pålagt å gi eller gjøre tilgjengelig opplysningene nevnt i punkt i) dersom betalingsinstrumentet brukes anonymt eller betalingstjenesteyteren av andre grunner ikke har teknisk mulighet til å gi opplysningene. Betalingstjenesteyteren skal imidlertid gi betaleren mulighet til å kontrollere størrelsen på de midler som er lagret.

2. Når det gjelder innenlandske betalingstransaksjoner, kan medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter redusere eller doble beløpene nevnt i nr. 1. For forhåndsbetalte betalingsinstrumenter kan medlemsstatene øke disse beløpene til 500 euro.

KAPITTEL 2

Enkeltstående betalingsinstrumenter

Artikkel 43

Virkeområde

1. Dette kapittel får anvendelse på enkeltstående betalingsinstrumenter som ikke er omfattet av en rammeavtale.
2. Dersom en betalingsordre for en enkeltstående betalingsinstrument overføres ved hjelp av et betalingsinstrument som omfattes av en rammeavtale, skal betalingstjenesteyteren ikke være forpliktet til å gi eller gjøre tilgjengelig opplysninger som allerede er gitt til betalingstjenestebrukeren på grunnlag av en rammeavtale med en annen betalingstjenesteyter, eller som vil bli gitt til denne i samsvar med nevnte rammeavtale.

*Artikkel 44***Generelle forhåndsopplysninger**

1. Medlemsstatene skal kreve at før betalingstjenestebrukeren blir bundet av en avtale eller et tilbud om enkeltstående betalings-tjenester, skal betalingstjenesteyteren gi betalingstjenestebrukeren tilgang til opplysningene og vilkårene angitt i artikkel 45 med hensyn til sine tjenester, på en måte som gjør at de er lett tilgjengelige. På anmodning fra betalingstjenestebrukeren skal betalingstjenesteyteren stille disse opplysningene og vilkårene til rådighet på papir eller på et annet varig medium. Opplysningene og vilkårene skal formuleres på en lett forståelig måte i en klar og tydelig form på et språk som er offisielt i den medlemsstat der betalingstjenesten tilbys, eller på et annet språk som er avtalt mellom partene.
2. Dersom en avtale om enkeltstående betalingstjenester er inngått på anmodning fra betalingstjenestebrukeren ved hjelp av et fjernkommunikasjonsmiddel som ikke gjør det mulig for betalingstjenesteyteren å overholde bestemmelsene i nr. 1, skal betalingstjenesteyteren oppfylle sine plikter i henhold til nevnte nummer umiddelbart etter at betalingstransaksjonen er gjennomført.
3. Pliktene i henhold til nr. 1 i denne artikkel kan også oppfylles ved å levere en kopi av utkastet til avtale om enkeltstående betalingstjenester eller utkastet til betalingsordre som omfatter opplysningene og vilkårene angitt i artikkel 45.

*Artikkel 45***Opplysninger og vilkår**

1. Medlemsstatene skal sikre at følgende opplysninger og vilkår blir gitt til eller gjort tilgjengelige for betalingstjenestebrukeren av betalingstjenesteyteren:
 - a) De særlige opplysningene eller den entydige identifikasjonskoden som betalingstjenestebrukeren skal oppgi for at en betalingsordre skal kunne initieres eller gjennomføres på riktig måte.
 - b) Lengste gjennomføringstid for den betalingstjenesten som skal ytes.
 - c) Alle gebyrer som betalingstjenestebrukeren skal betale til betalingstjenesteyteren, og, der det er relevant, en spesifisering av disse gebyrene.
 - d) Der det er relevant, den faktiske vekslingskursen eller referansevekslingskursen som skal gjelde for betalingstransaksjonen.
2. I tillegg skal medlemsstatene sikre at ytere av betalingsinitieringstjenester, før betalingen initieres, gir eller gjør tilgjengelig for betaleren klare og fullstendige opplysninger om følgende:
 - a) Navnet på yteren av betalingsinitieringstjenesten, den geografiske adressen til dens hovedkontor og, der det er relevant, den geografiske adressen til den agent eller filial som er etablert i den medlemsstat der betalingstjenesten tilbys, samt eventuelle andre kontaktopplysninger, herunder e-postadresser, som er relevante for kommunikasjonen med yteren av betalingsinitieringstjenesten.
 - b) Kontaktopplysninger til vedkommende myndighet.
3. Der det er relevant, skal betalingstjenestebrukeren gis tilgang til andre relevante opplysninger og vilkårene angitt i artikkel 52 på en måte som gjør at de er lett tilgjengelige.

*Artikkel 46***Opplysninger til betaleren og betalingsmottakeren etter initiering av en betalingsordre**

Når en betalingsordre initieres gjennom en yter av betalingsinitieringstjenester, skal yteren av betalingsinitieringstjenesten i tillegg til opplysningene og vilkårene angitt i artikkel 45, så snart betalingsordren er initiert, gi eller gjøre tilgjengelig alle følgende opplysninger for betaleren og, der det er relevant, betalingsmottakeren:

- a) En bekreftelse på at betalingsordren er initiert korrekt hos betalerens kontotilbyder.
- b) En referanse som gjør det mulig for betaleren og betalingsmottakeren å identifisere betalingstransaksjonen og, der det er relevant, for betalingsmottakeren å identifisere betaleren, samt eventuelle opplysninger som ble overført sammen med betalingstransaksjonen.
- c) Betalingstransaksjonens beløp.
- d) Der det er relevant, størrelsen på eventuelle gebyrer som skal betales til yteren av betalingsinitieringstjenesten for transaksjonen, og eventuelt en spesifisering av disse gebyrbeløpene.

Artikkel 47

Opplysninger til betalerens kontotilbyder ved en betalingsinitieringstjeneste

Dersom en betalingsordre er initiert gjennom en yter av betalingsinitieringstjenester, skal denne gjøre referansen til betalingstransaksjonen tilgjengelig for betalerens kontotilbyder.

Artikkel 48

Opplysninger til betaleren etter mottak av betalingsordren

Umiddelbart etter mottak av betalingsordren skal betalerens betalingstjenesteyter gi eller gjøre tilgjengelig for betaleren, på samme måte som fastsatt i artikkel 44 nr. 1, følgende opplysninger med hensyn til sine tjenester:

- a) En referanse som gjør det mulig for betaleren å identifisere betalingstransaksjonen, og, der det er relevant, opplysninger om betalingsmottakeren.
- b) Betalingstransaksjonens beløp i den valuta som er benyttet i betalingsordren.
- c) Størrelsen på eventuelle gebyrer for betalingstransaksjonen som skal betales av betaleren, og eventuelt en spesifisering av disse gebyrbeløpene.
- d) Der det er relevant, den vekslingskurs som betalerens betalingstjenesteyter benyttet ved betalingstransaksjonen, eller en henvisning til denne dersom den er forskjellig fra den kurs som er fastsatt i samsvar med artikkel 45 nr. 1 bokstav d), samt betalingstransaksjonens beløp etter denne valutaomregningen.
- e) Dato for mottak av betalingsordren.

Artikkel 49

Opplysninger til betalingsmottakeren etter gjennomføring

Umiddelbart etter gjennomføring av betalingstransaksjonen skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter gi eller gjøre tilgjengelig for betalingsmottakeren, på samme måte som fastsatt i artikkel 44 nr. 1, følgende opplysninger med hensyn til sine tjenester:

- a) En referanse som gjør det mulig for betalingsmottakeren å identifisere betalingstransaksjonen og, der det er relevant, betaleren, samt eventuelle opplysninger som ble overført sammen med betalingstransaksjonen.
- b) Betalingstransaksjonens beløp i valutaen til de midler som står til rådighet for betalingsmottakeren.
- c) Størrelsen på eventuelle gebyrer for betalingstransaksjonen som skal betales av betalingsmottakeren, og eventuelt en spesifisering av disse gebyrbeløpene.

- d) Der det er relevant, den vekslingskurs som betalingsmottakerens betalingstjenesteyter benyttet ved betalingstransaksjonen, samt betalingstransaksjonens beløp før denne valutaomregningen.
- e) Valuteringsdato for krediteringen.

KAPITTEL 3

Rammeavtaler

Artikkel 50

Virkeområde

Dette kapittel får anvendelse på betalingstransaksjoner som er omfattet av en rammeavtale.

Artikkel 51

Generelle forhåndsopplysninger

1. Medlemsstatene skal kreve at betalingstjenesteyteren i god tid før betalingstjenestebrukeren blir bundet av en rammeavtale eller et tilbud, skal gi betalingstjenestebrukeren de opplysningene og vilkårene som er angitt i artikkel 52, på papir eller på et annet varig medium. Opplysningene og vilkårene skal formuleres på en lett forståelig måte i en klar og tydelig form på et språk som er offisielt i den medlemsstat der betalingstjenesten tilbys, eller på et annet språk som er avtalt mellom partene.
2. Dersom rammeavtalen er inngått på anmodning fra betalingstjenestebrukeren ved hjelp av et fjernkommunikasjonsmiddel som ikke gjør det mulig for betalingstjenesteyteren å overholde bestemmelsene i nr. 1, skal betalingstjenesteyteren oppfylle sine plikter i henhold til nevnte nummer umiddelbart etter at rammeavtalen er inngått.
3. Pliktene i henhold til nr. 1 kan også oppfylles ved å levere en kopi av utkastet til rammeavtale som omfatter opplysningene og vilkårene angitt i artikkel 52.

Artikkel 52

Opplysninger og vilkår

Medlemsstatene skal sikre at følgende opplysninger og vilkår blir gitt til betalingstjenestebrukeren:

1. Om betalingstjenesteyteren:
 - a) Navnet på betalingstjenesteyteren, den geografiske adressen til dens hovedkontor og, der det er relevant, den geografiske adressen til den agent eller filial som er etablert i den medlemsstat der betalingstjenesten tilbys, samt andre adresser, herunder e-postadresser som er relevante for kommunikasjonen med betalingstjenesteyteren.
 - b) Nærmere opplysninger om relevante tilsynsmyndigheter og om registeret som er fastsatt i artikkel 14, eller om et annet relevant offentlig register der betalingstjenesteyterens tillatelse er registrert, samt registreringsnummer eller en tilsvarende identifikasjonsopplysning i dette register.
2. Om bruk av betalingstjenesten:
 - a) En beskrivelse av de viktigste egenskapene ved den betalingstjenesten som skal ytes.
 - b) De særlige opplysningene eller den entydige identifikasjonskoden som betalingstjenestebrukeren skal oppgi for at en betalingsordre skal kunne initieres eller gjennomføres på riktig måte.
 - c) Formen og framgangsmåten for å gi samtykke til å initiere en betalingsordre eller gjennomføre en betalingstransaksjon og for å tilbakekalle et slikt samtykke i samsvar med artikkel 64 og 80.

- d) En henvisning til tidspunktet for mottak av en betalingsordre i samsvar med artikkel 78 samt eventuelt den frist som er fastsatt av betalingstjenesteyteren.
 - e) Lengste gjennomføringstid for den betalingstjenesten som skal ytes.
 - f) Om det er mulighet for å avtale beløpsgrenser for bruk av betalingsinstrumentet i samsvar med artikkel 68 nr. 1.
 - g) Når det gjelder kortbaserte betalingsinstrumenter med flere varemerker, betalingstjenestebrukerens rettigheter i henhold til artikkel 8 i forordning (EU) 2015/751.
3. Om gebyrer, rentesatser og vekslingskurser:
- a) Alle gebyrer som betalingstjenestebrukeren skal betale til betalingstjenesteyteren, herunder gebyrer knyttet til hvordan og hvor ofte opplysninger i henhold til dette direktiv skal gis eller gjøres tilgjengelige, og eventuelt en spesifisering av disse gebyrbeløpene.
 - b) Der det er relevant, de rentesatser og vekslingskurser som skal anvendes, eller dersom det skal anvendes referanserenter og referansevekslingskurser, metoden for beregning av den faktiske renten samt relevant dato og indeks eller grunnlag for å fastsette referanserenten eller referansevekslingskursen.
 - c) Dersom det er avtalt, den umiddelbare anvendelsen av endringer i referanserentesats eller referansevekslingskurs og opplysningskrav knyttet til endringene i samsvar med artikkel 54 nr. 2.
4. Om kommunikasjon:
- a) Der det er relevant, de kommunikasjonsmidler, herunder tekniske krav til betalingstjenestebrukerens utstyr og programvare, som partene har avtalt for overføring av opplysninger eller meldinger i henhold til dette direktiv.
 - b) Hvordan og hvor ofte opplysninger i henhold til dette direktiv skal gis eller gjøres tilgjengelige.
 - c) På hvilket eller hvilke språk rammeavtalen skal inngås, og hvordan kommunikasjon i løpet av avtaleforholdet skal skje.
 - d) Betalingstjenestebrukerens rett til å motta avtalevilkårene i rammeavtalen samt opplysninger og vilkår i samsvar med artikkel 53.
5. Om sikkerhet og korrigerende tiltak:
- a) Der det er relevant, en beskrivelse av de tiltak betalingstjenestebrukeren skal treffe for å oppfylle sikkerhetskravene for betalingsinstrumentet, og hvordan betalingstjenesteyteren skal underrettes i henhold til artikkel 69 nr. 1 bokstav b).
 - b) Sikker framgangsmåte for underretning fra betalingstjenesteyteren til betalingstjenestebrukeren i tilfelle av mistanke om bedrageri eller påvist bedrageri eller sikkerhetstrusler.
 - c) Dersom det er avtalt, på hvilke vilkår betalingstjenesteyteren forbeholder seg retten til å sperre et betalingsinstrument i samsvar med artikkel 68.

- d) Betalerens ansvar i samsvar med artikkel 74, herunder opplysninger om relevant beløp.
 - e) Hvordan og innen hvilken frist betalingstjenestebrukeren skal underrette betalingstjenesteyteren om uautoriserte eller feil initierte eller gjennomførte betalingstransaksjoner i samsvar med artikkel 71, samt betalingstjenesteyterens ansvar for uautoriserte betalingstransaksjoner i samsvar med artikkel 73.
 - f) Betalingstjenesteyterens ansvar for initiering eller gjennomføring av betalingstransaksjoner i samsvar med artikkel 89 og 90.
 - g) Vilkårene for tilbakebetaling i samsvar med artikkel 76 og 77.
6. Om endring og oppsigelse av rammeavtalen:
- a) Dersom det er avtalt, opplysning om at betalingstjenestebrukeren skal anses å ha godtatt de endrede vilkårene i samsvar med artikkel 54, med mindre betalingstjenestebrukeren før den foreslåtte ikrafttredelsesdatoen underretter betalingstjenesteyteren om at de ikke godtas.
 - b) Rammeavtalens varighet.
 - c) Betalingstjenestebrukerens rett til å si opp rammeavtalen og eventuelle avtaler knyttet til oppsigelse i samsvar med artikkel 54 nr. 1 og artikkel 55.
7. Om tvisteløsning:
- a) Eventuelle avtalebestemmelser om den lovgivning som får anvendelse på rammeavtalen, og/eller vedkommende domstoler.
 - b) Framgangsmåter for alternativ tvisteløsning som betalingstjenestebrukeren kan benytte i samsvar med artikkel 99–102.

Artikkel 53

Tilgang til opplysninger og vilkår i rammeavtalen

Betalingstjenestebrukeren skal når som helst i løpet av avtaleforholdet ha rett til på anmodning å motta avtalevilkårene for rammeavtalen samt opplysningene og vilkårene som er angitt i artikkel 52, på papir eller på et annet varig medium.

Artikkel 54

Endringer i rammeavtalens vilkår

1. Betalingstjenesteyteren skal foreslå eventuelle endringer i rammeavtalen eller i opplysningene og vilkårene som er angitt i artikkel 52, på samme måte som fastsatt i artikkel 51 nr. 1, og senest to måneder før den foreslåtte anvendelsesdatoen. Betalingstjenestebrukeren kan enten godta eller avvise endringene før den foreslåtte ikrafttredelsesdatoen.

Dersom det er relevant i samsvar med artikkel 52 nr. 6 bokstav a), skal betalingstjenesteyteren underrette betalingstjenestebrukeren om at sistnevnte anses for å ha godtatt disse endringene dersom denne ikke før den foreslåtte ikrafttredelsesdatoen har underrettet betalingstjenesteyteren om sin avvisning av dem. Betalingstjenesteyteren skal også underrette betalingstjenestebrukeren om at dersom betalingstjenestebrukeren avviser disse endringene, har betalingstjenestebrukeren rett til vederlagsfritt å si opp rammeavtalen på et hvilket som helst tidspunkt fram til den dagen da endringene skulle ha kommet til anvendelse.

2. Endringer i rentesats eller vekslingskurs kan anvendes umiddelbart og uten varsel, forutsatt at en slik rett er fastsatt i rammeavtalen, og at endringene i rentesats eller vekslingskurs bygger på den referanserentesats eller referansevekslingskurs som er avtalt i samsvar med artikkel 52 nr. 3 bokstav b) og c). Betalingstjenestebrokeren skal snarest mulig underrettes om alle endringer i rentesats på samme måte som fastsatt i artikkel 51 nr. 1, med mindre partene har avtalt at opplysningene skal gis eller gjøres tilgjengelige med en bestemt hyppighet eller på en bestemt måte. Endringer i rentesatsen eller vekslingskursen som er mer fordelaktige for betalingstjenestebrokerne, kan imidlertid anvendes uten varsel.

3. Endringer i den rentesats eller vekslingskurs som anvendes ved betalingstransaksjoner, skal gjennomføres og beregnes på en nøytral måte som ikke innebærer forskjellsbehandling av betalingstjenestebrokere.

Artikkel 55

Oppsigelse

1. Betalingstjenestebrokeren kan når som helst si opp rammeavtalen, med mindre partene har avtalt en oppsigelsesfrist. En slik frist skal ikke overstige én måned.

2. Betalingstjenestebrokeren skal kunne si opp rammeavtalen kostnadsfritt, unntatt dersom kontrakten har vært i kraft i mindre enn seks måneder. Et eventuelt vederlag for oppsigelse av rammeavtalen skal være rimelig og stå i forhold til kostnadene.

3. Dersom det er fastsatt i rammeavtalen, kan betalingstjenesteyteren si opp en rammeavtale som er inngått på ubestemt tid, med minst to måneders varsel på samme måte som fastsatt i artikkel 51 nr. 1.

4. Gebyrer for betalingstjenester som innkreves regelmessig, skal bare betales forholdsmessig av betalingstjenestebrokeren for tiden fram til oppsigelse av avtalen. Dersom slike gebyrer er betalt på forhånd, skal de tilbakebetales forholdsmessig.

5. Bestemmelsene i denne artikkel berører ikke medlemsstatenes lover og forskrifter om partenes rett til å heve rammeavtalen fordi den ikke kan gjennomføres eller er ugyldig.

6. Medlemsstatene kan fastsette bestemmelser som er gunstigere for betalingstjenestebrokerne.

Artikkel 56

Opplysninger før enkeltstående betalingstransaksjoner gjennomføres

Dersom en enkeltstående betalingstransaksjon som er omfattet av en rammeavtale, blir initiert av betaleren, skal betalingstjenesteyteren, når betaleren anmoder om det for den aktuelle betalingstransaksjonen, gi alle følgende opplysninger:

- a) Lengste gjennomføringstid.
- b) Gebyrer som skal betales av betaleren.
- c) Der det er relevant, en spesifisering av eventuelle gebyrbeløp.

Artikkel 57

Opplysninger til betaleren om enkeltstående betalingstransaksjoner

1. Etter at beløpet for en enkeltstående betalingstransaksjon er debittert betalernes konto, eller, når betaleren ikke bruker en betalingskonto, etter mottak av betalingsordren, skal betalernes betalingstjenesteyter uten unødig opphold og på samme måte som fastsatt i artikkel 51 nr. 1 gi betaleren alle følgende opplysninger:

- a) En referanse som gjør det mulig for betaleren å identifisere hver enkelt betalingstransaksjon, og, der det er relevant, opplysninger om betalingsmottakeren.
 - b) Betalingstransaksjonens beløp i den valuta som betalernes betalingskonto blir debiteret i, eller i den valuta som benyttes i betalingsordren.
 - c) Størrelsen på eventuelle gebyrer for betalingstransaksjonen og eventuelt en spesifisering av disse gebyrbeløpene, eller den rente som betaleren skal betale.
 - d) Der det er relevant, den vekslingskurs som betalernes betalingstjenesteyter benyttet ved betalingstransaksjonen, samt betalingstransaksjonens beløp etter denne valutaomregningen.
 - e) Valuteringsdato for debiteringen eller datoen for mottak av betalingsordren.
2. En rammeavtale skal inneholde et vilkår om at betaleren kan kreve at opplysningene nevnt i nr. 1 skal gis eller gjøres tilgjengelige jevnlig, minst én gang i måneden, kostnadsfritt og på en avtalt måte som gjør det mulig for betaleren å lagre og gjengi opplysningene uendret.
3. Medlemsstatene kan imidlertid kreve at betalingstjenesteytere kostnadsfritt gir slike opplysninger på papir eller et annet varig medium minst én gang i måneden.

Artikkel 58

Opplysninger til betalingsmottakeren om enkeltstående betalingstransaksjoner

1. Etter at en enkeltstående betalingstransaksjon er gjennomført, skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter uten unødig opphold og på samme måte som fastsatt i artikkel 51 nr. 1 gi betalingsmottakeren alle følgende opplysninger:
- a) En referanse som gjør det mulig for betalingsmottakeren å identifisere betalingstransaksjonen og betaleren, samt eventuelle opplysninger som ble overført sammen med betalingstransaksjonen.
 - b) Betalingstransaksjonens beløp i den valuta som betalingsmottakerens betalingskonto blir kreditert i.
 - c) Størrelsen på eventuelle gebyrer for betalingstransaksjonen og eventuelt en spesifisering av disse gebyrbeløpene, eller den rente som betalingsmottakeren skal betale.
 - d) Der det er relevant, den vekslingskurs som betalingsmottakerens betalingstjenesteyter benyttet ved betalingstransaksjonen, samt betalingstransaksjonens beløp før denne valutaomregningen.
 - e) Valuteringsdato for krediteringen.
2. En rammeavtale kan inneholde et vilkår om at opplysningene nevnt i nr. 1 skal gis eller gjøres tilgjengelige jevnlig, minst én gang i måneden, og på en avtalt måte som gjør det mulig for betalingsmottakeren å lagre og gjengi opplysningene uendret.
3. Medlemsstatene kan imidlertid kreve at betalingstjenesteytere kostnadsfritt gir slike opplysninger på papir eller et annet varig medium minst én gang i måneden.

*KAPITTEL 4***Felles bestemmelser***Artikkel 59***Valuta og valutaomregning**

1. Betalinger skal foretas i den valuta som er avtalt mellom partene.
2. Dersom det tilbys en valutaomregningstjeneste før betalingstransaksjonen initieres, og dersom denne valutaomregningstjenesten tilbys i en betalingsautomat, på salgsstedet eller av betalingsmottakeren, skal den part som tilbyr valutaomregningstjenesten til betaleren, opplyse betaleren om alle gebyrer og om hvilken vekslingskurs som skal benyttes for omregning av betalingstransaksjonen.

Betaleren skal samtykke i valutaomregningstjenesten på dette grunnlag.

*Artikkel 60***Opplysninger om tilleggsgebyrer eller reduksjoner**

1. Dersom betalingsmottakeren krever gebyr eller tilbyr en reduksjon for bruk av et gitt betalingsinstrument, skal betalingsmottakeren underrette betaleren om dette før betalingstransaksjonen initieres.
2. Dersom betalingstjenesteyteren eller en annen part som er involvert i transaksjonen, krever gebyr for bruk av et gitt betalingsinstrument, skal denne underrette betalingstjenestebrukeren om dette før betalingstransaksjonen initieres.
3. Betaleren skal bare være forpliktet til å betale gebyrene nevnt i nr. 1 og 2 dersom deres fulle beløp var gjort kjent før betalingstransaksjonen ble initiert.

AVDELING IV

RETTIGHETER OG PLIKTER I FORBINDELSE MED YTING OG BRUK AV BETALINGSTJENESTER*KAPITTEL 1***Felles bestemmelser***Artikkel 61***Virkeområde**

1. Dersom betalingstjenestebrukeren ikke er en forbruker, kan betalingstjenestebrukeren og betalingstjenesteyteren avtale at artikkel 62 nr. 1, artikkel 64 nr. 3 og artikkel 72, 74, 76, 77, 80, 89 og 90 helt eller delvis ikke får anvendelse. Betalingstjenestebrukeren og betalingstjenesteyteren kan også avtale andre frister enn dem fastsatt i artikkel 71.
2. Medlemsstatene kan fastsette at artikkel 102 ikke får anvendelse dersom betalingstjenestebrukeren ikke er en forbruker.
3. Medlemsstatene kan fastsette at bestemmelsene i denne avdeling får anvendelse på svært små foretak på samme måte som på forbrukere.
4. Dette direktiv berører ikke direktiv 2008/48/EF, andre relevante bestemmelser i unionsretten eller nasjonale tiltak med hensyn til vilkår for å yte kreditt til forbrukere, som ikke er harmonisert ved dette direktiv, og som er i samsvar med unionsretten.

*Artikkel 62***Gjeldende gebyrer**

1. Betalingstjenesteyteren skal ikke belaste betalingstjenestebrukeren for oppfyllelse av sin opplysningsplikt eller for korrigerende og forebyggende tiltak i henhold til denne avdeling, med mindre annet er fastsatt i artikkel 79 nr. 1, artikkel 80 nr. 5 og artikkel 88 nr. 4. Disse gebyrene skal avtales mellom betalingstjenestebrukeren og betalingstjenesteyteren og skal være rimelige og stå i forhold til betalingstjenesteyterens faktiske kostnader.

2. Medlemsstatene skal kreve at det for betalingstransaksjoner som ytes i Unionen, der både betalerens og betalingsmottakerens betalingstjenesteytere eller den eneste betalingstjenesteyteren i betalingstransaksjonen er etablert i Unionen, skal betalingsmottakeren betale de gebyrer som dennes betalingstjenesteyter krever, og betaleren betale de gebyrer som dennes betalingstjenesteyter krever.
3. Betalingstjenesteyteren skal ikke hindre betalingsmottakeren i å kreve gebyr fra betaleren, tilby betaleren reduksjon eller på annen måte styre betaleren mot bruk av et gitt betalingsinstrument. Eventuelle gebyrer som ilegges, skal ikke overstige de direkte kostnadene betalingsmottakeren må bære for bruk av et gitt betalingsinstrument.
4. I alle tilfeller skal medlemsstatene sikre at betalingsmottakeren ikke krever gebyr for bruken av betalingsinstrumenter hvis formidlingsgebyrer er regulert i kapittel II i forordning (EU) 2015/751, og for betalingstjenester som omfattes av forordning (EU) nr. 260/2012.
5. Medlemsstatene kan forby eller begrense betalingsmottakeres rett til å kreve gebyrer, idet det tas hensyn til behovet for å stimulere konkurransen og fremme bruken av effektive betalingsinstrumenter.

Artikkel 63

Unntak for betalingsinstrumenter for lave beløp og for elektroniske penger

1. Når det gjelder betalingsinstrumenter som i samsvar med rammeavtalen gjelder bare enkeltstående betalingstransaksjoner som ikke overstiger 30 euro, eller som enten har en beløpsgrense på 150 euro eller lagrer midler som ikke på noe tidspunkt overstiger 150 euro, kan betalingstjenesteytere avtale med sine betalingstjenestebrukere at
 - a) artikkel 69 nr. 1 bokstav b) og artikkel 70 nr. 1 bokstav c) og d) samt artikkel 74 nr. 3 ikke får anvendelse dersom det ikke er mulig å sperre betalingsinstrumentet eller hindre ytterligere bruk av det,
 - b) artikkel 72 og 73 og artikkel 74 nr. 1 og 3 ikke får anvendelse dersom betalingsinstrumentet brukes anonymt eller betalingstjenesteyteren av andre grunner som er særegne for vedkommende betalingsinstrument, ikke er i stand til å bevise at en betalingstransaksjon var godkjent,
 - c) betalingstjenesteyteren, som unntak fra artikkel 79 nr. 1, ikke er pålagt å underrette betalingstjenestebrukeren om at betalingsordren er avvist, dersom det tydelig framgår av sammenhengen at den ikke er gjennomført,
 - d) betaleren, som unntak fra artikkel 80, ikke kan tilbakekalle betalingsordren etter å ha overført betalingsordren eller gitt sitt samtykke til å gjennomføre betalingstransaksjonen til betalingsmottakeren,
 - e) andre gjennomføringstider, som unntak fra artikkel 83 og 84, får anvendelse.
2. Når det gjelder innenlandske betalingstransaksjoner, kan medlemsstatene eller deres vedkommende myndigheter redusere eller doble beløpene nevnt i nr. 1. For forhåndsbetalte betalingsinstrumenter kan de øke disse beløpene til 500 euro.
3. Artikkel 73 og 74 i dette direktiv får også anvendelse på elektroniske penger som definert artikkel 2 nr. 2 i direktiv 2009/110/EF, unntatt dersom betalerens betalingstjenesteyter ikke har mulighet til å fryse betalingskontoen som de elektroniske pengene er lagret på, eller sperre betalingsinstrumentet. Medlemsstatene kan begrense dette unntaket til betalingskontoer som de elektroniske pengene er lagret på, eller til betalingsinstrumenter av en viss verdi.

*KAPITTEL 2***Godkjenning av betalingstransaksjoner***Artikkel 64***Samtykke og tilbakekalling av samtykke**

1. Medlemsstatene skal sikre at en betalingstransaksjon anses som godkjent bare dersom betaleren har gitt sitt samtykke til å gjennomføre betalingstransaksjonen. Betaleren kan godkjenne en betalingstransaksjon før eller, dersom det er avtalt mellom betaleren og betalingstjenesteyteren, etter at betalingstransaksjonen er gjennomført.
2. Samtykke til å gjennomføre en betalingstransaksjon eller en serie betalingstransaksjoner skal gis i den form som er avtalt mellom betaleren og betalingstjenesteyteren. Samtykke til å gjennomføre en betalingstransaksjon kan også gis via betalingsmottakeren eller yteren av betalingsinitieringstjenesten.

Dersom samtykke ikke foreligger, skal en betalingstransaksjon anses som uautorisert.
3. Et samtykke kan når som helst trekkes tilbake av betaleren, men ikke senere enn på det tidspunkt da den i henhold til artikkel 80 er ugjenkallelig. Samtykke til å gjennomføre en serie betalingstransaksjoner kan også trekkes tilbake, og i så fall skal alle framtidige betalingstransaksjoner anses som uautorisert.
4. Framgangsmåten for å gi samtykke skal avtales mellom betaleren og de berørte betalingstjenesteyterne.

*Artikkel 65***Bekreftelse på tilgjengelige midler**

1. Medlemsstatene skal sikre at en kontotilbyder på anmodning fra en betalingstjenesteyter som utsteder kortbaserte betalingsinstrumenter, umiddelbart bekrefter om det beløp som kreves for å gjennomføre en kortbasert betalingstransaksjon, er tilgjengelig på betalerens betalingskonto, forutsatt at alle følgende vilkår er oppfylt:
 - a) Betalerens betalingskonto er tilgjengelig online på anmodningstidspunktet.
 - b) Betaleren har gitt sitt uttrykkelige samtykke til at kontotilbyderen kan svare på anmodninger fra en gitt betalingstjenesteyter om bekreftelse på at beløpet som tilsvarer en bestemt kortbasert betalingstransaksjon, er tilgjengelig på betalerens betalingskonto.
 - c) Samtykket nevnt i bokstav b) er gitt før første anmodning om bekreftelse framsettes.
2. Betalingstjenesteyteren kan anmode om bekreftelsen nevnt i nr. 1 dersom alle følgende vilkår er oppfylt:
 - a) Betaleren har gitt sitt uttrykkelige samtykke til at betalingstjenesteyteren kan anmode om bekreftelsen nevnt i nr. 1.
 - b) Betaleren har initiert den kortbaserte betalingstransaksjonen for det aktuelle beløpet ved bruk av et kortbasert betalingsinstrument utstedt av betalingstjenesteyteren.
 - c) Betalingstjenesteyteren autentiserer seg overfor kontotilbyderen før hver anmodning om bekreftelse og kommuniserer sikkert med kontotilbyderen i samsvar med artikkel 98 nr. 1 bokstav d).
3. I samsvar med direktiv 95/46/EF skal bekreftelsen nevnt i nr. 1 bestå av et enkelt svar i form av «ja» eller «nei» og ikke i en angivelse av kontoens saldo. Dette svaret skal ikke lagres eller brukes for andre formål enn gjennomføring av den kortbaserte betalingstransaksjonen.

4. Bekreftelsen nevnt i nr. 1 skal ikke gjøre det mulig for kontotilbyderen å reservere midler på betalerens betalingskonto.
5. Betaleren kan anmode kontotilbyderen om å bli meddelt betalingstjenesteyterens identitet og svaret som ble gitt.
6. Denne artikkel får ikke anvendelse på betalingstransaksjoner som initieres ved bruk av kortbaserte betalingsinstrumenter som elektroniske penger, som definert i artikkel 2 nr. 2 i direktiv 2009/110/EF, er lagret på.

Artikkel 66

Regler for tilgang til betalingskonto for betalingsinitieringstjenester

1. Medlemsstatene skal sikre at en betaler har rett til å benytte en yter av betalingsinitieringstjenester for betalingstjenestene nevnt i vedlegg I nr. 7. Retten til å benytte en yter av betalingsinitieringstjenester får ikke anvendelse dersom betalingskontoen ikke er tilgjengelig online.
2. Når betaleren gir sitt uttrykkelige samtykke til at en betaling kan gjennomføres i samsvar med artikkel 64, skal kontotilbyderen treffe tiltakene angitt i nr. 4 i denne artikkel for å sikre betalerens rett til å benytte betalingsinitieringstjenesten.
3. Yteren av betalingsinitieringstjenesten skal
 - a) ikke på noe tidspunkt inneha betalerens midler i forbindelse med ytingen av betalingsinitieringstjenesten,
 - b) sikre at betalingstjenestebrukerens personaliserte sikkerhetsopplysninger ikke er tilgjengelige for andre parter enn brukeren og utstederen av de personaliserte sikkerhetsopplysningene, og at de overføres av yteren av betalingsinitieringstjenesten gjennom sikre og effektive kanaler,
 - c) sikre at alle andre opplysninger om betalingstjenestebrukeren som innhentes i forbindelse med yting av betalingsinitieringstjenester, bare oppgis til betalingsmottakeren og bare med betalingstjenestebrukerens uttrykkelige samtykke,
 - d) hver gang en betaling initieres, identifisere seg for betalerens kontotilbyder og kommunisere med kontotilbyderen, betaleren og betalingsmottakeren på en sikker måte i samsvar med artikkel 98 nr. 1 bokstav d),
 - e) ikke lagre sensitiv betalingsinformasjon tilhørende betalingstjenestebrukeren,
 - f) ikke anmode betalingstjenestebrukeren om andre opplysninger enn slike som er nødvendige for å yte betalingsinitieringstjenesten,
 - g) ikke bruke, hente eller lagre noen opplysninger for noe annet formål enn yting av betalingsinitieringstjenesten som betaleren uttrykkelig har anmodet om,
 - h) ikke endre beløp, betalingsmottaker eller noen andre elementer ved transaksjonen.
4. Kontotilbyderen skal
 - a) kommunisere sikkert med ytere av betalingsinitieringstjenester i samsvar med artikkel 98 nr. 1 bokstav d),

- b) umiddelbart etter mottak av betalingsordren fra en yter av betalingsinitieringstjenester framlegge eller gjøre tilgjengelig for yteren av betalingsinitieringstjenesten alle opplysninger om initieringen av betalingstransaksjonen og alle opplysninger som er tilgjengelige for kontotilbyderen om gjennomføringen av betalingstransaksjonen,
 - c) behandle betalingsordrer som overføres gjennom tjenestene til en yter av betalingsinitieringstjenester, likt med betalingsordrer som overføres direkte av betaleren, særlig med hensyn til tidspunkter, prioritet eller gebyrer, unntatt når det foreligger objektive grunner.
5. Ytingen av betalingsinitieringstjenester skal ikke være avhengig av at det foreligger et avtaleforhold for dette formål mellom yterne av betalingsinitieringstjenester og kontotilbyderne.

Artikkel 67

Regler for tilgang til og bruk av betalingskontoopplysninger for kontoopplysningstjenester

1. Medlemsstatene skal sikre at en betalingstjenestebruker har rett til å benytte tjenester som gir tilgang til kontoopplysningene nevnt i vedlegg I nr. 8. Denne retten får ikke anvendelse dersom betalingskontoen ikke er tilgjengelig online.
2. Yteren av kontoopplysningstjenester skal
 - a) yte tjenester bare på grunnlag av et uttrykkelig samtykke fra betalingstjenestebrukeren,
 - b) sikre at betalingstjenestebrukerens personaliserte sikkerhetsopplysninger ikke er tilgjengelige for andre parter enn brukeren og utstederen av de personaliserte sikkerhetsopplysningene, og at når de overføres av yteren av kontoopplysningstjenesten, skjer det gjennom sikre og effektive kanaler,
 - c) for hver kommunikasjonsøkt identifisere seg for betalingstjenestebrukerens kontotilbydere og kommunisere sikkert med kontotilbyderne og betalingstjenestebrukeren i samsvar med artikkel 98 nr. 1 bokstav d),
 - d) bare ha tilgang til opplysningene fra utpekte betalingskontoer og tilhørende betalingstransaksjoner,
 - e) ikke anmode om sensitiv betalingsinformasjon knyttet til betalingskontoer,
 - f) ikke bruke, hente eller lagre noen opplysninger for noe annet formål enn yting av den kontoopplysningstjeneste som betalingstjenestebrukeren uttrykkelig har anmodet om, i samsvar med bestemmelsene om vern av personopplysninger.
3. Når det gjelder betalingskontoer, skal kontotilbyderen
 - a) kommunisere sikkert med ytere av kontoopplysningstjenester i samsvar med artikkel 98 nr. 1 bokstav d) og
 - b) likebehandle anmodninger om opplysninger som overføres gjennom tjenestene til en yter av kontoopplysningstjenester, unntatt når det foreligger objektive grunner.
4. Ytingen av kontoopplysningstjenester skal ikke være avhengig av at det foreligger et avtaleforhold for dette formål mellom yterne av kontoopplysningstjenester og kontotilbyderne.

*Artikkel 68***Begrensninger på bruk av betalingsinstrumenter og på tilgang til betalingskontoer for betalingstjenesteytere**

1. Dersom et gitt betalingsinstrument brukes for å gi samtykke, kan betaleren og betalerens betalingstjenesteyter avtale beløpsgrenser for betalingstransaksjoner som gjennomføres ved hjelp av det betalingsinstrumentet.
2. Dersom det er fastsatt i rammeavtalen, kan betalingstjenesteyteren forbeholde seg retten til å sperre betalingsinstrumentet av objektivt begrunnede hensyn knyttet til betalingsinstrumentets sikkerhet, mistanke om uautorisert eller bedragerisk bruk av betalingsinstrumentet eller, når det gjelder et betalingsinstrument med en kredittlinje, en betydelig økt risiko for at betaleren ikke vil kunne oppfylle sin betalingsforpliktelse.
3. I slike tilfeller skal betalingstjenesteyteren underrette betaleren på avtalt måte om sperringen av betalingsinstrumentet og årsakene til dette, om mulig før betalingsinstrumentet blir sperret og senest umiddelbart etter, med mindre utlevering av slike opplysninger hindres av objektivt begrunnede sikkerhetshensyn eller er forbudt i henhold til annen unionsrett eller nasjonal rett.
4. Betalingstjenesteyteren skal oppheve sperringen av betalingsinstrumentet eller erstatte det med et nytt betalingsinstrument så snart grunnene til sperringen ikke lenger er til stede.
5. En kontotilbyder kan nekte en yter av kontoopplysningstjenester eller en yter av betalingsinitieringstjenester tilgang til en betalingskonto av objektivt begrunnede, behørig dokumenterte hensyn knyttet til uautorisert eller bedragerisk tilgang til betalingskontoen av nevnte yter av kontoopplysningstjenester eller nevnte yter av betalingsinitieringstjenester, herunder uautorisert eller bedragerisk initiering av en betalingstransaksjon. I slike tilfeller skal kontotilbyderen underrette betaleren på avtalt måte om at tilgang til betalingskontoen nektes, og årsakene til dette. Disse opplysningene skal om mulig gis til betaleren før tilgang nektes og senest umiddelbart etter, med mindre utlevering av slike opplysninger hindres av objektivt begrunnede sikkerhetshensyn eller er forbudt i henhold til annen unionsrett eller nasjonal rett.

Kontotilbyderen skal gi tilgang til betalingskontoen så snart grunnene til at tilgang nektes, ikke lenger er til stede.

6. I tilfellene nevnt i nr. 5 skal kontotilbyderen umiddelbart rapportere hendelsen knyttet til yteren av kontoopplysningstjenester eller yteren av betalingsinitieringstjenester til vedkommende myndighet. Opplysningene skal omfatte relevante opplysninger om saken og begrunnelsen for at tiltakene ble truffet. Vedkommende myndighet skal vurdere saken og om nødvendig treffe egnede tiltak.

*Artikkel 69***Betalingstjenestebrukerens plikter med hensyn til betalingsinstrumenter og personaliserte sikkerhetsopplysninger**

1. Betalingstjenestebrukere som har rett til å bruke et betalingsinstrument, skal ha plikt til å
 - a) bruke betalingsinstrumentet i samsvar med vilkårene for utstedelse og bruk av betalingsinstrumentet, som skal være objektive, ikke-diskriminerende og forholdsmessige,
 - b) underrette uten unødig opphold betalingstjenesteyteren eller den enhet som denne har utpekt, dersom de oppdager tap, tyveri, urettmessig tilegnelse eller uautorisert bruk av betalingsinstrumentet.
2. Med hensyn til nr. 1 bokstav a) skal betalingstjenestebrukeren, så snart denne mottar et betalingsinstrument, særlig treffe alle rimelige tiltak for å sikre dets personaliserte sikkerhetsopplysninger.

*Artikkel 70***Betalingstjenesteyterens plikter med hensyn til betalingsinstrumenter**

1. Betalingstjenesteyteren som utsteder et betalingsinstrument, skal
 - a) forsikre seg om at de personaliserte sikkerhetsopplysningene ikke er tilgjengelige for andre enn den betalingstjenestebrukeren som har rett til å bruke betalingsinstrumentet, uten at det berører betalingstjenestebrukerens plikter fastsatt i artikkel 69,
 - b) avholde seg fra å sende ut et betalingsinstrument som ikke er bestilt, unntatt dersom et betalingsinstrument som allerede er gitt til betalingstjenestebrukeren, skal erstattes,
 - c) sikre at betalingstjenestebrukeren til enhver tid har mulighet til å gi underretning i henhold til artikkel 69 nr. 1 bokstav b) eller til å anmode om at sperringen av betalingsinstrumentet oppheves i henhold til artikkel 68 nr. 4. På anmodning skal betalingstjenesteyteren gjøre betalingstjenestebrukeren i stand til, i en periode på 18 måneder etter underretningen, å bevise at slik underretning er gitt,
 - d) gi betalingstjenestebrukeren mulighet til å gi underretningen i henhold til artikkel 69 nr. 1 bokstav b) kostnadsfritt, og uansett ikke fakturere mer enn erstatningskostnadene som direkte kan henføres til betalingsinstrumentet,
 - e) hindre enhver bruk av betalingsinstrumentet så snart underretning er gitt i henhold til artikkel 69 nr. 1 bokstav b).
2. Betalingstjenesteyteren skal bære risikoen ved å sende et betalingsinstrument eller tilhørende personaliserte sikkerhetsopplysninger til betalingstjenestebrukeren.

*Artikkel 71***Underretning om og retting av uautoriserte eller feil gjennomførte betalingstransaksjoner**

1. Betalingstjenestebrukeren skal få rettet en uautorisert eller feil gjennomført betalingstransaksjon fra betalingstjenesteyteren bare dersom betalingstjenestebrukeren har underrettet betalingstjenesteyteren snarest mulig etter å ha blitt oppmerksom på en slik transaksjon som har gitt opphav til et krav, herunder et krav i henhold til artikkel 89, og ikke senere enn 13 måneder etter debiteringsdato.

Fristene for underretning fastsatt i første ledd får ikke anvendelse dersom betalingstjenesteyteren har unnlatt å gi eller gjøre tilgjengelig opplysningene om betalingstransaksjonen i samsvar med avdeling III.

2. Dersom en yter av en betalingsinitieringstjeneste er involvert, skal betalingstjenestebrukeren få rettelsen gjort av kontotilbyderen i henhold til nr. 1 i denne artikkel, uten at det berører artikkel 73 nr. 2 og artikkel 89 nr. 1.

*Artikkel 72***Bevis på autentisering og gjennomføring av betalingstransaksjoner**

1. Medlemsstatene skal kreve at dersom en betalingstjenestebruker nekter for å ha godkjent en gjennomført betalingstransaksjon eller hevder at betalingstransaksjonen ikke ble korrekt gjennomført, er det betalingstjenesteyteren som må bevise at betalingstransaksjonen ble autentisert, korrekt registrert og bokført og ikke påvirket av teknisk svikt eller andre feil i tjenesten som betalingstjenesteyteren har ytt.

Dersom betalingstransaksjonen er initiert gjennom en yter av betalingsinitieringstjenester, er det yteren av betalingsinitieringstjenester som har bevisbyrden innenfor rammen av sitt kompetanseområde for at betalingstransaksjonen ble autentisert og korrekt registrert og ikke påvirket av teknisk svikt eller andre feil knyttet til den betalingstjenesten som denne har ansvar for.

2. Dersom en betalingstjenestebruker nekter for å ha godkjent en gjennomført betalingstransaksjon, skal bruken av et betalingsinstrument som er registrert av betalingstjenesteyteren, herunder eventuelt yteren av betalingsinitieringstjenesten, ikke i seg selv nødvendigvis være tilstrekkelig til å bevise at betalingstransaksjonen ble godkjent av betaleren, eller at betaleren opptrådte bedragerisk eller forsettlig eller ved grov uaktsomhet unnlot å oppfylle en eller flere av sine plikter i henhold til artikkel 69. Betalingstjenesteyteren, herunder eventuelt yteren av betalingsinitieringstjenesten, skal legge fram utfyllende bevis på at det foreligger bedrageri eller grov uaktsomhet fra betalingstjenestebrukerens side.

Artikkel 73

Betalingstjenesteyteres ansvar for uautoriserte betalingstransaksjoner

1. Uten at det berører artikkel 71 skal medlemsstatene, når det gjelder en uautorisert betalingstransaksjon, sikre at betalerens betalingstjenesteyter umiddelbart tilbakebetaler beløpet for den uautoriserte betalingstransaksjonen til betaleren, og under enhver omstendighet senest ved utgangen av påfølgende virkedag, etter å ha oppdaget eller blitt underrettet om transaksjonen, unntatt dersom betalerens betalingstjenesteyter har rimelig grunn til å mistenke bedrageri og skriftlig underretter vedkommende nasjonale myndighet om denne grunnen. Dersom det er relevant, skal betalerens betalingstjenesteyter tilbakeføre den debiterte betalingskontoen til den tilstand den ville ha vært i dersom den uautoriserte betalingstransaksjonen ikke hadde funnet sted. Dette skal også sikre at valuteringsdatoen for kreditering av betalerens betalingskonto ikke faller på en senere dato enn den dato da beløpet ble debitert.

2. Dersom betalingstransaksjonen er initiert gjennom en yter av betalingsinitieringstjenester, skal kontotilbyderen foreta tilbakebetaling umiddelbart, og under enhver omstendighet senest ved utgangen av påfølgende virkedag, av beløpet for den uautoriserte betalingstransaksjonen og, dersom det er relevant, tilbakeføre den debiterte betalingskontoen til den tilstand den ville ha vært i dersom den uautoriserte betalingstransaksjonen ikke hadde funnet sted.

Dersom yteren av betalingsinitieringstjenesten er ansvarlig for den uautoriserte betalingstransaksjonen, skal den umiddelbart kompensere kontotilbyderen på dennes anmodning for påførte tap eller utbetalte beløp som følge av tilbakebetalingen til betaleren, herunder beløpet for den uautoriserte betalingstransaksjonen. I samsvar med artikkel 72 nr. 1 er det yteren av betalingsinitieringstjenesten som har bevisbyrden innenfor rammen av sitt kompetanseområde for at betalingstransaksjonen ble autentisert og korrekt registrert og ikke påvirket av teknisk svikt eller andre feil knyttet til den betalingstjenesten som denne har ansvar for.

3. Ytterligere økonomisk erstatning kan fastsettes i samsvar med den lovgivning som gjelder for avtalen som er inngått mellom betaleren og betalingstjenesteyteren, eller eventuelt kontrakten som er inngått mellom betaleren og yteren av betalingsinitieringstjenesten.

Artikkel 74

Betalerens ansvar for uautoriserte betalingstransaksjoner

1. Som unntak fra artikkel 73 kan betaleren bli forpliktet til å bære tap på opptil 50 euro knyttet til uautoriserte betalingsstransaksjoner som skyldes bruk av et tapt eller stjålet betalingsinstrument eller at et betalingsinstrument er urettmessig tilegnet.

Første ledd får ikke anvendelse dersom

- a) tapet, tyveriet eller den urettmessige tilegnelsen av et betalingsinstrument ikke kunne oppdages av betaleren før en betaling, med mindre betaleren har opptrådt bedragerisk, eller
- b) tapet skyldtes handlinger eller mangel på tiltak fra en betalingstjenesteyters ansatt, agent eller filial eller en enhet som dennes virksomhet var utkontraktert til.

Betaleren skal bære alle tap knyttet til uautoriserte betalingstransaksjoner dersom de oppsto ved at betaleren har opptrådt bedragerisk eller forsettlig eller ved grov uaktsomhet har unnlat å oppfylle en eller flere av sine plikter i henhold til artikkel 69. I slike tilfeller får det høyeste beløpet nevnt i første ledd ikke anvendelse.

I tilfeller der betaleren verken har opptrådt bedragerisk eller forsettlig har unnlatt å oppfylle sine plikter i henhold til artikkel 69, kan medlemsstatene redusere ansvaret nevnt i dette nummer, idet det særlig tas hensyn til arten av betalingsinstrumentets personaliserte sikkerhetsopplysninger og de konkrete omstendighetene omkring tapet, tyveriet eller den urettmessige tilegnelsen av betalingsinstrumentet.

2. Dersom betalereens betalingstjenesteyter ikke krever sterk kundeautentisering, skal betaleren ikke bære noe økonomisk tap, med mindre betaleren har opptrådt bedragerisk. En betalingsmottaker eller betalingsmottakers betalingstjenesteyter som ikke godtar sterk kundeautentisering, skal dekke økonomisk skade som er påført betalereens betalingstjenesteyter.

3. Betaleren skal ikke bære noen økonomiske følger av bruken av det tapte, stjålne eller urettmessig tilegnede betalingsinstrumentet etter at det er gitt underretning i samsvar med artikkel 69 nr. 1 bokstav b), med mindre betaleren har opptrådt bedragerisk.

Dersom betalingstjenesteyteren ikke sørger for at det til enhver tid finnes en hensiktsmessig meldingsmetode for tapte, stjålne eller urettmessig tilegnede betalingsinstrumenter slik det kreves i henhold til artikkel 70 nr. 1 bokstav c), skal betaleren ikke ha ansvar for de økonomiske følgene av bruken av betalingsinstrumentet, med mindre betaleren har opptrådt bedragerisk.

Artikkel 75

Betalingstransaksjoner der transaksjonsbeløpet ikke er kjent på forhånd

1. Dersom en betalingstransaksjon initieres av eller gjennom betalingsmottakeren i forbindelse med en kortbasert betalingstransaksjon og det nøyaktige beløpet ikke er kjent på det tidspunkt da betaleren gir sitt samtykke til å gjennomføre betalingstransaksjonen, kan betalereens betalingstjenesteyter reservere midler på betalereens betalingskonto bare dersom betaleren har gitt sitt samtykke til det nøyaktige beløp som skal reserveres.

2. Betalereens betalingstjenesteyter skal frigi midlene som er reservert på betalereens betalingskonto i henhold til nr. 1, uten unødig opphold når opplysninger om betalingstransaksjonens nøyaktige beløp er mottatt, og senest umiddelbart etter at betalingsordren er mottatt.

Artikkel 76

Tilbakebetaling av betalingstransaksjoner initiert av eller gjennom en betalingsmottaker

1. Medlemsstatene skal sikre at en betaler har rett til tilbakebetaling fra betalingstjenesteyteren av en godkjent betalingstransaksjon som er initiert av eller gjennom en betalingsmottaker, og som allerede er gjennomført, dersom begge følgende vilkår er oppfylt:

- a) Betalingstransaksjonens nøyaktige beløp var ikke angitt i godkjenningen da godkjenningen ble gitt.
- b) Betalingstransaksjonens beløp oversteg det beløp som betaleren med rimelighet kunne ha forventet, idet det tas hensyn til betalereens tidligere utgiftsmønster, vilkårene i rammeavtalen og andre relevante omstendigheter.

Dersom betalingstjenesteyteren forlanger det, har betaleren bevisbyrden for at vilkårene er oppfylt.

Tilbakebetalt beløp skal dekke den gjennomførte betalingstransaksjonens beløp i sin helhet. Valuteringsdatoen for kreditering av betalereens betalingskonto kan ikke falle på en senere dato enn den dato da beløpet ble debittert.

Uten at det berører nr. 3 i denne artikkel, skal medlemsstatene sikre at betaleren ved direkte debiteringer som nevnt i artikkel 1 i forordning (EU) nr. 260/2012, i tillegg til retten nevnt i første ledd i dette nummer, har en ubetinget rett til tilbakebetaling innen fristene fastsatt i artikkel 77 i dette direktiv.

2. Med hensyn til nr. 1 første ledd bokstav b) kan betaleren imidlertid ikke påberope seg valutavekslingshensyn dersom den referansevekslingskurs som er avtalt med betalingstjenesteyteren i samsvar med artikkel 45 nr. 1 bokstav d) og artikkel 52 nr. 3 bokstav b), ble benyttet.
3. I rammeavtalen mellom betaleren og betalingstjenesteyteren kan det avtales at betaleren ikke har rett til tilbakebetaling dersom
 - a) betaleren har gitt samtykke til å gjennomføre betalingstransaksjonen direkte til betalingstjenesteyteren, og
 - b) dersom det er relevant, betalingstjenesteyteren eller betalingsmottakeren på avtalt måte hadde gitt eller gjort tilgjengelig for betaleren opplysninger om den framtidige betalingstransaksjon minst fire uker før forfallsdag.
4. For direkte debiteringer i andre valutaer enn euro kan medlemsstatene kreve at deres betalingstjenesteytere skal tilby gunstigere tilbakebetalingsvilkår i samsvar med sine ordninger for direkte debitering, forutsatt at de er mer fordelaktige for betaleren.

Artikkel 77

Anmodninger om tilbakebetaling for betalingstransaksjoner initiert av eller gjennom en betalingsmottaker

1. Medlemsstatene skal sikre at betaleren i en periode på åtte uker fra den dato da midlene ble debiteret, kan anmode om tilbakebetaling i henhold til artikkel 76 for en godkjent betalingstransaksjon initiert av eller gjennom en betalingsmottaker.
2. Innen ti virkedager etter å ha mottatt en anmodning om tilbakebetaling skal betalingstjenesteyteren enten tilbakebetale betalingstransaksjonens fulle beløp eller gi en begrunnelse for avslaget på tilbakebetaling, der det angis hvilke organer betaleren kan henvende seg til i samsvar med artikkel 99–102 dersom betaleren ikke godtar begrunnelsen som er gitt.

Betalingstjenesteyterens rett i henhold til første ledd i dette nummer til å nekte tilbakebetaling får ikke anvendelse i tilfellet angitt i artikkel 76 nr. 1 fjerde ledd.

KAPITTEL 3

Gjennomføring av betalingstransaksjoner

Avsnitt 1

Betalingsordrer og overførte beløp

Artikkel 78

Mottak av betalingsordrer

1. Medlemsstatene skal påse at mottakstidspunktet er det tidspunkt da betalingsordren mottas av betalerens betalingstjenesteyter.

Btalerens konto skal ikke debiteres før betalingsordren er mottatt. Dersom mottakstidspunktet ikke er en virkedag for betalerens betalingstjenesteyter, skal betalingsordren anses for å ha blitt mottatt påfølgende virkedag. Betalingstjenesteyteren kan fastsette at betalingsordrer som ikke er mottatt innen en bestemt frist nær slutten av en virkedag, skal anses for å være mottatt påfølgende virkedag.

2. Dersom betalingstjenestebrukeren som initierer en betalingsordre, og betalingstjenesteyteren avtaler at gjennomføringen av betalingsordren skal begynne på en bestemt dag eller ved utløpet av en viss periode eller på den dag betaleren har stilt midler til rådighet for sin betalingstjenesteyter, skal mottakstidspunktet i henhold til artikkel 83 anses å være den avtalte dagen. Dersom den avtalte dagen ikke er en virkedag for betalingstjenesteyteren, skal betalingsordren anses å ha blitt mottatt den påfølgende virkedag.

*Artikkel 79***Avvisning av betalingsordrer**

1. Dersom betalingstjenesteyteren avslår å gjennomføre en betalingsordre eller initiere en betalingstransaksjon, skal betalingstjenestebrukeren underrettes om avvisningen og om mulig om grunnene til dette samt framgangsmåten for å korrigere eventuelle faktiske feil som førte til avvisningen, med mindre dette er forbudt i henhold til annen unionsrett eller nasjonal rett.

Betalingstjenesteyteren skal gi eller gjøre tilgjengelig denne underretningen på avtalt måte så snart som mulig og i alle tilfeller innen fristene angitt i artikkel 83.

Rammeavtalen kan inneholde et vilkår om at betalingstjenesteyteren kan kreve et rimelig gebyr for et slikt avslag dersom avslaget er objektivt begrunnet.

2. I tilfeller der alle vilkårene fastsatt i betalerens rammeavtale er oppfylt, skal betalerens kontotilbyder ikke avslå å gjennomføre en godkjent betalingsordre, uansett om betalingsordren er initiert av en betaler, herunder gjennom en yter av betalingsinitieringstjenester, eller av eller gjennom en betalingsmottaker, med mindre dette er forbudt i henhold til annen unionsrett eller nasjonal rett.

3. I henhold til artikkel 83 og 89 skal en betalingsordre som er nektet gjennomført, anses som ikke mottatt.

*Artikkel 80***Betalingsordrens ugjenkallelighet**

1. Medlemsstatene skal sikre at betalingstjenestebrukeren ikke kan tilbakekalle en betalingsordre når den er mottatt av betalerens betalingstjenesteyter, med mindre annet er angitt i denne artikkel.

2. Dersom betalingstransaksjonen er initiert av en yter av betalingsinitieringstjenester eller av eller gjennom betalingsmottakeren, skal betaleren ikke kunne tilbakekalle betalingsordren etter å ha gitt sitt samtykke til yteren av betalingsinitieringstjenesten om å initiere betalingstransaksjonen eller etter å ha gitt sitt samtykke til betalingsmottakeren om å gjennomføre betalingstransaksjonen.

3. Ved en direkte debitering, og uten at det berører retten til tilbakebetaling, kan betaleren imidlertid tilbakekalle betalingsordren senest ved utgangen av virkedagen før den dag som er avtalt for debitering av midlene.

4. I tilfellet nevnt i artikkel 78 nr. 2 kan betalingstjenestebrukeren tilbakekalle en betalingsordre senest innen utgangen av virkedagen før den avtalte dagen.

5. Etter utløpet av fristene fastsatt i nr. 1–4 kan betalingsordren tilbakekalles bare dersom dette er avtalt mellom betalingstjenestebrukeren og berørte betalingstjenesteytere. I tilfellene nevnt i nr. 2 og 3 skal det også kreves samtykke fra betalingsmottakeren. Dersom det er fastsatt i rammeavtalen, kan den berørte betalingstjenesteyteren kreve gebyr for tilbakekallingen.

*Artikkel 81***Overførte beløp og mottatte beløp**

1. Medlemsstatene skal kreve at betalerens betalingstjenesteytere, betalingsmottakerens betalingstjenesteytere og alle betalingstjenesteyternes eventuelle formidlere overfører betalingstransaksjonens fulle beløp og ikke trekker gebyrer fra det overførte beløpet.

2. Betalingsmottakeren og betalingstjenesteyteren kan imidlertid avtale at den berørte betalingstjenesteyter skal trekke sine gebyrer fra det overførte beløpet før dette krediteres betalingsmottakeren. I så fall skal betalingstransaksjonens fulle beløp og gebyrene holdes atskilt i de opplysningene som gis til betalingsmottakeren.

3. Dersom andre gebyrer trekkes fra det overførte beløpet enn dem som er nevnt i nr. 2, skal betalerens betalingstjenesteyter påse at betalingsmottakeren mottar det fulle beløpet for betalingstransaksjonen initiert av betaleren. Dersom betalingstransaksjonen er initiert av eller gjennom betalingsmottakeren, skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter påse at betalingstransaksjonens fulle beløp mottas av betalingsmottakeren.

Avsnitt 2

Gjennomføringsfrist og valuteringsdato

Artikkel 82

Virkeområde

1. Dette avsnitt får anvendelse på
 - a) betalingstransaksjoner i euro,
 - b) innenlandske betalingstransaksjoner i valutaen til en medlemsstat utenfor euroområdet,
 - c) betalingstransaksjoner som omfatter bare én valutaomregning mellom euro og valutaen til en medlemsstat utenfor euroområdet, forutsatt at den nødvendige valutaomregningen utføres i den berørte medlemsstat utenfor euroområdet, og, når det gjelder betalingstransaksjoner på tvers av landegrensene, at overføringen på tvers av landegrensene skjer i euro.
2. Dette avsnitt får anvendelse på andre betalingstransaksjoner enn dem som er nevnt i nr. 1, med mindre annet er avtalt mellom betalingstjenestebrokeren og betalingstjenesteyteren, med unntak av artikkel 87, som partene ikke kan fravike ved avtale. Dersom betalingstjenestebrokeren og betalingstjenesteyteren avtaler en lengre periode enn den som er fastsatt i artikkel 83 for betalingsstransaksjoner innenfor Unionen, skal denne perioden imidlertid ikke overstige fire virkedager etter mottakstidspunktet nevnt i artikkel 78.

Artikkel 83

Betalingstransaksjoner til en betalingskonto

1. Medlemsstatene skal kreve at betalerens betalingstjenesteyter sikrer at betalingstransaksjonens beløp etter mottakstidspunktet nevnt i artikkel 78 krediteres kontoen til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter på slutten av påfølgende virkedag. For betalingstransaksjoner initiert på papir kan denne fristen forlenges med ytterligere én virkedag.
2. Medlemsstatene skal kreve at betalingsmottakerens betalingstjenesteyter valuterer og gjør tilgjengelig betalingstransaksjonens beløp på betalingsmottakerens betalingskonto etter at betalingstjenesteyteren har mottatt midlene i samsvar med artikkel 87.
3. Medlemsstatene skal kreve at betalingsmottakerens betalingstjenesteyter overfører en betalingsordre initiert av eller gjennom betalingsmottakeren til betalerens betalingstjenesteyter innen de frister som er avtalt mellom betalingsmottakeren og betalingstjenesteyteren, slik at oppgjør ved direkte debitering kan skje på avtalt forfallsdato.

Artikkel 84

Tilfeller der betalingsmottakeren ikke har betalingskonto hos betalingstjenesteyteren

Dersom betalingsmottakeren ikke har en betalingskonto hos betalingstjenesteyteren, skal midlene gjøres tilgjengelige for betalingsmottakeren av den betalingstjenesteyter som mottar midlene for betalingsmottakeren, innen fristen fastsatt i artikkel 83.

*Artikkel 85***Kontanter satt inn på en betalingskonto**

Dersom en forbruker setter inn kontanter på en betalingskonto hos en betalingstjenesteyter i denne betalingskontoens valuta, skal betalingstjenesteyteren sikre at beløpet blir gjort tilgjengelig og valuterer umiddelbart etter at midlene er mottatt. Dersom betalingstjenestebrukeren ikke er en forbruker, skal beløpet gjøres tilgjengelig og valuterer senest den påfølgende virkedag etter at midlene ble mottatt.

*Artikkel 86***Innenlandske betalingstransaksjoner**

For innenlandske betalingstransaksjoner kan medlemsstatene fastsette kortere gjennomføringstid enn dem som er fastsatt i dette avsnitt.

*Artikkel 87***Valuteringsdato og midlenes tilgjengelighet**

1. Medlemsstatene skal sikre at valuteringsdatoen for kreditering av betalingsmottakerens betalingskonto ikke er senere enn den virkedag da betalingstransaksjonens beløp krediteres kontoen til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter.
2. Betalingsmottakerens betalingstjenesteyter skal påse at betalingstransaksjonens beløp stilles til rådighet for betalingsmottakeren umiddelbart etter at beløpet er kreditert kontoen til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, dersom det hos betalingsmottakerens betalingstjenesteyter
 - a) ikke finner sted noen valutaomregning, eller
 - b) det finner sted en valutaomregning mellom euro og en medlemsstats valuta eller mellom to medlemsstats valutaer.

Forpliktelsen fastsatt i dette nummer får også anvendelse på betalinger innenfor en og samme betalingstjenesteyter.

3. Medlemsstatene skal sikre at valuteringsdatoen for debitering av betalerens betalingskonto ikke er tidligere enn det tidspunkt da betalingstransaksjonens beløp debiteres denne betalingskontoen.

Avsnitt 3

Erstatningsansvar*Artikkel 88***Feilaktige entydige identifikasjonskoder**

1. Dersom en betalingsordre gjennomføres i samsvar med den entydige identifikasjonskoden, skal betalingsordren anses å være korrekt gjennomført med hensyn til den betalingsmottaker som angis i den entydige identifikasjonskoden.
2. Dersom den entydige identifikasjonskoden som betalingstjenestebrukeren har oppgitt, er feil, skal betalingstjenesteyteren ikke være ansvarlig i henhold til artikkel 89 for manglende eller mangelfull gjennomføring av betalingstransaksjonen.
3. Betalerens betalingstjenesteyter skal imidlertid treffe rimelige tiltak for å inndrive de midlene som betalingstransaksjonen gjaldt. Betalingsmottakerens betalingstjenesteyter skal medvirke i disse anstrengelsene, også ved å gi betalerens betalingstjenesteyter alle opplysninger som er relevante for å kreve inn midlene.

Dersom innkreving av midlene i henhold til første ledd ikke er mulig, skal betalerens betalingstjenesteyter på skriftlig anmodning gi betaleren alle opplysninger som betalerens betalingstjenesteyter har tilgjengelig, og som er relevante for betaleren dersom denne vil iverksette rettslige skritt for å inndrive midlene.

4. Dersom det er fastsatt i rammeavtalen, kan betalingstjenesteyteren kreve gebyr av betalingstjenestebrukeren for inndrivelsen.
5. Dersom betalingstjenestebrukeren gir flere opplysninger enn dem som er angitt i artikkel 45 nr. 1 bokstav a) eller artikkel 52 nr. 2 bokstav b), skal betalingstjenesteyteren være ansvarlig bare for gjennomføring av betalingstransaksjoner i samsvar med den entydige identifikasjonskoden som betalingstjenestebrukeren har angitt.

Artikkel 89

Betalingstjenesteyteres ansvar for manglende, mangelfull eller forsinket gjennomføring av betalingstransaksjoner

1. Dersom en betalingsordre er initiert direkte av betaleren, skal betalerens betalingstjenesteyter, uten at det berører artikkel 71, artikkel 88 nr. 2 og 3 og artikkel 93, være ansvarlig overfor betaleren for korrekt gjennomføring av betalingstransaksjonen, med mindre betalingstjenesteyteren kan bevise overfor betaleren og, der det er relevant, betalingsmottakerens betalingstjenesteyter at betalingsmottakerens betalingstjenesteyter mottok betalingstransaksjonens beløp i samsvar med artikkel 83 nr. 1. I så fall skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter være ansvarlig overfor betalingsmottakeren for korrekt gjennomføring av betalingsstransaksjonen.

Dersom betalerens betalingstjenesteyter er ansvarlig i henhold til første ledd, skal denne snarest mulig tilbakebetale til betaleren beløpet for den manglende eller mangelfullt gjennomførte betalingstransaksjonen og, der det er relevant, tilbakeføre den debiterte betalingskontoen til den tilstand den ville ha vært i dersom den mangelfulle betalingstransaksjonen ikke hadde funnet sted.

Valuteringsdatoen for kreditering av betalerens betalingskonto kan ikke falle på en senere dato enn da beløpet ble debittert.

Dersom betalingsmottakerens betalingstjenesteyter er ansvarlig i henhold til første ledd, skal denne umiddelbart stille betalingsstransaksjonens beløp til rådighet for betalingsmottakeren og, der det er relevant, kreditere betalingsmottakerens betalingskonto med det tilsvarende beløpet.

Valuteringsdatoen for kreditering av betalingsmottakerens betalingskonto kan ikke falle på en senere dato enn den dato da beløpet ville ha blitt valutert dersom transaksjonen hadde vært korrekt gjennomført i samsvar med artikkel 87.

Dersom en betalingstransaksjon er for sent gjennomført, skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, på anmodning fra betalerens betalingstjenesteyter som opptrer på vegne av betaleren, sikre at valuteringsdatoen for kreditering av betalingsmottakerens betalingskonto ikke faller på en senere dato enn den dato da beløpet ville ha blitt valutert dersom transaksjonen hadde vært korrekt gjennomført.

Dersom en betalingstransaksjon ikke er gjennomført eller er mangelfullt gjennomført og betalingsordren er initiert av betaleren, skal betalerens betalingstjenesteyter, uansett hvem som er ansvarlig i henhold til dette nummer, på anmodning umiddelbart forsøke å spore betalingstransaksjonen og underrette betaleren om utfallet. Dette skal være kostnadsfritt for betaleren.

2. Dersom en betalingsordre er initiert av eller gjennom betalingsmottakeren, skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, uten at det berører artikkel 71, artikkel 88 nr. 2 og 3 og artikkel 93, være ansvarlig overfor betalingsmottakeren for korrekt overføring av betalingsordren til betalerens betalingstjenesteyter i samsvar med artikkel 83 nr. 3. Dersom betalingsmottakerens betalingstjenesteyter er ansvarlig i henhold til dette ledd, skal denne umiddelbart på nytt overføre vedkommende betalingsordre til betalerens betalingstjenesteyter.

Ved sen overføring av betalingsordren skal beløpet vurderes på betalingsmottakerens betalingskonto senest på den datoen da beløpet ville ha blitt valutert dersom transaksjonen hadde vært korrekt gjennomført.

Dessuten skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, uten at det berører artikkel 71, artikkel 88 nr. 2 og 3 og artikkel 93, være ansvarlig overfor betalingsmottakeren for å håndtere betalingstransaksjonen i samsvar med sine plikter i henhold til artikkel 87. Dersom betalingsmottakerens betalingstjenesteyter er ansvarlig i henhold til dette ledd, skal denne påse at betalingstransaksjonens beløp stilles til rådighet for betalingsmottakeren umiddelbart etter at beløpet er kreditert kontoen til betalingsmottakerens betalingstjenesteyter. Beløpet skal vurderes på betalingsmottakerens betalingskonto senest på den datoen da beløpet ville ha blitt valutert dersom transaksjonen hadde vært korrekt gjennomført.

Dersom en betalingstransaksjon ikke er gjennomført eller er mangelfullt gjennomført og betalingsmottakerens betalingstjenesteyter ikke er ansvarlig i henhold til første og tredje ledd, skal betalerens betalingstjenesteyter være ansvarlig overfor betaleren. Dersom betalerens betalingstjenesteyter i henhold til dette er ansvarlig, skal denne, når det er relevant, snarest mulig tilbakebetale til betaleren beløpet for betalingstransaksjonen som ikke er gjennomført eller er mangelfullt gjennomført, og tilbakeføre den debiterte betalingskontoen til den tilstand den ville ha vært i dersom den mangelfulle betalingstransaksjonen ikke hadde blitt gjennomført. Valuteringsdatoen for kreditering av betalerens betalingskonto kan ikke falle på en senere dato enn den dato da beløpet ble debittert.

Plikten i henhold til fjerde ledd får ikke anvendelse på betalerens betalingstjenesteyter dersom betalerens betalingstjenesteyter beviser at betalingsmottakerens betalingstjenesteyter har mottatt betalingstransaksjonens beløp, også dersom gjennomføringen av betalingstransaksjonen bare er forsinket. I så fall skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter vurdere beløpet på betalingsmottakerens betalingskonto senest på den datoen da beløpet ville ha blitt valuert dersom transaksjonen hadde blitt korrekt gjennomført.

Dersom en betalingstransaksjon ikke er gjennomført eller er mangelfullt gjennomført og betalingsordren er initiert av eller gjennom betalingsmottakeren, skal betalingsmottakerens betalingstjenesteyter, uansett hvem som er ansvarlig i henhold til dette nummer, på anmodning umiddelbart forsøke å spore betalingstransaksjonen og underrette betalingsmottakeren om utfallet. Dette skal være kostnadsfritt for betalingsmottakeren.

3. Betalingstjenesteytere skal dessuten være ansvarlige overfor sine respektive betalingsstjenestebrukere for eventuelle gebyrer som de er ansvarlige for, og for eventuelle renter som betalingsstjenestebrukeren skal betale som følge av manglende eller mangelfull, herunder forsinket, gjennomføring av betalingstransaksjonen.

Artikkel 90

Betalingsinitieringstjenestens ansvar for manglende, mangelfull eller forsinket gjennomføring av betalingstransaksjoner

1. Dersom en betalingsordre er initiert av betaleren gjennom en yter av betalingsinitieringstjenester, skal kontotilbyderen, uten at det berører artikkel 71 og artikkel 88 nr. 2 og 3, tilbakebetale til betaleren beløpet for den manglende eller mangelfulle betalingstransaksjonen og, der det er relevant, tilbakeføre den debiterte betalingskontoen til den tilstand den ville ha vært i dersom den mangelfulle betalingstransaksjonen ikke hadde funnet sted.

Det er yteren av betalingsinitieringstjenester som har bevisbyrden for at betalingsordren ble mottatt av betalerens kontotilbyder i samsvar med artikkel 78, og at betalingstransaksjonen hva dens kompetanseområde angår, ble autentisert og korrekt registrert og ikke påvirket av teknisk svikt eller andre feil knyttet til den manglende, mangelfulle eller forsinkede gjennomføringen av transaksjonen.

2. Dersom yteren av betalingsinitieringstjenester er ansvarlig for den manglende, mangelfulle eller forsinkede gjennomføringen av betalingstransaksjonen, skal den umiddelbart kompensere kontotilbyderen på dennes anmodning for påførte tap eller utbetalte beløp som følge av tilbakebetalingen til betaleren.

Artikkel 91

Ytterligere økonomisk erstatning

All økonomisk erstatning utover den som er fastsatt i henhold til dette avsnitt, kan fastsettes i samsvar med den lovgivning som får anvendelse på den avtalen som er inngått mellom betalingstjenestebrukeren og betalingstjenesteyteren.

Artikkel 92

Regressrett

1. Dersom en betalingstjenesteyters ansvar i henhold til artikkel 73, 89 og 90 kan tilskrives en annen betalingstjenesteyter eller en formidler, skal vedkommende betalingstjenesteyter eller formidler kompensere den første betalingstjenesteyteren for påførte tap eller utbetalte beløp i henhold til artikkel 73, 89 og 90. Dette skal omfatte erstatning dersom noen av betalingstjenesteyterne unnlater å bruke sterk kundeautentisering.

2. Ytterligere økonomisk erstatning kan fastsettes i samsvar med avtaler mellom betalingstjenesteytere og/eller formidlere og den lovgivning som får anvendelse på avtalen mellom dem.

Artikkel 93

Unormale og uforutsette omstendigheter

Ansvar i henhold til kapittel 2 og 3 får ikke anvendelse i tilfeller av unormale og uforutsette omstendigheter som den som påberoper seg dem, ikke har innflytelse på, og med følger som ville ha vært unngåelige til tross for alle anstrengelser for unngå dem, eller dersom en betalingstjenesteyter er bundet av andre rettslige plikter som omfattes av unionsretten eller nasjonal rett.

KAPITTEL 4

Vern av personopplysninger

Artikkel 94

Vern av personopplysninger

1. Medlemsstatene skal tillate at betalingssystemer og betalingstjenesteytere behandler personopplysninger når dette er nødvendig for å sikre forebygging, etterforskning og avsløring av betalingsbedrageri. Formidling av opplysninger til fysiske personer om behandlingen av personopplysninger samt behandling av slike personopplysninger og enhver annen behandling av personopplysninger i henhold til dette direktiv skal utføres i samsvar med direktiv 95/46/EF, de nasjonale reglene som innarbeider direktiv 95/46/EF, og forordning (EF) nr. 45/2001.

2. Betalingstjenesteytere skal bare hente, behandle og lagre personopplysninger som er nødvendige for å yte betalingstjenestene, med uttrykkelig samtykke fra betalingstjenestebrukeren.

KAPITTEL 5

Operasjonelle risikoer, sikkerhetsrisikoer og autentisering

Artikkel 95

Styring av operasjonelle risikoer og sikkerhetsrisikoer

1. Medlemsstatene skal sikre at betalingstjenesteytere fastsetter en ramme med egnede risikoreducerende tiltak og kontrollordninger for å styre de operasjonelle risikoene og sikkerhetsrisikoene knyttet til de betalingstjenestene de yter. Som en del av denne rammen skal betalingstjenesteyterne innføre og opprettholde effektive framgangsmåter for å håndtere hendelser, herunder for å avdekke og klassifisere større operasjonelle hendelser og sikkerhetshendelser.

2. Medlemsstatene skal sikre at betalingstjenesteyterne årlig, eller oftere som fastsatt av vedkommende myndighet, sender vedkommende myndigheter en oppdatert og omfattende vurdering av de operasjonelle risikoer og sikkerhetsrisikoer som er knyttet til betalingstjenestene de yter, og angir hvor hensiktsmessige de risikoreducerende tiltak og kontrollordningene som er gjennomført for å håndtere disse risikoene, er.

3. Innen 13. juli 2017 skal EBA, i nært samarbeid med ESB og etter samråd med alle berørte parter, herunder dem på markedet for betalingstjenester, slik at alle interesser er representert, utstede retningslinjer i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 med hensyn til innføringen, gjennomføringen og overvåkingen av sikkerhetstiltakene, herunder eventuelle sertifiseringsprosesser.

EBA skal, i nært samarbeid med ESB, gjennomgå retningslinjene nevnt i første ledd regelmessig og under enhver omstendighet minst hvert annet år.

4. Idet det tas hensyn til erfaringene fra anvendelsen av retningslinjene nevnt i nr. 3, skal EBA, eventuelt på anmodning fra Kommisjonen, utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for kriteriene og vilkårene for innføring og overvåking av sikkerhetstiltakene.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene nevnt i første ledd i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. EBA skal på området operasjonelle risikoer og sikkerhetsrisikoer i tilknytning til betalingstjenester fremme samarbeid, herunder utveksling av opplysninger, mellom vedkommende myndigheter og mellom vedkommende myndigheter og ESB og, dersom det er relevant, Den europeiske unions byrå for nett- og informasjonssikkerhet.

Artikkel 96

Rapportering av hendelser

1. Ved større operasjonelle hendelser eller sikkerhetshendelser skal betalingstjenesteytere uten unødig opphold underrette vedkommende myndighet i betalingstjenesteyterens hjemstat.

Dersom hendelsen har eller kan ha innvirkning på betalingstjenestebrukernes finansielle interesser, skal betalingstjenesteyteren uten unødig opphold underrette sine betalingstjenestebrukere om hendelsen og om alle tiltak de kan treffe for å redusere skadevirkningene av hendelsen.

2. Etter å ha mottatt underretningen nevnt i nr. 1 skal vedkommende myndighet i hjemstaten uten unødig opphold gi EBA og ESB relevante opplysninger om hendelsen. Denne vedkommende myndighet skal vurdere hendelsens betydning for berørte myndigheter i nevnte medlemsstat og underrette dem om dette.

EBA og ESB skal i samarbeid med vedkommende myndighet i hjemstaten vurdere hendelsens betydning for andre relevante unionsmyndigheter og nasjonale myndigheter og underrette dem om dette. ESB skal underrette medlemmene av Det europeiske system av sentralbanker om spørsmål som har betydning for betalingssystemet.

På grunnlag av denne underretning skal vedkommende myndigheter, der det er aktuelt, treffe alle nødvendige tiltak for å ivareta finanssystemets umiddelbare sikkerhet.

3. Innen 13. januar 2018 skal EBA, i nært samarbeid med ESB og etter samråd med alle berørte parter, herunder dem på markedet for betalingstjenester, slik at alle interesser er representert, utstede retningslinjer i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 for hver av følgende:

- a) Betalingstjenesteytere, om klassifisering av større hendelser som nevnt i nr. 1 og om innholdet, formatet, herunder standardiserte meldingsmalere, og framgangsmåtene for å melde slike hendelser.
- b) Vedkommende myndigheter, om kriteriene for hvordan hendelsens betydning skal vurderes, og om hvilke opplysninger i hendelsesrapportene som skal deles med andre nasjonale myndigheter.

4. EBA skal, i nært samarbeid med ESB, gjennomgå retningslinjene nevnt i nr. 3 regelmessig og under enhver omstendighet minst hvert annet år.

5. Ved utstedelse og gjennomgåelse av retningslinjene nevnt i nr. 3 skal EBA ta hensyn til standardene og/eller spesifikasjonene som er utarbeidet og offentliggjort av Den europeiske unions byrå for nett- og informasjonssikkerhet for sektorer som utøver annen virksomhet enn yting av betalingstjenester.

6. Medlemsstatene skal sikre at betalingstjenesteytere minst en gang i året oversender til sine vedkommende myndigheter statistiske opplysninger om bedrageri i forbindelse med ulike betalingsmidler. Disse vedkommende myndigheter skal oversende slike opplysninger i aggregert form til EBA og ESB.

*Artikkel 97***Autentisering**

1. Medlemsstatene skal sikre at betalingstjenesteyterne anvender sterk kundeautentisering når betaleren
 - a) får tilgang til sin betalingskonto online,
 - b) initierer en elektronisk betalingstransaksjon,
 - c) gjennomfører en handling ved hjelp av fjerntilgang, som kan innebære en risiko for betalingsbedrageri eller annet misbruk.
2. Når det gjelder initiering av elektroniske betalingstransaksjoner som nevnt i nr. 1 bokstav b), skal medlemsstatene sikre at betalingstjenesteyterne ved elektroniske fjernbetalingstransaksjoner anvender sterk kundeautentisering, som omfatter elementer som dynamisk knytter transaksjonen til et visst beløp og en viss betalingsmottaker.
3. Med hensyn til nr. 1 skal medlemsstatene sikre at betalingstjenesteyterne har innført passende sikkerhetstiltak for å ivareta fortroligheten og integriteten til betalingstjenestebrukeres personaliserte sikkerhetsopplysninger.
4. Nr. 2 og 3 får anvendelse også når betalingene initieres gjennom en yter av betalingsinitieringstjenester. Nr. 1 og 3 får anvendelse også når anmodningen om opplysninger framsettes gjennom en yter av kontoopplysningstjenester.
5. Medlemsstatene skal sikre at kontotilbyderen gjør det mulig for yteren av betalingsinitieringstjenester og yteren av kontoopplysningstjenester å anvende framgangsmåtene for autentisering som kontotilbyderen tilbyr betalingstjenestebrukeren i samsvar med nr. 1 og 3, og, dersom yteren av betalingsinitieringstjenester er involvert, i samsvar med nr. 1, 2 og 3.

*Artikkel 98***Tekniske reguleringsstandarder for autentisering og kommunikasjon**

1. EBA skal, i nært samarbeid med ESB og etter samråd med alle berørte parter, herunder dem på markedet for betalingstjenester, slik at alle berørte interesser er representert, utarbeide utkast til tekniske reguleringsstandarder for betalingstjenesteytere som fastsatt i artikkel 1 nr. 1 i dette direktiv i samsvar med artikkel 10 i forordning (EU) nr. 1093/2010, med angivelse av
 - a) kravene til sterk kundeautentisering nevnt i artikkel 97 nr. 1 og 2,
 - b) unntakene fra anvendelsen av artikkel 97 nr. 1, 2 og 3, på grunnlag av kriteriene fastsatt i nr. 3 i denne artikkel,
 - c) kravene som sikkerhetstiltakene må overholde i samsvar med artikkel 97 nr. 3 for å ivareta fortroligheten og integriteten med hensyn til betalingstjenestebrukernes personaliserte sikkerhetsopplysninger, og
 - d) kravene til felles og sikre åpne kommunikasjonsstandarder med henblikk på identifisering, autentisering, melding og informasjon samt gjennomføring av sikkerhetstiltak mellom kontotilbydere, ytere av betalingsinitieringstjenester, ytere av kontoopplysningstjenester, betalere, betalingsmottakere og andre betalingstjenesteytere.
2. Utkastene til tekniske reguleringsstandarder nevnt i nr. 1 skal utarbeides av EBA med henblikk på å
 - a) sikre et hensiktsmessig sikkerhetsnivå for betalingstjenestebrukere og betalingstjenesteytere gjennom vedtakelse av effektive og risikobaserte krav,

- b) garantere sikkerheten for betalingstjenestebrukernes midler og personopplysninger,
- c) sikre og opprettholde rettferdig konkurranse mellom alle betalingstjenesteytere,
- d) sikre teknologisk nøytralitet og nøytralitet med hensyn til forretningsmodell,
- e) legge til rette for utvikling av brukervennlige, tilgjengelige og nyskapende betalingsmidler.

3. Unntakene nevnt i nr. 1 bokstav b) skal bygge på følgende kriterier:

- a) Risikonivået ved tjenesten som ytes.
- b) Transaksjonens beløp og/eller regelmessig tilbakevendende karakter.
- c) Den betalingskanal som brukes for å gjennomføre transaksjonen.

4. EBA skal framlegge utkastene til tekniske reguleringsstandarder nevnt i nr. 1 for Kommisjonen innen 13. januar 2017.

Kommisjonen delegeres myndighet til å vedta de tekniske reguleringsstandardene i samsvar med artikkel 10–14 i forordning (EU) nr. 1093/2010.

5. I samsvar med artikkel 10 i forordning (EU) nr. 1093/2010 skal EBA regelmessig gjennomgå og eventuelt oppdatere de tekniske reguleringsstandardene for blant annet å ta hensyn til innovasjon og teknologisk utvikling.

KAPITTEL 6

Prosedyrer for alternativ tvisteløsning

Avsnitt 1

Framgangsmåter for klagebehandling

Artikkel 99

Klager

1. Medlemsstatene skal sikre at det innføres framgangsmåter som gjør det mulig for betalingstjenestebrukere og andre berørte parter, herunder forbrukersammenslutninger, å inngi klager til vedkommende myndigheter i forbindelse med betalingstjenesteyteres påståtte overtredelser av de internrettslige bestemmelsene som gjennomfører bestemmelsene i dette direktiv.

2. Der det er hensiktsmessig, og uten at det berører retten til å bringe en klage inn for en domstol i samsvar med nasjonal prosessrett, skal klageren i svaret fra vedkommende myndigheter underrettes om prosedyrene for alternativ tvisteløsning fastsatt i samsvar med artikkel 102.

Artikkel 100

Vedkommende myndigheter

1. Medlemsstatene skal utpeke vedkommende myndigheter for å sikre og kontrollere at dette direktiv faktisk overholdes. Disse vedkommende myndigheter skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at det skjer.

De skal enten være

- a) vedkommende myndigheter i henhold til artikkel 4 nr. 2 i forordning (EU) nr. 1093/2010, eller

- b) organer som er anerkjent i nasjonal rett eller av offentlige myndigheter som i henhold til nasjonal rett uttrykkelig har fullmakt til dette.

De skal ikke være betalingstjenesteytere, med unntak av nasjonale sentralbanker.

2. Myndighetene nevnt i nr. 1 skal ha alle fullmakter og ressurser de trenger for kunne utføre sine oppgaver. Dersom mer enn én vedkommende myndighet har myndighet til å sikre og overvåke at dette direktiv faktisk overholdes, skal medlemsstatene påse at disse myndighetene samarbeider tett, slik at de kan utføre sine respektive oppgaver på en effektiv måte.

3. Vedkommende myndigheter skal utøve sine fullmakter i samsvar med nasjonal rett, enten

- a) direkte i henhold til egen myndighet eller under tilsyn av rettsmyndighetene, eller
- b) ved å henvide saken til en domstol som har kompetanse til å treffe den nødvendige avgjørelse, herunder, der det er relevant, ved overprøving dersom begjæringen om å treffe nødvendig avgjørelse ikke tas til følge.

4. I tilfeller av overtredelse eller mistanke om overtredelse av bestemmelsene i nasjonal rett som innarbeider avdeling III og IV, skal vedkommende myndigheter nevnt i nr. 1 i denne artikkel være vedkommende myndigheter i betalingstjenesteyterens hjemstat, bortsett fra for agenter og filialer som driver virksomhet i henhold til etableringsretten, der vedkommende myndigheter skal være vertsstatens vedkommende myndigheter.

5. Medlemsstatene skal snarest mulig og under enhver omstendighet innen 13. januar 2018 underrette Kommisjonen om hvilke vedkommende myndigheter som er utpekt i henhold til nr. 1. De skal underrette Kommisjonen om hvordan oppgavene eventuelt er fordelt mellom disse myndighetene. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om eventuelle senere endringer med hensyn til utpekingen av disse myndighetene og deres respektive kompetanseområder.

6. EBA skal etter samråd med ESB utstede retningslinjer til vedkommende myndigheter i samsvar med artikkel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010 om klageadgangen som det skal tas hensyn til for å sikre overholdelse av nr. 1 i denne artikkel. Disse retningslinjene skal utstedes innen 13. januar 2018 og oppdateres regelmessig etter behov.

Avsnitt 2

Prosedyrer for alternativ tvisteløsning og sanksjoner

Artikkel 101

Tvisteløsning

1. Medlemsstatene skal sikre at betalingstjenesteytere innfører og anvender egnede og effektive framgangsmåter for behandling av klager fra betalingstjenestebrukere om rettigheter og plikter fastsatt i avdeling III og IV i dette direktiv, og skal kontrollere deres tiltak i denne forbindelse.

Disse framgangsmåtene skal anvendes i alle medlemsstater der betalingstjenesteyteren tilbyr betalingstjenester, og skal være tilgjengelige på et språk som er offisielt i den berørte medlemsstat, eller på et annet språk som betalingstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren måtte ha kommet til enighet om.

2. Medlemsstatene skal kreve at betalingstjenesteytere gjør sitt ytterste for å svare på betalingstjenestebrukerens klager, enten på papir eller på annet varig medium som betalingstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren måtte ha kommet til enighet om. Svaret skal behandle alle punktene i klagen og avgis innen rimelig tid, senest innen 15 virkedager etter at klagen ble mottatt. Dersom svaret i ekstraordinære tilfeller ikke kan avgis innen 15 virkedager av årsaker som ligger utenfor betalingstjenesteyterens kontroll, skal denne sende et foreløpig svar med klar angivelse av grunnene til at svaret blir forsinket, og angi fristen for når betalingstjenestebrukeren skal motta det endelige svaret. Fristen for mottak av det endelige svaret skal ikke under noen omstendighet overstige 35 virkedager.

Medlemsstatene kan innføre eller videreføre regler for tvisteløsningsprosedyrer som er mer fordelaktige for betalingstjenestebrukerne enn det som er nevnt i første ledd. I så tilfelle er det disse reglene som skal gjelde.

3. Betalingstjenesteyteren skal informere betalingstjenestebrukeren om minst ett organ for alternativ tvisteløsning som har kompetanse til å behandle tvister om rettigheter og plikter fastsatt i avdeling III og IV.
4. Informasjonen nevnt i nr. 3 skal være klar, forståelig og lett tilgjengelig på betalingstjenesteyterens nettsted, dersom slikt finnes, i filialen og i de generelle vilkårene for avtalen mellom betalingstjenesteyteren og betalingstjenestebrukeren. Den skal angi hvordan det er mulig å få ytterligere informasjon om det berørte organet for alternativ tvisteløsning og vilkårene for å benytte en slik klageadgang.

Artikkel 102

Prosedyrer for alternativ tvisteløsning

1. Medlemsstatene skal sikre at det i henhold til relevant nasjonal rett og unionsretten i samsvar med europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/11/EU⁽¹⁾ innføres egnede, uavhengige, upartiske, gjennomsiktede og effektive prosedyrer for alternativ tvisteløsning for å løse tvister mellom betalingstjenestebrukere og betalingstjenesteytere om rettigheter og plikter fastsatt i avdeling III og IV i dette direktiv, der eksisterende vedkommende organer skal benyttes der det er hensiktsmessig. Medlemsstatene skal sikre at prosedyrene for alternativ tvisteløsning får anvendelse på betalingstjenesteytere.
2. Medlemsstatene skal kreve at organene nevnt i nr. 1 i denne artikkel samarbeider effektivt for å løse tverrnasjonale tvister om rettigheter og plikter fastsatt i avdeling III og IV.

Artikkel 103

Sanksjoner

1. Medlemsstatene skal fastsette regler for sanksjoner som får anvendelse ved overtredelse av nasjonal rett som innarbeider dette direktiv, og skal treffe alle nødvendige tiltak for å sikre at de gjennomføres. Sanksjonene skal være virkningsfulle, stå i forhold til overtredelsen og virke avskrekkende.
2. Medlemsstatene skal tillate at deres vedkommende myndighet offentliggjør enhver administrativ sanksjon som pålegges for overtredelse av tiltak som er vedtatt for innarbeiding av dette direktiv, med mindre slik offentliggjøring kan skape alvorlig uro på finansmarkedene eller påføre berørte parter uforholdsmessig stor skade.

AVDELING V

DELEGERTE RETTSAKTER OG TEKNISKE REGULERINGSSTANDARDER

Artikkel 104

Delegerte rettsakter

Kommisjonen skal ha myndighet til å vedta delegerte rettsakter i samsvar med artikkel 105 med hensyn til følgende:

- a) Tilpasning av henvisningen til rekommandasjon 2003/361/EF i artikkel 4 nr. 36 i dette direktiv dersom nevnte rekommandasjon endres.
- b) Justering av beløpene angitt i artikkel 32 nr. 1 og artikkel 74 nr. 1 for å ta hensyn til inflasjon.

⁽¹⁾ Europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/11/EU av 21. mai 2013 om alternativ tvisteløsning i forbrukersaker og om endring av forordning (EF) nr. 2006/2004 og direktiv 2009/22/EF (ATF-direktivet) (EUT L 165 av 18.6.2013, s. 63).

*Artikkel 105***Utøvelse av delegert myndighet**

1. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter gis Kommisjonen med forbehold for vilkårene fastsatt i denne artikkel.
2. Myndigheten til å vedta delegerte rettsakter nevnt i artikkel 104 skal gis Kommisjonen på ubestemt tid fra 12. januar 2016.
3. Den delegerte myndigheten nevnt i artikkel 104 kan når som helst tilbakekalles av Europaparlamentet eller Rådet. En beslutning om tilbakekalling innebærer at den delegerte myndigheten som angis i beslutningen, opphører å gjelde. Beslutningen får anvendelse dagen etter at den kunngjøres i *Den europeiske unions tidende*, eller på et senere tidspunkt angitt i beslutningen. Den berører ikke gyldigheten av delegerte rettsakter som allerede er trådt i kraft.
4. Så snart Kommisjonen vedtar en delegert rettsakt, skal den underrette Europaparlamentet og Rådet samtidig om dette.
5. En delegert rettsakt vedtatt i henhold til artikkel 104 skal tre i kraft bare dersom verken Europaparlamentet eller Rådet har gjort innsigelse mot rettsakten innen en frist på tre måneder etter at rettsakten ble meddelt Europaparlamentet og Rådet, eller dersom Europaparlamentet og Rådet innen utløpet av denne fristen begge har underrettet Kommisjonen om at de ikke kommer til å gjøre innsigelse. Nevnte frist kan forlenges med tre måneder på Europaparlamentets eller Rådets initiativ.

*Artikkel 106***Plikt til å orientere forbrukerne om deres rettigheter**

1. Innen 13. januar 2018 skal Kommisjonen utarbeide en brukervennlig elektronisk brosjyre som på en klar og lett forståelig måte angir forbrukernes rettigheter i henhold til dette direktiv og tilknyttet unionsrett.
2. Kommisjonen skal underrette medlemsstatene, europeiske sammenslutninger av betalingstjenesteytere og europeiske forbrukersammenslutninger om offentliggjøringen av brosjyren nevnt i nr. 1.

Kommisjonen, EBA og vedkommende myndigheter skal hver for seg sørge for at brosjyren er lett tilgjengelig på deres respektive nettsteder.

3. Betalingstjenesteyterne skal sørge for at brosjyren er lett tilgjengelig på deres nettsteder, om slike finnes, og på papir i deres filialer, hos deres agenter og ved foretak som de har utkontraktert virksomhet til.
4. Betalingstjenesteyterne skal ikke kreve betaling av sine kunder for å gjøre informasjon tilgjengelig i henhold til denne artikkel.
5. Når det gjelder personer med nedsatt funksjonsevne, skal bestemmelsene i denne artikkel anvendes ved hjelp av egnede alternative metoder, slik at informasjonen gis i et tilgjengelig format.

AVDELING VI

SLUTTBESTEMMELSER*Artikkel 107***Full harmonisering**

1. Uten at det berører artikkel 2, artikkel 8 nr. 3, artikkel 32, artikkel 38 nr. 2, artikkel 42 nr. 2, artikkel 55 nr. 6, artikkel 57 nr. 3, artikkel 58 nr. 3, artikkel 61 nr. 2 og 3, artikkel 62 nr. 5, artikkel 63 nr. 2 og 3, artikkel 74 nr. 1 fjerde ledd og artikkel 86, skal medlemsstatene, i den utstrekning dette direktiv inneholder harmoniserte bestemmelser, ikke beholde eller innføre andre bestemmelser enn dem som er fastsatt i dette direktiv.

2. Dersom en medlemsstat anvender en av mulighetene i nr. 1, skal den underrette Kommisjonen om dette og om eventuelle senere endringer. Kommisjonen skal offentliggjøre opplysningene på et nettsted eller på en annen måte som gjør dem lett tilgjengelige.

3. Medlemsstatene skal sikre at betalingstjenesteyterne ikke fraviker de bestemmelser i nasjonal rett som innarbeider dette direktiv, til skade for betalingstjenestebrukere, bortsett fra der dette er uttrykkelig tillatt.

Betalingstjenesteyterne kan imidlertid gi betalingstjenestebrukerne gunstigere vilkår.

Artikkel 108

Revisjonsklausul

Kommisjonen skal innen 13. januar 2021 framlegge for Europaparlamentet, Rådet, ESB og Den europeiske økonomiske og sosiale komité en rapport om anvendelsen og virkningene av dette direktiv, særlig om

- a) egnetheten og virkningen av reglene for gebyrer fastsatt i artikkel 62 nr. 3, 4 og 5,
- b) anvendelsen av artikkel 2 nr. 3 og 4, herunder en vurdering av hvorvidt avdeling III og IV, dersom det er teknisk mulig, kan anvendes i sin helhet på betalingstransaksjoner som det vises til i nevnte numre,
- c) tilgangen til betalingssystemer, særlig med hensyn til konkurransenivå,
- d) egnetheten og virkningen av terskelverdiene for betalingstransaksjonene nevnt i artikkel 3 bokstav I),
- e) egnetheten og virkningen av terskelverdiene for unntaket nevnt i artikkel 32 nr. 1 bokstav a),
- f) hvorvidt det, gitt utviklingen, ville være ønskelig, som et tillegg til bestemmelsene i artikkel 75 om betalingstransaksjoner der beløpet ikke er kjent på forhånd og midler er reservert, å innføre maksimumsgrenser for beløp som kan reserveres på betalerens betalingskonto i slike situasjoner.

I relevante tilfeller skal Kommisjonen framlegge et forslag til regelverk sammen med sin rapport.

Artikkel 109

Overgangsbestemmelse

1. Medlemsstatene skal tillate at betalingsinstitusjoner som senest 13. januar 2018 har startet virksomhet i samsvar med nasjonal rett som innarbeider direktiv 2007/64/EF, fortsetter denne virksomheten inntil 13. juli 2018 i samsvar med kravene fastsatt i direktiv 2007/64/EF uten å måtte søke om tillatelse i samsvar med artikkel 5 i dette direktiv eller overholde de andre bestemmelsene fastsatt eller nevnt i avdeling II i dette direktiv.

Medlemsstatene skal kreve at slike betalingsinstitusjoner oversender alle relevante opplysninger til vedkommende myndigheter slik at sistnevnte senest 13. juli 2018 kan vurdere om disse betalingsinstitusjonene oppfyller kravene fastsatt i avdeling II, og dersom de ikke oppfyller kravene, hvilke tiltak som må treffes for å sikre oppfyllelse, eller om det er på sin plass å tilbakekalle tillatelsen.

Betalingsinstitusjoner som ved vedkommende myndigheters kontroll oppfyller kravene fastsatt i avdeling II, skal gis tillatelse og føres inn i registrene nevnt i artikkel 14 og 15. Dersom disse betalingsinstitusjonene ikke oppfyller kravene fastsatt i avdeling II senest 13. juli 2018, skal de forbys å yte betalingstjenester i samsvar med artikkel 37.

2. Medlemsstatene kan fastsette at betalingsinstitusjonene nevnt i nr. 1 i denne artikkel automatisk skal gis tillatelse og innføres i registrene nevnt i artikkel 14 og 15 dersom vedkommende myndigheter allerede har fått dokumentert at kravene i artikkel 5 og 11 er oppfylt. Vedkommende myndigheter skal underrette de berørte betalingsinstitusjonene før det gis tillatelse.

3. Dette nummer får anvendelse på fysiske og juridiske personer som var omfattet av artikkel 26 i direktiv 2007/64/EF før 13. januar 2018, og som har utøvd betalingstjenestevirksomhet i henhold til direktiv 2007/64/EF.

Medlemsstatene skal tillate at disse personene fortsetter denne virksomheten inntil 13. januar 2019 i den berørte medlemsstat i samsvar med direktiv 2007/64/EF uten at de må søke om tillatelse i henhold til artikkel 5 i dette direktiv, få unntak i henhold til artikkel 32 i dette direktiv eller overholde de andre bestemmelsene fastsatt eller nevnt i avdeling II i dette direktiv.

Enhver person nevnt i første ledd som innen 13. januar 2019 ikke har fått tillatelse eller unntak i henhold til dette direktiv, skal forbys å yte betalingstjenester i samsvar med artikkel 37 i dette direktiv.

4. Medlemsstatene kan tillate at fysiske og juridiske personer som omfattes av et unntak som nevnt i nr. 3 i denne artikkel, skal anses som omfattet av et unntak og automatisk innføres i registrene nevnt i artikkel 14 og 15 dersom vedkommende myndigheter har dokumentasjon på at kravene fastsatt i artikkel 32 er oppfylt. Vedkommende myndigheter skal underrette de berørte betalingsinstitusjonene.

5. Uten hensyn til nr. 1 i denne artikkel skal betalingsinstitusjoner som har fått tillatelse til å yte betalingstjenestene nevnt i nr. 7 i vedlegget til direktiv 2007/64/EF, beholde tillatelsen til å yte de betalingstjenester som anses som betalingstjenestene nevnt i nr. 3 i vedlegg I til dette direktiv, dersom vedkommende myndigheter senest 13. januar 2020 har fått dokumentasjon på at kravene fastsatt i artikkel 7 bokstav c) og artikkel 9 i dette direktiv er oppfylt.

Artikkel 110

Endringer av direktiv 2002/65/EF

I direktiv 2002/65/EF skal artikkel 4 nr. 5 lyde:

«5. Dersom europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/2366(*) òg skal nyttast, skal føresegnene om opplysningar i medhald av artikkel 3 nr. 1 i dette direktivet, bortsett frå nr. 2 bokstav c)–g), nr. 3 bokstav a), d) og e) og nr. 4 bokstav b), bytast ut med artikkel 44, 45, 51 og 52 i direktiv (EU) 2015/2366.

(*) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2015/2366 av 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om endring av direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF, 2013/36/EF og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om oppheving av direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 av 23.12.2015, s. 35).»

Artikkel 111

Endringer av direktiv 2009/110/EF

I direktiv 2009/110/EF gjøres følgende endringer:

1) I artikkel 3 gjøres følgende endringer:

a) Nr. 1 skal lyde:

«1. Med forbehold for dette direktiv får artikkel 5, artikkel 11–17, artikkel 19 nr. 5 og 6 og artikkel 20–31 i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/2366(*), herunder de delegerede rettsaktene vedtatt i henhold til artikkel 15 nr. 4, artikkel 28 nr. 5 og artikkel 29 nr. 7 i nevnte direktiv, tilsvarende anvendelse på e-pengeforetak.

(*) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2015/2366 av 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om endring av direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF, 2013/36/EF og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om oppheving av direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 av 23.12.2015, s. 35).»

b) Nr. 4 og 5 skal lyde:

«4. Medlemsstatene skal tillate at e-pengeforetak distribuerer og innløser elektroniske penger via fysiske eller juridiske personer som opptrer på deres vegne. Dersom e-pengeforetaket distribuerer elektroniske penger i en annen medlemsstat ved å engasjere en fysisk eller juridisk person, får artikkel 27–31, med unntak av artikkel 29 nr. 4 og 5, i direktiv (EU) 2015/2366, herunder de delegerede rettsaktene vedtatt i samsvar med artikkel 28 nr. 5 og artikkel 29 nr. 7 i nevnte direktiv, tilsvarende anvendelse på slike e-pengeforetak.

5. Uten hensyn til nr. 4 i denne artikkel skal e-pengeforetak ikke utstede elektroniske penger via agenter. E-pengeforetak skal kunne yte betalingstjenestene nevnt i artikkel 6 nr. 1 bokstav a) i dette direktiv via agenter på vilkårene fastsatt i artikkel 19 i direktiv (EU) 2015/2366.»

2) I artikkel 18 skal nytt nummer lyde:

«4. Medlemsstatene skal tillate at e-pengeforetak som før 13. januar 2018 har startet virksomhet i samsvar med dette direktiv og direktiv 2007/64/EF i den medlemsstat der de har sitt hovedkontor, fortsetter denne virksomheten inntil 13. juli 2018 i denne eller andre medlemsstater uten å måtte søke om tillatelse i samsvar med artikkel 3 i dette direktiv eller oppfylle andre krav fastsatt eller nevnt i avdeling II i dette direktiv.

Medlemsstatene skal kreve at e-pengeforetakene nevnt i første ledd oversender alle relevante opplysninger til vedkommende myndigheter slik at sistnevnte senest 13. juli 2018 kan vurdere om e-pengeforetakene oppfyller kravene fastsatt i avdeling II i dette direktiv, og dersom de ikke oppfyller kravene, hvilke tiltak som må treffes for å sikre oppfyllelse, eller om det er på sin plass å tilbakekalle tillatelsen.

E-pengeforetakene nevnt i første ledd som ved vedkommende myndigheters kontroll oppfyller kravene fastsatt i avdeling II, skal gis tillatelse og føres inn i registeret. Dersom e-pengeforetakene ikke oppfyller kravene fastsatt i avdeling II senest 13. juli 2018, skal de forbys å utstede elektroniske penger.»

*Artikkel 112***Endringer av forordning (EU) nr. 1093/2010**

I forordning (EU) nr. 1093/2010 gjøres følgende endringer:

1) Artikkel 1 nr. 2 skal lyde:

«2. Myndigheten skal handle innenfor den myndighet denne forordning gir, innenfor virkeområdet for direktiv 2002/87/EF, direktiv 2009/110/EF, europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013(*), europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/36/EU(**), europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/49/EU(***), europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/847(****), europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/2366(*****), og, i den grad disse rettsaktene får anvendelse på kreditt- og finansinstitusjoner og de vedkommende myndigheter som fører tilsyn med dem, innenfor rammen av de relevante delene av direktiv 2002/65/EF og europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/849(*****), herunder alle direktiver, forordninger, beslutninger og vedtak som er basert på disse rettsaktene, og eventuelle andre juridisk bindende unionsrettsakter som pålegger Myndigheten oppgaver. Myndigheten skal også handle i samsvar med rådsforordning (EU) nr. 1024/2013(*****).

-
- (*) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 575/2013 av 26. juni 2013 om tilsynskrav for kredittinstitusjoner og verdipapirforetak og om endring av forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 av 27.6.2013, s. 1).
- (**) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2013/36/EU av 26. juni 2013 om adgang til å utøve virksomhet som kredittinstitusjon og om tilsyn med kredittinstitusjoner og verdipapirforetak, om endring av direktiv 2002/87/EF og om oppheving av direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 av 27.6.2013, s. 338).
- (***) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2014/49/EU av 16. april 2014 om innskuddsgarantiordninger (EUT L 173 av 12.6.2014, s. 149).
- (****) Europaparlaments- og rådsforordning (EU) 2015/847 av 20. mai 2015 om opplysninger som skal følge pengeoverføringer, og om oppheving av forordning (EF) nr. 1781/2006 (EUT L 141 av 5.6.2015, s. 1).
- (*****) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2015/2366 av 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om endring av direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF, 2013/36/EF og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om oppheving av direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 av 23.12.2015, s. 35).»
- (*****) Europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/849 av 20. mai 2015 om tiltak for å hindre at finanssystemet brukes til hvitvasking av penger eller finansiering av terrorisme, om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EU) nr. 648/2012 og om oppheving av europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/60/EF og kommisjonsdirektiv 2006/70/EF (EUT L 141 av 5.6.2015, s. 73).
- (*****) Rådsforordning (EU) nr. 1024/2013 av 15. oktober 2013 om tildeling av særskilte oppgaver til Den europeiske sentralbank i forbindelse med politikken for tilsyn med kredittinstitusjoner (EUT L 287 av 29.10.2013, s. 63).»

2) Artikkel 4 nr. 1 skal lyde:

«1) «finansinstitusjoner» «kredittinstitusjoner» som definert i artikkel 4 nr. 1 punkt 1 i forordning (EU) nr. 575/2013, «verdipapirforetak» som definert i artikkel 4 nr. 1 punkt 2 i forordning (EU) nr. 575/2013, «finansielle konglomerater» som definert i artikkel 2 nr. 14 i direktiv 2002/87/EF, «betalingstjenesteytere» som definert i artikkel 4 nr. 11 i direktiv (EU) 2015/2366 og «e-pengeforetak» som definert i artikkel 2 nr. 1 i direktiv 2009/110/EF, med forbehold for at det med «finansinstitusjoner» i direktiv (EU) 2015/849 menes kredittinstitusjoner og finansinstitusjoner som definert i artikkel 3 nr. 1 og 2 i direktiv (EU) 2015/849.»

*Artikkel 113***Endring av direktiv 2013/36/EU**

I vedlegg I til direktiv 2013/36/EU skal nr. 4 lyde:

«4) Betalingstjenester som definert i artikkel 4 nr. 3 i europaparlaments- og rådsdirektiv (EU) 2015/2366(*).

(*) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2015/2366 av 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om endring av direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF, 2013/36/EF og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om oppheving av direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 av 23.12.2015, s. 35).»

*Artikkel 114***Oppheving**

Direktiv 2007/64/EF oppheves med virkning fra 13. januar 2018.

Henvisninger til det opphevede direktivet skal forstås som henvisninger til dette direktiv og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegg II.

*Artikkel 115***Innarbeiding i nasjonal rett**

1. Medlemsstatene skal innen 13. januar 2018 vedta og kunngjøre de bestemmelser som er nødvendige for å etterkomme dette direktiv. De skal umiddelbart underrette Kommisjonen om dette.
2. De skal anvende disse bestemmelsene fra 13. januar 2018.

Når disse bestemmelsene vedtas av medlemsstatene, skal de inneholde en henvisning til dette direktiv, eller det skal vises til direktivet når de kunngjøres. Nærmere regler for henvisningen fastsettes av medlemsstatene.

3. Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.
4. Som unntak fra nr. 2 skal medlemsstatene sikre at sikkerhetstiltakene nevnt i artikkel 65, 66, 67 og 97 får anvendelse 18 måneder etter datoen for ikrafttredelse av de tekniske reguleringsstandardene nevnt i artikkel 98.
5. Medlemsstatene skal ikke forby juridiske personer som før 12. januar 2016 på deres territorier har utøvd virksomhet som ytere av betalingsinstitieringstjenester og ytere av kontoopplysningstjenester i henhold til dette direktiv, å fortsette å utøve den samme virksomheten på deres territorium i overgangsperioden nevnt i nr. 2 og 4 i samsvar med gjeldende rammeregler.
6. Medlemsstatene skal sikre at inntil kontotilbydere overholder de tekniske reguleringsstandardene nevnt i nr. 4, skal ingen av dem kunne utnytte sin manglende overholdelse til å sperre eller hindre bruk av betalingsinstitierings- eller kontoopplysningstjenester for kontoene de forvalter.

*Artikkel 116***Ikrafttredelse**

Dette direktiv trer i kraft den 20. dagen etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

*Artikkel 117***Mottakere**

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Strasbourg 25. november 2015.

For Europaparlamentet

M. SCHULZ

President

For Rådet

N. SCHMITZ

Formann

*VEDLEGG I***BETALINGSTJENESTER**

[som nevnt i artikkel 4 nr. 3]

1. Tjenester som gjør det mulig å sette inn kontanter på en betalingskonto, samt alle aktiviteter som kreves for å forvalte en betalingskonto.
2. Tjenester som gjør det mulig å ta ut kontanter fra en betalingskonto, samt alle aktiviteter som kreves for å forvalte en betalingskonto.
3. Gjennomføring av betalingstransaksjoner, herunder overføring av midler på en betalingskonto hos brukerens betalingstjenesteyter eller hos en annen betalingstjenesteyter:
 - a) Gjennomføring av direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer.
 - b) Gjennomføring av betalingstransaksjoner med betalingskort eller en lignende innretning.
 - c) Gjennomføring av kreditoverføringer, herunder faste betalingsordrer.
4. Gjennomføring av betalingstransaksjoner der midlene er dekket innenfor en kredittlinje for betalingstjenestebrukeren:
 - a) Gjennomføring av direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer.
 - b) Gjennomføring av betalingstransaksjoner med betalingskort eller en lignende innretning.
 - c) Gjennomføring av kreditoverføringer, herunder faste betalingsordrer.
5. Utstedelse av betalingsinstrumenter og/eller innløsning av betalingstransaksjoner.
6. Pengeoverføring.
7. Betalingsinitieringstjenester.
8. Kontoopplysningstjenester.

—

VEDLEGG II

SAMMENLIGNINGSTABELL

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 1 nr. 1	Artikkel 1 nr. 1
Artikkel 1 nr. 2	Artikkel 1 nr. 2
Artikkel 2 nr. 1	Artikkel 2 nr. 1
Artikkel 2 nr. 2	
Artikkel 2 nr. 3	
Artikkel 2 nr. 4	
Artikkel 2 nr. 5	Artikkel 2 nr. 3
Artikkel 3	Artikkel 3
Artikkel 4:	Artikkel 4:
nr. 1, 2, 3, 4, 5 og 10	nr. 1, 2, 3, 4, 5 og 10
nr. 7	nr. 6
nr. 8	nr. 7
nr. 9	nr. 8
nr. 11	nr. 9
nr. 12	nr. 14
nr. 13	nr. 16
nr. 14	nr. 23
nr. 20, 21, 22	nr. 11, 12, 13
nr. 23	nr. 28
nr. 25	nr. 15
nr. 26, 27	nr. 17, 18
nr. 28	nr. 20
nr. 29	nr. 19
nr. 33	nr. 21
nr. 34, 35, 36, 37	nr. 24, 25, 26, 27
nr. 38	nr. 22
nr. 39, 40	nr. 29, 30
nr. 6, 15–19, 24, 30–32, 41–48	—
Artikkel 5 nr. 1	Artikkel 5
Artikkel 5 nr. 2	—
Artikkel 5 nr. 3	—
Artikkel 5 nr. 4	—

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 5 nr. 5	—
Artikkel 5 nr. 6	—
Artikkel 5 nr. 7	—
Artikkel 6 nr. 1	—
Artikkel 6 nr. 2	—
Artikkel 6 nr. 3	—
Artikkel 6 nr. 4	—
Artikkel 7	Artikkel 6
Artikkel 8 nr. 1	Artikkel 7 nr. 1
Artikkel 8 nr. 2	Artikkel 7 nr. 2
Artikkel 8 nr. 3	Artikkel 7 nr. 3
Artikkel 9 nr. 1	Artikkel 8 nr. 1
Artikkel 9 nr. 2	Artikkel 8 nr. 2
Artikkel 9 nr. 3	Artikkel 8 nr. 3
Artikkel 10 nr. 1	Artikkel 9 nr. 1
Artikkel 10 nr. 2	Artikkel 9 nr. 2
—	Artikkel 9 nr. 3 og 4
Artikkel 11 nr. 1	Artikkel 10 nr. 1
Artikkel 11 nr. 2	Artikkel 10 nr. 2
Artikkel 11 nr. 3	Artikkel 10 nr. 3
Artikkel 11 nr. 4	Artikkel 10 nr. 4
Artikkel 11 nr. 5	Artikkel 10 nr. 5
Artikkel 11 nr. 6	Artikkel 10 nr. 6
Artikkel 11 nr. 7	Artikkel 10 nr. 7
Artikkel 11 nr. 8	Artikkel 10 nr. 8
Artikkel 11 nr. 9	Artikkel 10 nr. 9
Artikkel 12	Artikkel 11
Artikkel 13 nr. 1	Artikkel 12 nr. 1
Artikkel 13 nr. 2	Artikkel 12 nr. 2
Artikkel 13 nr. 3	Artikkel 12 nr. 3
Artikkel 14 nr. 1	Artikkel 13
Artikkel 14 nr. 2	Artikkel 13
Artikkel 14 nr. 3	—
Artikkel 14 nr. 4	—
Artikkel 15 nr. 1	—

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 15 nr. 2	—
Artikkel 15 nr. 3	—
Artikkel 15 nr. 4	—
Artikkel 15 nr. 5	—
Artikkel 16	Artikkel 14
Artikkel 17 nr. 1	Artikkel 15 nr. 1
Artikkel 17 nr. 2	Artikkel 15 nr. 2
Artikkel 17 nr. 3	Artikkel 15 nr. 3
Artikkel 17 nr. 4	Artikkel 15 nr. 4
Artikkel 18 nr. 1	Artikkel 16 nr. 1
Artikkel 18 nr. 2	Artikkel 16 nr. 2
Artikkel 18 nr. 3	Artikkel 16 nr. 2
Artikkel 18 nr. 4	Artikkel 16 nr. 3
Artikkel 18 nr. 5	Artikkel 16 nr. 4
Artikkel 18 nr. 6	Artikkel 16 nr. 5
Artikkel 19 nr. 1	Artikkel 17 nr. 1
Artikkel 19 nr. 2	Artikkel 17 nr. 2
Artikkel 19 nr. 3	Artikkel 17 nr. 3
Artikkel 19 nr. 4	Artikkel 17 nr. 4
Artikkel 19 nr. 5	Artikkel 17 nr. 5
Artikkel 19 nr. 6	Artikkel 17 nr. 7
Artikkel 19 nr. 7	Artikkel 17 nr. 8
Artikkel 19 nr. 8	—
Artikkel 20 nr. 1	Artikkel 18 nr. 1
Artikkel 20 nr. 2	Artikkel 18 nr. 2
Artikkel 21	Artikkel 19
Artikkel 22 nr. 1	Artikkel 20 nr. 1
Artikkel 22 nr. 2	Artikkel 20 nr. 2
Artikkel 22 nr. 3	Artikkel 20 nr. 3
Artikkel 22 nr. 4	Artikkel 20 nr. 4
Artikkel 22 nr. 5	Artikkel 20 nr. 5
Artikkel 23 nr. 1	Artikkel 21 nr. 1
Artikkel 23 nr. 2	Artikkel 21 nr. 2
Artikkel 23 nr. 3	Artikkel 21 nr. 3
Artikkel 24 nr. 1	Artikkel 22 nr. 1

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 24 nr. 2	Artikkel 22 nr. 2
Artikkel 24 nr. 3	Artikkel 22 nr. 3
Artikkel 25 nr. 1	Artikkel 23 nr. 1
Artikkel 25 nr. 2	Artikkel 23 nr. 2
Artikkel 26 nr. 1	Artikkel 24 nr. 1
Artikkel 26 nr. 2	Artikkel 24 nr. 2
Artikkel 27 nr. 1	—
Artikkel 27 nr. 2	—
Artikkel 28 nr. 1	Artikkel 25 nr. 1
Artikkel 28 nr. 2	—
Artikkel 28 nr. 3	—
Artikkel 28 nr. 4	—
Artikkel 28 nr. 5	—
Artikkel 29 nr. 1	Artikkel 25 nr. 2 og 3
Artikkel 29 nr. 2	—
Artikkel 29 nr. 3	Artikkel 25 nr. 4
Artikkel 29 nr. 4	—
Artikkel 29 nr. 5	—
Artikkel 29 nr. 6	—
Artikkel 30 nr. 1	—
Artikkel 30 nr. 2	—
Artikkel 30 nr. 3	—
Artikkel 30 nr. 4	—
Artikkel 31 nr. 1	—
Artikkel 31 nr. 2	Artikkel 25 nr. 4
Artikkel 32 nr. 1	Artikkel 26 nr. 1
Artikkel 32 nr. 2	Artikkel 26 nr. 2
Artikkel 32 nr. 3	Artikkel 26 nr. 3
Artikkel 32 nr. 4	Artikkel 26 nr. 4
Artikkel 32 nr. 5	Artikkel 26 nr. 5
Artikkel 32 nr. 6	Artikkel 26 nr. 6
Artikkel 33 nr. 1	—
Artikkel 33 nr. 2	—
Artikkel 34	Artikkel 27
Artikkel 35 nr. 1	Artikkel 28 nr. 1

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 35 nr. 2	Artikkel 28 nr. 2
Artikkel 36	—
Artikkel 37 nr. 1	Artikkel 29
Artikkel 37 nr. 2	—
Artikkel 37 nr. 3	—
Artikkel 37 nr. 4	—
Artikkel 37 nr. 5	—
Artikkel 38 nr. 1	Artikkel 30 nr. 1
Artikkel 38 nr. 2	Artikkel 30 nr. 2
Artikkel 38 nr. 3	Artikkel 30 nr. 3
Artikkel 39	Artikkel 31
Artikkel 40 nr. 1	Artikkel 32 nr. 1
Artikkel 40 nr. 2	Artikkel 32 nr. 2
Artikkel 40 nr. 3	Artikkel 32 nr. 3
Artikkel 41	Artikkel 33
Artikkel 42 nr. 1	Artikkel 34 nr. 1
Artikkel 42 nr. 2	Artikkel 34 nr. 2
Artikkel 43 nr. 1	Artikkel 35 nr. 1
Artikkel 43 nr. 2	Artikkel 35 nr. 2
Artikkel 44 nr. 1	Artikkel 36 nr. 1
Artikkel 44 nr. 2	Artikkel 36 nr. 2
Artikkel 44 nr. 3	Artikkel 36 nr. 3
Artikkel 45 nr. 1	Artikkel 37 nr. 1
Artikkel 45 nr. 2	—
Artikkel 45 nr. 3	Artikkel 37 nr. 2
Artikkel 46	—
Artikkel 47	—
Artikkel 48	Artikkel 38
Artikkel 49	Artikkel 39
Artikkel 50	Artikkel 40
Artikkel 51 nr. 1	Artikkel 41 nr. 1
Artikkel 51 nr. 2	Artikkel 41 nr. 2
Artikkel 51 nr. 3	Artikkel 41 nr. 3
Artikkel 52 nr. 1	Artikkel 42 nr. 1
Artikkel 52 nr. 2	Artikkel 42 nr. 2

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 52 nr. 3	Artikkel 42 nr. 3
Artikkel 52 nr. 4	Artikkel 42 nr. 4
Artikkel 52 nr. 5	Artikkel 42 nr. 5
Artikkel 52 nr. 6	Artikkel 42 nr. 6
Artikkel 52 nr. 7	Artikkel 42 nr. 7
Artikkel 53	Artikkel 43
Artikkel 54 nr. 1	Artikkel 44 nr. 1
Artikkel 54 nr. 2	Artikkel 44 nr. 2
Artikkel 54 nr. 3	Artikkel 44 nr. 3
Artikkel 55 nr. 1	Artikkel 45 nr. 1
Artikkel 55 nr. 2	Artikkel 45 nr. 2
Artikkel 55 nr. 3	Artikkel 45 nr. 3
Artikkel 55 nr. 4	Artikkel 45 nr. 4
Artikkel 55 nr. 5	Artikkel 45 nr. 5
Artikkel 55 nr. 6	Artikkel 45 nr. 6
Artikkel 56	Artikkel 46
Artikkel 57 nr. 1	Artikkel 47 nr. 1
Artikkel 57 nr. 2	Artikkel 47 nr. 2
Artikkel 57 nr. 3	Artikkel 47 nr. 3
Artikkel 58 nr. 1	Artikkel 48 nr. 1
Artikkel 58 nr. 2	Artikkel 48 nr. 2
Artikkel 58 nr. 3	Artikkel 48 nr. 3
Artikkel 59 nr. 1	Artikkel 49 nr. 1
Artikkel 59 nr. 2	Artikkel 49 nr. 2
Artikkel 60 nr. 1	Artikkel 50 nr. 1
Artikkel 60 nr. 2	Artikkel 50 nr. 2
Artikkel 60 nr. 3	—
Artikkel 61 nr. 1	Artikkel 51 nr. 1
Artikkel 61 nr. 2	Artikkel 51 nr. 2
Artikkel 61 nr. 3	Artikkel 51 nr. 3
Artikkel 61 nr. 4	Artikkel 51 nr. 4
Artikkel 62 nr. 1	Artikkel 52 nr. 1
Artikkel 62 nr. 2	Artikkel 52 nr. 2
Artikkel 62 nr. 3	Artikkel 52 nr. 3
Artikkel 62 nr. 4	—

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 62 nr. 5	—
Artikkel 63 nr. 1	Artikkel 53 nr. 1
Artikkel 63 nr. 2	Artikkel 53 nr. 2
Artikkel 63 nr. 3	Artikkel 53 nr. 3
Artikkel 64 nr. 1	Artikkel 54 nr. 1
Artikkel 64 nr. 2	Artikkel 54 nr. 2
Artikkel 64 nr. 3	Artikkel 54 nr. 3
Artikkel 64 nr. 4	Artikkel 54 nr. 4
Artikkel 65 nr. 1	—
Artikkel 65 nr. 2	—
Artikkel 65 nr. 3	—
Artikkel 65 nr. 4	—
Artikkel 65 nr. 5	—
Artikkel 65 nr. 6	—
Artikkel 66 nr. 1	—
Artikkel 66 nr. 2	—
Artikkel 66 nr. 3	—
Artikkel 66 nr. 4	—
Artikkel 66 nr. 5	—
Artikkel 67 nr. 1	—
Artikkel 67 nr. 2	—
Artikkel 67 nr. 3	—
Artikkel 67 nr. 4	—
Artikkel 68 nr. 1	Artikkel 55 nr. 1
Artikkel 68 nr. 2	Artikkel 55 nr. 2
Artikkel 68 nr. 3	Artikkel 55 nr. 3
Artikkel 68 nr. 4	Artikkel 55 nr. 4
Artikkel 69 nr. 1	Artikkel 56 nr. 1
Artikkel 69 nr. 2	Artikkel 56 nr. 2
Artikkel 70 nr. 1	Artikkel 57 nr. 1
Artikkel 70 nr. 2	Artikkel 57 nr. 2
Artikkel 71 nr. 1	Artikkel 58
Artikkel 71 nr. 2	—
Artikkel 72 nr. 1	Artikkel 59 nr. 1
Artikkel 72 nr. 2	Artikkel 59 nr. 2

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 73 nr. 1	Artikkel 60 nr. 1
Artikkel 73 nr. 2	—
Artikkel 73 nr. 3	Artikkel 60 nr. 2
Artikkel 74 nr. 1	Artikkel 61 nr.1, 61 nr. 2 og 61 nr. 3
Artikkel 74 nr. 2	—
Artikkel 74 nr. 3	Artikkel 61 nr. 4 og 5
Artikkel 75 nr. 1	—
Artikkel 75 nr. 2	—
Artikkel 76 nr. 1	Artikkel 62 nr. 1
Artikkel 76 nr. 2	Artikkel 62 nr. 2
Artikkel 76 nr. 3	Artikkel 62 nr. 3
Artikkel 76 nr. 4	—
Artikkel 77 nr. 1	Artikkel 63 nr. 1
Artikkel 77 nr. 2	Artikkel 63 nr. 2
Artikkel 78 nr. 1	Artikkel 64 nr. 1
Artikkel 78 nr. 2	Artikkel 64 nr. 2
Artikkel 79 nr. 1	Artikkel 65 nr. 1
Artikkel 79 nr. 2	Artikkel 65 nr. 2
Artikkel 79 nr. 3	Artikkel 65 nr. 3
Artikkel 80 nr. 1	Artikkel 66 nr. 1
Artikkel 80 nr. 2	Artikkel 66 nr. 2
Artikkel 80 nr. 3	Artikkel 66 nr. 3
Artikkel 80 nr. 4	Artikkel 66 nr. 4
Artikkel 80 nr. 5	Artikkel 66 nr. 5
Artikkel 81 nr. 1	Artikkel 67 nr. 1
Artikkel 81 nr. 2	Artikkel 67 nr. 2
Artikkel 81 nr. 3	Artikkel 67 nr. 3
Artikkel 82 nr. 1	Artikkel 68 nr. 1
Artikkel 82 nr. 2	Artikkel 68 nr. 2
Artikkel 83 nr. 1	Artikkel 69 nr. 1
Artikkel 83 nr. 2	Artikkel 69 nr. 2
Artikkel 83 nr. 3	Artikkel 69 nr. 3
Artikkel 84	Artikkel 70
Artikkel 85	Artikkel 71
Artikkel 86	Artikkel 72

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 87 nr. 1	Artikkel 73 nr. 1
Artikkel 87 nr. 2	Artikkel 73 nr. 1
Artikkel 87 nr. 3	Artikkel 73 nr. 2
Artikkel 88 nr. 1	Artikkel 74 nr. 1
Artikkel 88 nr. 2	Artikkel 74 nr. 2
Artikkel 88 nr. 3	Artikkel 74 nr. 2
Artikkel 88 nr. 4	Artikkel 74 nr. 2
Artikkel 88 nr. 5	Artikkel 74 nr. 3
Artikkel 89 nr. 1	Artikkel 75 nr. 1
Artikkel 89 nr. 2	Artikkel 75 nr. 2
Artikkel 89 nr. 3	Artikkel 75 nr. 3
Artikkel 90 nr. 1	—
Artikkel 90 nr. 2	—
Artikkel 91	Artikkel 76
Artikkel 92 nr. 1	Artikkel 77 nr. 1
Artikkel 92 nr. 2	Artikkel 77 nr. 2
Artikkel 93	Artikkel 78
Artikkel 94 nr. 1	Artikkel 79 nr. 1
Artikkel 94 nr. 2	—
Artikkel 95 nr. 1	—
Artikkel 95 nr. 2	—
Artikkel 95 nr. 3	—
Artikkel 95 nr. 4	—
Artikkel 95 nr. 5	—
Artikkel 96 nr. 1	—
Artikkel 96 nr. 2	—
Artikkel 96 nr. 3	—
Artikkel 96 nr. 4	—
Artikkel 96 nr. 5	—
Artikkel 96 nr. 6	—
Artikkel 97 nr. 1	—
Artikkel 97 nr. 2	—
Artikkel 97 nr. 3	—
Artikkel 97 nr. 4	—
Artikkel 97 nr. 5	—

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 98 nr. 1	—
Artikkel 98 nr. 2	—
Artikkel 98 nr. 3	—
Artikkel 98 nr. 4	—
Artikkel 98 nr. 5	—
Artikkel 99 nr. 1	Artikkel 80 nr. 1
Artikkel 99 nr. 2	Artikkel 80 nr. 2
Artikkel 100 nr. 1	—
Artikkel 100 nr. 2	—
Artikkel 100 nr. 3	—
Artikkel 100 nr. 4	Artikkel 82 nr. 2
Artikkel 100 nr. 5	—
Artikkel 100 nr. 6	—
Artikkel 101 nr. 1	—
Artikkel 101 nr. 2	—
Artikkel 101 nr. 3	—
Artikkel 101 nr. 4	—
Artikkel 102 nr. 1	Artikkel 83 nr. 1
Artikkel 102 nr. 2	Artikkel 83 nr. 2
Artikkel 103 nr. 1	Artikkel 81 nr. 1
Artikkel 103 nr. 2	—
Artikkel 104	—
Artikkel 105 nr. 1	—
Artikkel 105 nr. 2	—
Artikkel 105 nr. 3	—
Artikkel 105 nr. 4	—
Artikkel 105 nr. 5	—
Artikkel 106 nr. 1	—
Artikkel 106 nr. 2	—
Artikkel 106 nr. 3	—
Artikkel 106 nr. 4	—
Artikkel 106 nr. 5	—
Artikkel 107 nr. 1	Artikkel 86 nr. 1
Artikkel 107 nr. 2	Artikkel 86 nr. 2
Artikkel 107 nr. 3	Artikkel 86 nr. 3

Dette direktiv	Direktiv 2007/64/EF
Artikkel 108	Artikkel 87
Artikkel 109 nr. 1	Artikkel 88 nr. 1
Artikkel 109 nr. 2	Artikkel 88 nr. 3
Artikkel 109 nr. 3	Artikkel 88 nr. 2 og 4
Artikkel 109 nr. 4	—
Artikkel 109 nr. 5	—
Artikkel 110	Artikkel 90
Artikkel 111 nr. 1	—
Artikkel 111 nr. 2	—
Artikkel 112 nr. 1	—
Artikkel 112 nr. 2	—
Artikkel 113	Artikkel 92
Artikkel 114	Artikkel 93
Artikkel 115 nr. 1	Artikkel 94 nr. 1
Artikkel 115 nr. 2	Artikkel 94 nr. 2
Artikkel 115 nr. 3	—
Artikkel 115 nr. 4	—
Artikkel 115 nr. 5	—
Artikkel 116	Artikkel 95
Artikkel 117	Artikkel 96
Vedlegg I	Vedlegg